

Piatra Craiului

Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu"
Rucăr, Muscel

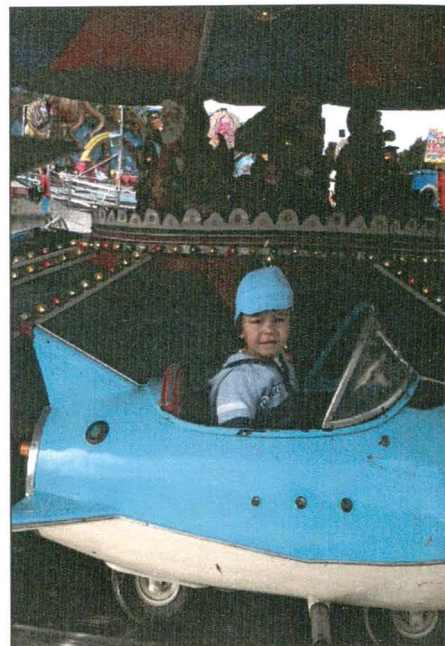
An 2 / Nr. 8 / 2012

Andrei Gherman

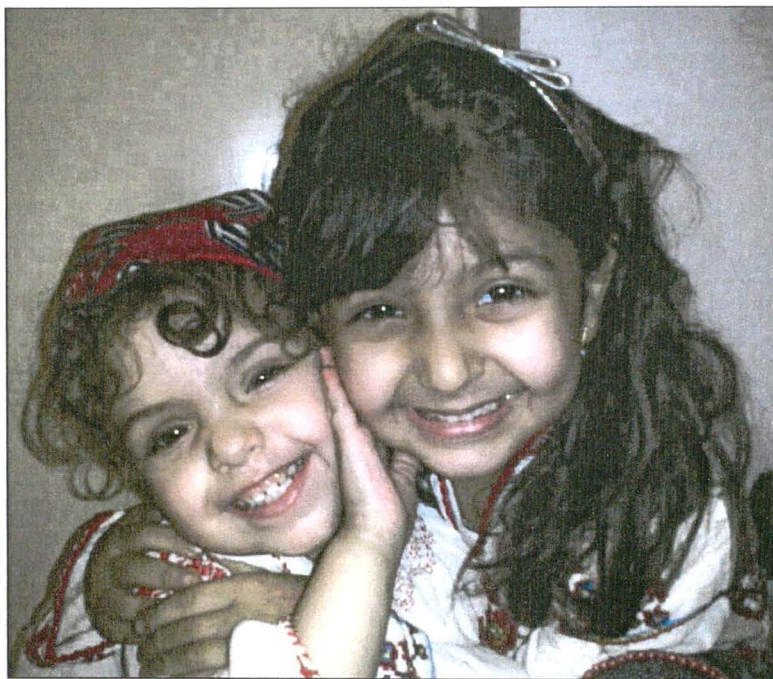
Adelina Cojocar

Matei Ștefan Ilie

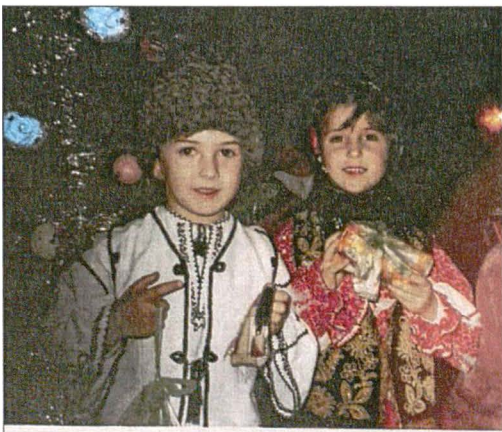
Ariana și David Pârnuță

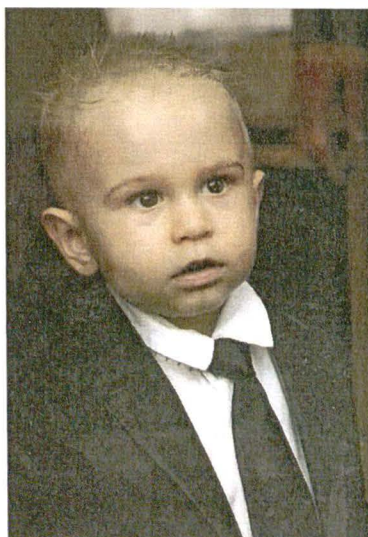
Alia și Shima Khreisha

Sarah și Georgeta Nicolescu

Gabriel și Paula Pâtea

Alexandru Fintoiu
<https://biblioteca-digitala.ro>

Eliza Stoian

EDITORIAL

PRIMIȚI CU COLINDUL?

Prof. Adelina M. VOROVENCI

Dragii noștri cititori, iată că încheiem, cu acest număr 8, doi ani de existență... iar primii pași timizi înlocuiți de către cei creativi și hotărâți sperăm că au sădit în ochii voștri senzația zborului de slovă și culoare... Cu bucurie vă urăm ca anul 2013 să vă dăruiască tot ce vă doriți, să continuați să visați și să iubiți pentru a rămâne veșnic suflete tinere!

Revista "PIATRA CRAIULUI"
 Redactor-șef: prof. Adelina M. VOROVENCI
adelina_vorovenci@yahoo.fr
<https://revistapiatracraiului.wordpress.com>
www.facebook.com/cenaclul.mihail.lungianu
 Redactor-adjunct: Ion GHIDAN
 Secretar: Costel MOICEANU
 Grafică, fotografie și editare:
 prof. Adelina VOROVENCI
 Corectură: Ion GHIDAN și
 prof. Adelina VOROVENCI
 Tehnoredactare: prof. Gina PESTRIȚU
 Cenaclul literar "MIHAIL LUNGIANU"
 Președinte: prof. Tudor VLAD
 Secretar: Cornel STOIAN
 Sediul redacției și al Cenaclului:
 Iosif NISTOR, Pensiunea "LINIȘTEA SERII",
 strada Brașovului, RUCĂR, Argeș
 Clubul "Proinfo",
 Liceul Rucăr: bazaimprimarii@yahoo.com
 Responsabilitatea pentru conținutul materialelor
 aparține autorilor.
 Reproducerea fotografiilor sau a desenelor este
 interzisă.
 Revistă distribuită gratuit.
 Sponsori: Un inginer silvic, Silviu Bunea, colonel
 Gheorghe Lungoci, Paul Nedelcu, Doina Predescu,
 colonel Gheorghe Rădescu, Cornel Stoian

POVESTE DE IARNĂ

Moș Tudor, bătrân povestaș de la gura sobei

A fost odată acum la fel ca și altădată, un loc de basm, o căsuță într-o poiană din pădure.

Și fiindcă venise vremea unui sfârșit de an, s-au vorbit să se întâlnească acolo doi oameni buni, Anul Nou-un tânăr voinic cu părul negru și cu straie albe și Anul Vechi, bătrân cu plete albe, dar cu fața fără nici o urmă a trecerii vremii și îmbrăcat în straie negre.

Și-au zis amândoi în bună înțelegere: „Hai să ne întrecem în versuri și cel care va zice unul care să marcheze starea anului care vine, a aceluia să fie izbânda.”

„Așa să fie, zise cel tânăr care pe dată și începu să zică astfel: „ ... te aștept frumoasă să apari/ La marile instanțe ale iernii”.

„Frumos. zise Anul Vechi, dar ia ascultă asta: „Cu cerbii, și renii, și

ploi laolaltă/Pe-o scară țesută din ani pe pământ/Mă las și alunec la tine în poartă/Crăciunu-i aproape e iarnă și-ți cânt”...

Vădit afectat Anul Nou se gândi o clipă, și apoi cu o lumină în ochi spuse astfel: „ Săanii curg într-una, ninge peste cai/Ne-a ajuns zăpada până la fereastră/Lunecă. iubit. peste munți și hai/ Fiindcă-n iarna asta va fi nunta noastră”

Măhnit, bătrânul găsi totuși puterea să continue: „Te uită cum ninge decembrie/Spre geam, tu iubit, privește/Mai spune să aducă jăratec/ Și focul s-aud cum troznește”.

Tânărul căpătă deodată o nouă putere și zise: „ Și legende se nasc și legende apun/Și-n biserici se fac pregătiri de Crăciun/ Și pălînca ia foc într-un dans ireal/Și e cer pe pământ și e iarnă-n Ardeal” ...

Bătrânul avu o mare tristețe ce se vedea pe ochi și pe față, iar cu un ultim efort zise: „Iarna toți zidarii merg în cer / Să zidească moara, Lerui-Ler”

Tânărul simți că a câștigat, și cu mângâiere în glas grăi astfel: „Povești la gura sobei/Doar ele rînd pe rînd/Mai pot să ne aducă/O primăvară-n gînd”...

„ Ai câștigat, rosti bătrânul... așa să fie anul care vine, dar și sufletele oamenilor-ca o primăvară fără sfârșit”. Apoi îl bătu pe umăr pe cel tânăr și se ridică să plece.

„ Unde te duci ?” îl întrebă tânărul...

„Acolo unde am zis în ultimele mele versuri”... Și zâmbi părătește și ieși pe ușă în viscolul care tocmai începuse.

RUGĂ LA VREME DE SĂRBĂTOARE

Colindător de altădată, fecior Tudor a lu' Maria lu' Flueraș.

Dă-ne, Doamne, acum la vreme de mare sărbătoare și bucurie, duhul sărbătorilor de altădată.

Ia, Doamne, din noi și de lângă noi toate relele și stinge-le cu puterea iubirii și milei Tale.

Nu ne lăsa, Doamne, pradă deznădejdii și îmbuibării, și ajută-ne să fim așa cum nu suntem în viața de toate zilele.

Fă, Doamne, să iasă meri înfloriți și fir verde de grâu împotriva viscolului care s-a pornit acum pe lume.

Lasă, Doamne, vremea bună să putem veni la stâna unde te-ai născut, că lumea nu ne mai face nouă loc să trăim, așa cum nu ți-a făcut nici ție loc într-o casă ca să poți veni și tu în lume.

Pocnește, Doamne, din bici și sună din zurgălăi ca să vină îngerii tăi la colindat, că nouă de multă jale sau mânie ce dăm la cei de lângă noi, ni s-a luat darul cântării și harul colindării.

Și vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas din oameni!

COLINDA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE ARHETIP ȘI STRUCTURĂ LAICĂ

Text și fotografie: Prof. Tudor VLAD

Colinda are o obârșie țărănească și o structură în care se văd urmele unui fond arhaic traco-geto-dac. Elementele bisericesti reprezintă infiltrații și adaosuri târzii, chiar dacă personajele din panteonul iudeo-creștin sunt numeroase.

La români, chiar și în așa-zisele colinde religioase, sărbătoarea creștină a Crăciunului e o prezență destul de palidă. Colindele de acest tip reinterpretează și naturalizează Biblia conform unor credințe populare și a unor stări de lucru cu caracter local.

La poarta raiului stă de pază un cioban, sfinții se iau la harță, iar Adam și Eva, izgoniți din rai și despuiți scrâncesc ca niște copii necăjiți: "Dă-ne Doamne, haine noi! Ca acum e vai de noi".

Toate aceste elemente de mitologie sunt integrate unui univers familiar țărănului.

Pentru colinde nu s-a găsit corespondentul în antichitatea greco-latină, fapt care le dovedește încă odată valoarea lor ca elemente de viață cultural spirituală tradițională românească.

Colindele "la fereastră" sau "la ușă", colindele introductive ce se cântă la fereastră sau la ușa gospodarului, descriu desfășurarea

colindului, a vechiului protocol al urărilor: așteptarea, primirea dar și răsplătirea colindătorilor.

În forma tradițională a obiceiului, la colindat participa întreaga obște satească, fie primind colindătorii, fie colindând.

De dinaintea Crăciunului colindătorii se constituie în ceată "își aleg un șef, numit în unele regiuni "vâtaf" și o "iapă", cum i se spune, pentru purtarea darurilor.

Vâtaful angajează un instrumentist care va întovărăși cântând ceata în peregrinarea ei prin sat. Până acum patru-cinci decenii, colindătorii mai umblau în Ardeal însoțiți de câte-unu cimponier. În vremurile mai recente, colindătorii sunt însoțiți de un fluieraș, clarinetist sau ceteraș. În Hunedoara și părțile învecinate dinspre Banat avem cunoștință de existența "dubelor", mici tobe cu care colindătorii își acompaniază unele colinde și suita de strigături numită, acolo unde există și dube, "zicala dubii" și care se scandează din mers în drumul de la o casă la alta. Se pare că duba ar corespunde unei forme mai arhaice de colind, după unele atestări, zona dubii ar fi fost până nu demult mai largă și nu este exclus ca odată mai demult, folosirea acestui instrument de către

colindători să fi fost generală. Zarva spectaculoasă care însoțește alaiul colindătorilor urmărește în primul rând vestirea gazdelor. Ceata se oprește pe la fiecare casă. Gospodarului i se cântă la început o colindă la fereastră, apoi urmează alte colinde, la revărsare, colindătorii cântă "zorile", colinde contaminate într-o anumită măsură cu cântecul Zorilor din ceremonialul înmormântării.

Unele formule de încheiere ale colindelor amintesc gazdelor datoria lor de a oferi daruri cetei. Colindătorii sunt răsplătiți cu colaci, băutură, carne de porc, uneori și cu bani; niciodată colacul însă nu lipsește. Drept mulțumită, unul dintre colindători enumeră și laudă darurile primite într-o numită "strigarea colacului". În această strigare, descrierea semănatului, culesului și măcinării grâului din care s-a plămădit colacul ocupa locul cel mai de seamă.

După tradiția obiceiului, înainte de a părăsi casa gazdei, colindătorii joacă fetele mari, de astfel acestea tocmai din acest motiv pândesc ceata mai în tot drumul ei prin sat.

În practica obiceiului, colinda îndeplinește și funcția unui cântec de urare. Cele mai multe colinde cuprind în formulele de

IARNA PE ULIȚĂ

încheiere urări de sănătate și belșug. Urarea nu are un caracter general, ea se adresează unei persoane anume. Colindătorii atribuie eroului cântecelor lor numele gazdei în casa căreia poposesc. Această substituție nu se face la întâmplare, se ține seama de vârsta, sexul, starea civilă sau ocupația celui colindat.

Rostul inițial al obiceiului nu tulbură sau deformează reflectarea veridică a vieții și experienței oamenilor din lumea satului tradițional.

Preamărirea frumuseții și curajului, rezolvarea conflictului în favoarea eroilor reprezintă în colind, ca și în basm, o manifestare a optimismului sănătos al poporului.

Alegoria și fabulosul se clădesc permanent pe experiența directă și observația realistă; în colinda "Fiica de împărat" se descrie de fapt o fată de la țară care merge cu o cofă la fântână, iar descrierea casei minunate "cu streșini de siminoc" lasă să se întrevadă cu ușurință modelul umil pe care-l oferea realitatea poetului popular.

Numind colindele laice "colinde sociale", cercetătorii subliniază tocmai caracterul lor esențial. Colindele laice reflectă momentele de producție și organizarea socială și familială a comunității țărănești arhaice; vestigiile acestei comunități s-au perpetuat la noi până târziu în secolul XX-fapt unic în Europa.

Colindele cu caracter agrar înfățișează etapele muncii câmpului: aratul, semănatul, seceratul...

Numeroase colinde agrare dar și pastorale preamăresc roadele muncii omului, carele pline de grâne, mulțimea cirezilor, turmelor și hergheliilor.

În colindă, experiențele de viață ale poporului sunt fixate în forme artistice ce ating nivelul celor mai valoroase producții folclorice. Deși arhaică prin origine, în procedeele de compoziție și stil colinda nu are un caracter rudimentar sau primitiv, ba din contră, concentrarea stilistică a colindei vădește un îndelung proces de evoluție, o selecție și elaborare a expresiei poetice.

Este extrem de "riscant" în prezent să prezinti ideea că o manifestare folclorică tradițională de asemenea anvergură spirituală, este și ca fond și ca expresie, pre-creștină, având un categoric caracter agrar-pastoral.

Mai mult decât atât, elementele centrale ale colindei, ursul, lupul, cerbul, leul, iuda-ca animal acvatic

fantastic, ciuta, calul, în categoria bestiarului mitologic, jienii, ciobanii, haiducii, feciorul de împărat, fata frumoasă, în categoria personajelor, aratul, semănatul, strânsul recoltei, măcinatul, munca de la stână, în categoria activităților agrar-pastorale, brezaia, capra, răscovăitul, plugușorul, ciurlezu în categoria actelor rituale cu funcție de propitiere (urări de spor și belșug) sau cu funcție apotropaică (de protecție), toate acestea arată clar originea LAICĂ a colindei și funcției colindatului.

După cum reiese din prezentarea succintă a desfășurării ceremonialului colindatului, acesta are o funcție socio-axiologică evidentă, ritualul având drept scop „reînnoirea” stării de spirit a comunității, prin intermediul unor acte cotidiene, dar investite cu funcție arhetipală sacră.

S-a pus întrebarea extrem de firească: „Ce caută florile dalbe, pomii înrămurați, înfloriți, aratul și semănatul în plină iarnă, și la un sfârșit de ciclu temporal”? Anacronismul e total, deși, în mod ciudat, a trecut neobservat, atâta vreme.

Răspunsul însă e covârșitor prin simplitatea și totalitatea sa -anul nou văzut ca început de sezon agrar pastoral începea la geto-daci în jurul datei de 1 martie. Este clar, deci, că manifestările specifice acestui început de ciclu temporal sunt mult mai vechi decât creștinismul, ele sunt laice dar „religioase” prin funcția lor sacră de „restauratio mundi”, iar mutarea lor forțată cu 3 luni înapoi se datorează bisericii care a căutat astfel să înlăture fondul arhaic, tradițional românesc și să-l impună pe cel de „import” de origine iudeo-creștină.

Bibliografie:

Brătulescu, Monica- „La luncile Soarelui”- Editura pentru Literatură, București, 1967

Bocșa, Ioan- „Colinde Românești”- Editura Media Musica, Cluj-Napoca, 2003

Ghinoiu, Ion- „Vârstele timpului” Editura Știința, Chișinău, 1994

Ispas, Sabina- „Colindatul tradițional românesc sens și simbol”-Editura Saeculum Vizual, București, 2007

Rujan, Adriana, Alexandrescu, Costin,-„Colinde și obiceiuri de iarnă din Argeș-Muscel”, -Editura Alean+Paralela 45, Pitești, 2011

Vasile, Filip- „Universul colindei românești”- ”-Editura Saeculum Vizual, București, 1999

PLUGUȘORUL

„Aho, aho la căsuța-n vale

Cu ferestre-n cale

Era o șezătoare

Maica torcea, fiica vorbea:

-Fiică ficulită, scumpa mea fetiță

Scoală nu dormi

Că te-i bolnăvi

-Mamă eu nu dorm

Stau și mă gândesc

Și mă frățuiesc

C-am avut ibovnic

Fecior de procovnic

L-am trimis la târg

Ca să-mi ia un sărb

Sărb de crăpțișin

Mai mult de mătasă

Să-i fiu lui mireasă

Și nevastă-n casă

Sus pe deal stau frații grămăjoară

Și-ntre ei cu o surioară:

-Surioară Mărioară

De ce ai fața gălbioară

Ți-e rău, zaci de boală

Ori iubitul ți se-nsoară.

-Las să-nsoare sănătos

Bată-l focul ticălos

C-a zis că m-o lua

Când s-o coace cânepa

Când s-o coace poama-n vii

Vom merge la cununii

Poama-n vie s-a cules

Și el alta și-a ales

Pe mine m-a lăsat

Să fiu de răs în sat

De răsul flăcăilor

Și de gura babelor

Mânați măi

Trage-ți bice măi flăcăi

Și sunați din zurgălăi

Mânați măi

La anu și la mulți ani !”

(Cules în 2006 de la Vacariu Maria , în vârstă de 70 de ani de către Tudor VLAD)

ACUARELĂ DE RUCĂR PERSONALITĂȚI RUCĂRENE Prof. Romulus POPA-BRAN

Sporirea interesului membrilor societății pentru știința de carte, ridicarea nivelului de cultură al acestora, creșterea populației, progresele vieții economice și dezvoltarea mijloacelor de informare, de cunoaștere și de comunicare, au creat odată cu epoca modernă condiții favorabile apariției și formării unor noi reprezentanți valoroși ai comunităților locale care prin activitatea remarcabilă desfășurată s-au impus ca personalități de anvergură națională și internațională.

Asemenea fenomene sociale, culturale, economice și cognitive au avut loc în epoca modernă și în comunitatea rucăreană favorizând formarea și afirmarea unor noi personalități locale care au dobândit, datorită valorii pe care au demonstrat-o, o notorietate națională, iar unele dintre acestea și o recunoaștere internațională.

O mare personalitate rucăreană este **Victor Slăvescu** care s-a născut la 5 iunie 1891 în această pitorească localitate nord-musceleană într-o familie înstărită, fiind nepot pe linie maternă al marelui proprietar din această zonă Paraschiv Baștea. Clasele I-IV le-a urmat la Școala primară din localitatea natală pe care le-a absolvit în anul 1900 cu rezultate școlare foarte bune care prefigurau încă de la această vârstă ceea ce avea să devină la deplina sa maturitate intelectuală. Cursurile secundare le-a frecventat până în clasa a VI-a la Liceul „Ion C. Brătianu” din Pitești, iar ultimele două clase le-a absolvit ca premiant la Liceul „Gheorghe Lazăr” din București, unde susține și promovează și examenul de bacalaureat. După absolvirea liceului, Victor Slăvescu este trimis de familie în străinătate să urmeze cursurile universitare, acesta orientându-se în spre studiul științelor economice, sociale și filozofice. Își începe studiile universitare la Universitatea din Paris unde audiază prelegerile unor mari economiști francezi, după care frecventează cursurile universităților germane din Göttingen, München și Halle unde obține doctoratul în anul 1914 cu distincția „Magna cum Laude” în științe economice, sociale și filozofice, prezentând lucrarea cu titlul „Die Agrarfrage in Rumänien” (Chestiunea agrară în România). Revenit în țară după finalizarea studiilor universitare în străinătate, Victor Slăvescu își începe activitatea profesională la 1 martie 1915 când este angajat ca salariat la Banca Românească. Din vara anului 1916 ia parte, alături de toți românii, ca ofițer rezervist la Războiul pentru Reîntregire Națională, participă la luptele din jurul Brașovului unde este rănit și după spitalizare la cele de la Mărăști și Mărășești. După încheierea războiului își reia activitatea profesională la Banca Românească fiind ales membru în comitetul de conducere al acesteia. Impunându-se ca un valoros economist al țării, Victor

Slăvescu este numit în anul 1923 director al Societății Naționale de Credit Industrial, funcție pe care a deținut-o timp de 24 de ani, până la desființarea ei de către regimul comunist instaurat în România. Datorită valorii științifice demonstrate și aprecierilor de care se bucura, reputatul economist rucărean desfășoară și o remarcabilă activitate didactică între 1925-1947; în anul 1925 devine conferențiar universitar la Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din București, iar din anul 1938 profesor universitar titular la Catedra de Monetă, Credit și Schimb. În urma asasinării în noiembrie 1940 a profesorului univ. Virgil Madgearu de către legionari, Victor Slăvescu a devenit titularul catedrei de Economie Politică și Economie Națională pentru ca în anul 1944 să fie ales rector al acestei prestigioase instituții de învățământ superior românesc. În anul 1947 Victor Slăvescu este îndepărtat din învățământul superior de către guvernul comunist instalat la conducerea țării noastre.

Acest valoros rucărean a devenit în anul 1921 membru al Institutului Social Român, înființat și condus de către marele sociolog și filozof Dimitrie Gusti, în care a activat până la desființarea acestuia de către regimul comunist.

Ca o recunoaștere a prodigioasei sale activități științifice, universitare și sociologice, Victor Slăvescu a fost ales în anul 1936 membru corespondent al Academiei Române, iar în anul 1939 membru titular al acestui înalt for al culturii și științei românești.

Pe parcursul vieții sale active acest renumit economist rucărean a deținut și funcții de conducere a unor importante instituții de stat ca aceea de Guvernator al Băncii Naționale a României în care a fost ales în anul 1936, precum și în cadrul guvernului țării ca Subsecretar de Stat în Ministerul Finanțelor între 1933-1934, Ministru de Finanțe între anii 1934-1936 și Ministru al Ministerului Înzestrării Armatei între anii 1939-

1940. De asemenea Victor Slăvescu a desfășurat și o susținută activitate politică în calitate de membru al Partidului Național Liberal din partea căruia a fost ales între 1927-1940 de șase ori ca deputat și o dată senator în Parlamentul României.

Pentru prestigioasa activitate științifică, academică, didactică, parlamentară și ministerială desfășurată, Victor Slăvescu a fost ales de către Guvernul Franței, în anul 1934, Membru al Legiunii de Onoare în grad de Mare Ofițer. Pe lângă marile satisfacții profesionale, științifice, academice și didactice, această valoroasă personalitate a avut parte către sfârșitul vieții de momente dureroase create de către regimul comunist instaurat în țara noastră. Astfel, după îndepărtarea în anul 1947 din învățământul superior a fost arestat, judecat pentru activitatea politică desfășurată anterior și întemnițat în cunoscuta închisoare Sighet de unde a fost eliberat în anul 1964.

Pe parcursul vieții sale marele economist rucărean a elaborat o vastă operă științifică și didactică alcătuită din 27 de volume tipărite, din 15 cursuri și manuale didactice care însumează 6000 de pagini, din 436 de studii, articole, conferințe, comentarii și discursuri și 21 volume rămase în manuscris.

O importantă personalitate a Rucărului este **Dimitrie I. Băjan** care s-a născut în această localitate la data de 26 februarie 1871 într-o veche și cunoscută familie rucăreană. După absolvirea cursurilor primare în localitatea natală, își continuă studiile secundare la Liceul „Dinicu Golescu” din Câmpulung-Mușcel pe care le-a absolvit cu rezultate foarte bune. Pentru desăvârșirea pregătirii școlare și științifice Dimitrie (Tache) I. Băjan frecventează cursurile Facultății de Litere din București unde i-a avut ca profesori pe renumitul filolog Bogdan Petriceicu Hasdeu și pe marele istoric Dimitrie Onciul. În timpul studiilor universitare, ca și la examenul de licență și-a disputat întâietatea cu

ACUARELĂ DE RUCĂR

reputatul istoric de mai târziu Alexandru D. Xenopol. Făcându-se cunoscut ca un valoros paleograf, după absolvirea studiilor universitare este angajat ca specialist la Arhivele Statului din București unde a desfășurat o remarcabilă activitate de cercetare și descifrare a vechilor manuscrise și tipărituri, precum și ca bibliograf în același timp valorosul paleograf rucărean s-a afirmat și ca un pasionat colecționar de manuscrise, hrisoave și cărți rare, precum și ca un remarcabil cercetător în domeniul istoriei naționale și al arheologiei. Ca expresie a acestor preocupări Tache I. Băjan a întreprins cercetări privind istoria localității natale descoperind în anul 1904 un castru roman în punctul numit Scărișoara pe care l-a denumit MONTE DAVA, construit în primii ani după cucerirea Daciei, acesta fiind ultimul din partea de nord a limesului transalutanus construit de către autoritățile romane. De asemenea a identificat vechile cruci de piatră din zonă, a descifrat inscripțiile de pe acestea, le-a restaurat pe cele deteriorate și le-a reasezat, pe cheltuiulă proprie, în locul lor inițial, conștient de valoarea istorică pe care o au. Pe lângă cele menționate, a efectuat săpături arheologice în localitățile învecinate Stoenesti, Cetățeni și Cotenești, unde a descoperit numeroase materiale din epocile geto-dacă și romană. Cu ajutorul acestor materiale arheologice descoperite paleograful și istoricul Tache Băjan a organizat în casa sa, situată pe strada Răușor, nr. 34, un interesant și valoros muzeu care a fost naționalizat în anul 1948 pe nedrept, cu care ocazie o parte din obiecte au ajuns la Muzeul de Istorie din Câmpulung-Muscel, iar altele s-au pierdut. În același timp cunoscutul colecționar rucărean și-a alcătuit o valoroasă bibliotecă personală care cuprindea tipărituri rare, manuscrise și colecții de documente.

Valorosul paleograf rucărean a fost un mare cunoscător al genealogiilor rucărene și a jucat un rol important în înființarea Obștei moșnenilor rucăreni în anul 1923 și în stabilirea numărului de dramuri (cote părți), pe care fiecare familie le are în proprietatea obștească valabil și recunoscut de către toți moșnenii și urmașii acestora și astăzi. În urma cercetărilor istorice și săpăturilor arheologice, Tache Băjan a elaborat o serie de lucrări științifice, dintre care

unele au fost tipărite ca „Documente de la Arhivele Statului” în anul 1928, „Crucea jurământului din Câmpulung” în anul 1929, iar altele au rămas în manuscris care se află în fondul de manuscrise de la Biblioteca Academiei Române. Concomitent cu activitatea profesională și cercetările întreprinse, pasionatul istoric rucărean a adunat o serie de documente istorice care se găsesc astăzi în Biblioteca Academiei Române și la Arhivele Statului din București sub numele colecționarului.

Decepcionat de sistemul de apreciere a valorilor umane, de nedreptatea ce i s-a făcut la examenul de licență și dezamăgit de marginalizarea sa, valorosul paleograf și istoric a renunțat să mai activeze în viața publică și științifică și s-a retras în localitatea natală adoptând modul țărănesc de viață în care a trăit până la sfârșitul vieții survenit în 1957.

O personalitate reprezentativă a Rucărului este scriitorul **Mihail Lungianu** care s-a născut la 13 decembrie 1879 în această frumoasă localitate mușceleană, ca fiu al preotului Ioan Lungu venit de la Poarta Branului, unde era urmărit de către autoritățile austriace pentru atitudinea sa protestatară și stabilit aici prin căsătorie, unde a continuat să denunțe pe cei care acaparau drepturile moșnenilor și pe răufăcători. Urmașii preotului devenit rucărean, Ioan Lungu și-au schimbat numele de familie în Lungianu pentru a scăpa probabil de urmărirea serviciilor secrete austriace. După absolvirea claselor I-IV la Școala primară din localitatea natală, urmează potrivit hotărârii tatălui său Seminarul Teologic „Nifon” din București și apoi Facultatea de Teologie. Concomitent viitorul scriitor rucărean frecventează și cursurile Facultății de Drept din București. În timpul studenției acesta s-a confruntat cu dificultăți materiale datorită situației paupere a familiei, asigurându-și existența din slujba de pedagog la Institutul Clinciu din București. La absolvirea în anul 1906 a celor două facultăți - Teologie și Drept - Mihail Lungianu a renunțat la cariera preoțească dorită de tatăl său și a îmbrățișat-o pe cea juridico-administrativă.

Pe parcursul activității sale profesionale a ocupat diverse funcții ca impegat la Ministerul Transporturilor, administrator de clasă, director de prefecură, subprefect,

consilier la Casa Școalelor, fiind în același timp și avocat. Pe lângă aceste ocupații, Mihail Lungianu a desfășurat o îndelungată și bogată activitate literară, colaborând la revistele literare ale epocii în care a semnat cu diverse pseudonime ca Boldur, Freamăt, Mihail de la Rucăr, M. Lupu, Tămăsel, etc. și publicând mai multe volume de nuvele, povestiri, povești, basme și legende care s-au bucurat de o aleasă prețuire din partea confrăților săi de breaslă și a cititorilor. Debutează în anul 1910 cu volumul de schițe și nuvele intitulat „În sărbători” fiind premiat de către Academia Română pentru redarea cu fidelitate a modului de a vorbi al personajelor prezentate. Apreciind valoarea scrierilor sale Academia Română îl premiază din nou pe Mihail Lungianu în anul 1914 pentru volumele „Comoara lui Prislea”, „Povești” și „Făpturi și năstimirii”. Un rol important în premiarea de către Academia Română a volumelor scriitorului rucărean l-au jucat referatele asupra acestora întocmite de către marii oameni de cultură români: Barbu Ștefănescu Delavrancea, Ion Bianu și Alexandru Brătescu-Voinești care au apreciat redarea cu fidelitate a vieții rurale, a înfățișării oamenilor simpli de la țară, a gândirii lor și capacitatea lui deosebită de a observa și prezenta atmosfera și lumea satelor, mai ales din cel natal, pe care l-a iubit și a luptat pentru ridicarea lui culturală și economică. Opera lui Mihail Lungianu mai cuprinde în afara volumelor menționate și alte lucrări valoroase ca „Icoane din popor”, „Din umbra satelor”, „Postelnicul Cumpănă”, „Clacă și robot”, „Mucenicii neamului”, „Sfârșituri”, „Săracu' Gealapu”, „Răncurele”, „Licăriri în beznă”, „Pădurarul Stoichiță”, „Vremuri apuse”, „Făpturi și Năstimirii”, etc.

Pe lângă activitatea literară, Mihail Lungianu a desfășurat și o intensă activitate socială, susținând prin scris și ca avocat lupta moșnenilor rucăreni dusă prin intermediul unui proces care a durat aproape 30 de ani, pentru readucerea munților cotropiți de către marii proprietari locali în proprietatea Obștei. De asemenea valorosul scriitor rucărean, alături de alți mari oameni de cultură români, a luat apărarea țărânimii, din țara noastră, răsculate în anul 1907.

Va urma!

ACUARELĂ DE RUCĂR

UN OM ÎNTRE OAMENI: DOCTORUL LIVIU RION PREDESCU Cornel STOIAN

În data de 05.12.1920, în zodia săgetătorului, apare pe lume, în familia doctorului profesor universitar Predescu Rion, primul copil, viitorul medic al Rucărului: Predescu Rion Liviu. A văzut lumina zilei în București la sfârșitul primului război mondial fiind primul copil din cei trei toți îmbrățișând cariera de medic.

Mama sa, Predescu Eugenia a fost o distinsă doamnă, absolventă de conservator, care alături de soțul său, a dat o educație aleasă copiilor.

A venit timpul armatei, tatăl său, un distins specialist ORL-list avea relații la mai marii vremii inclusiv la Parhon și avea posibilitatea să-l scape de armată dar din spirit patriotic nu a făcut-o. Tânărul medic (terminase Facultatea de Medicină la București) specializat în boli interne a refuzat și a solicitat personal să plece în armată și mai mult, a vrut în prima linie a frontului (se declanșase cel de-al doilea război mondial).

A fost rănit pe front departe de pământul românesc și anume în Cehoslovacia.

În timpul conflagrației mondiale și-a făcut cu prisosință datoria față de nația română, de pământul strămoșesc, pe care le-a iubit până la sfârșitul vieții. Tatăl său a profesat o perioadă la Câmpulung Muscel și fiul său dr. Predescu Rion Liviu a venit în vizită la tatăl său.

Împreună cu el a plecat spre Brașov, prin Rucăr-cu autobuzul și întâmplarea a făcut ca la Podul care traversează Râușorul, lângă casa familiei Busuioescu, mașina să rămână în pană.

(Tatăl domnului doctor îl cunoștea în Rucăr pe domnul Dan Rădescu, inspector școlar, care a fost tratat în spital și prin intermediul dănsului și a fiicei acestuia, Maria Rădescu, ia facilitat venirea și rămânerea definitivă în Rucăr a tânărului medic).

Fiica domnului Rădescu Dan, Maria, a mers la familia

Busuioescu și a aranjat să li se servească masa și să se odihnească până la repararea mașinii.

La casa familiei Busuioescu în anul 1947 a pășit pentru prima oară profesor doctor universitar, Predescu Rion și fiul său doctorul Liviu.

A fost dragoste la prima vedere pentru tânărul doctor- și din acel moment a rămas pentru totdeauna la Rucăr până la 5.01.1985 când și-a încheiat rolul vieții lui ca OM și medic primar trecând fulgerător la cele veșnice după o boală necruțătoare și fulgerătoare.

La foarte puțin timp după ce s-au cunoscut și îndrăgostit în vara anului 1947 s-a căsătorit civil și religios cu domnișoara Busuioescu Doina, în vârstă de 18 ani.

Împreună au avut o fiică, Doina Lucretia Iuliana, care a îmbrățișat cariera de doctor-actualmente medic primar căsătorită cu domnul Băcioiu cu care are doi copii. După venirea sa la Rucăr tânărul, plin de speranță și entuziasm, a profesat ca dascăl la gimnaziu, profesor de matematică în prima fază, după care a fost director al gimnaziului, a mai profesat ca medic școlar și instructor sportiv.

În toate aceste profesii a dat dovadă de un profesionalism desăvârșit. A fost iubit și respectat de rucăreni până în ultima clipă a vieții. Mare parte din viața sa a profesat ca medic primar specialist în boli interne la spitalul unificat Rucăr (a fost construit în anul 1937 și desființat în anul 2010).

Pe parcursul celor peste 35 de ani a muncit cu profesionalism și credință, mii de oameni au fost tratați cu dragoste și pasiune, a fost nu numai un medic ci mai ales un OM, a suferit împreună cu pacienții, i-a îmbărbătat, le-a insuflat încredere. Pentru cei ce l-au cunoscut în toate împrejurările vieții sale, la serviciu, în familie, în societate a fost și a dat dovadă de o rară modestie, de corectitudine, de cinste și din aceste motive a fost respectat și îndrăgit de pacienți, de la portar, femeia de serviciu, asistente, de șeful său dr Roșca Coriolan Remus, cu care a avut o colaborare excelentă.

Mai pot aminti c. doctorul Predescu Rion Liviu a fost

înconjurat de oameni sufletești care l-au stimat și l-au ajutat, amintesc aici asistenții sanitari: Aldea Benone, Băcârcel Gh., Benga, Duruian Dorina, Aldea Elena și mulți alții.

Nu pot să trec cu vederea nici faptul că, prin peregrinările sale prin nămeții de zăpadă, la cabanele muncitorești, însoțit de personal sanitar, a consultat și tratat cu responsabilitate și grijă oameni simpli care aveau nevoie de medicamente și asistență medicală la locul de muncă.

A fost omul care a cunoscut mai multe limbi străine, dar cel mai mult a iubit limba română, a iubit arta, cultura, a participat la toate activitățile artistice, a îndrăgit de tânăr pianul, vioara, teatrul și a răspuns la toate solicitările cu mult patos.

A fost un împătimit al Corului din Rucăr, unde a participat și a cântat ca tenor, fiind prezent pe plan local, județean și central, când activitatea corului era în mare vogă și era răspândit cu premii, medalii și diplome.

Pentru întreaga sa activitate a fost răsplătit atât profesional și socio-culturală cu "Meritul Sanitar" și cu medalia "Steaua Republicii" pe care le-a meritat din plin..

A sosit și vremea când a părăsit această lume plină de invidii și răutăți într-o zi mare și sfântă (sfântul Ion), la un an de la pensionare fiind înmormântat lângă trupul tatălui său- 5.01.1985.

A fost transportat printre troiene de zăpadă, așezat într-o căruță trasă de un cal și poate de acolo de sus ne privește și ne roagă să nu-l uităm...

În urma sa a rămas o familie greu încercată și îndurerată care nu-l va uita: soția, fetița, frații, cumnații... dar și o lume mai săracă sufletește fără acest mare OM.

ACUARELĂ DE RUCĂR

DAN NISTOR -Debut la națională -
Costel MOICEANU

Mulți dintre iubitorii sportului rege (fotbalul) din Rucăr au nutrit speranța încă din cele mai vechi timpuri că vor auzi în sfârșit expresia: "Mănâncă fotbalul pe pâine", "I-a dat cu terenul în cap", "S-a înclinat terenul"... Expresii ce i s-ar fi adresat unui rucărean.

Ținând cont de expresia latinească "lungul nasului" vreau să aducem aminte tuturor chibiților din Rucăr și nu numai că a sosit timpul și am auzit asemenea expresii ce se adresau unuia "de-al nostru". Unii dintre așa zișii "reporteri" ai mass-mediei s-au grăbit cu unele abordări pripite, unele insuficient documentate și din perspective unor adjudecări exclusiviste, multe informații din media audio-vizuală și scrisă despre fotbalistul nostru sunt împănate de erori ("gogoși") care deformează realitatea: (condiția socială "precară", deloc adevărată, titlul primit de "cetățean de onoare al comunei Rucăr" - complet inexistent (deocamdată) - angajarea ca "paznic" la un hotel total neadevărat)?

Dincolo de regretul de a fi ajuns la cititori informații "după ureche", fără o filtrare pe măsură a realității pe care noi aveam datoria să le corectăm sau eliminăm după caz, le-a lipsit acestora ceva sigur și care nu poate fi decât apanajul locului de origine, al bucuriei și mândriei apartenenței comune la un spațiu geografic, istoric, cultural și sentimental bine hotărnicit, ai comunității din mijlocul căreia EROUL NOSTRU a văzut lumina zilei, i-a fost martor direct și nemijlocit apropiat de propria devenire și zbată a harului cu care Dumnezeu l-a înzestrat.

Bucuria rucărenilor n-are de mult o echivalență de asemenea anvergură și cuprindere a mândriei patriotice (de la cea locală la cea națională), manifestată în stradă și la nivelul cel mai "de jos" al participării la simțire și trăire populară, la satisfacțiile și prestațiile unui joc devenit în lumea de azi "adevărata religie!". Locurile acestea paradisiace și cu o istorie imemorială, chiar dacă vii și populate cu oameni riguroși, arătoși și harnici, cu un cumpenit simț al onoarei și demnități individuale ori obștești, n-am trăit de mult „intens și plenar” o asemenea faptă a încununării din pricepere, merit personal și măiestrie datorate harului și trudei neprecupețite, a consăteanului nostru.

Într-un domeniu în care, să recunoaștem, n-am excelat niciodată, decât dacă am parafrizat ironic "știința mânăirii bătei" (ca toți muntenii și mocanii, dealtfel), ultima unstensilă socotită "în derădere" chiar de uni dintre noi blazon în bagatelizarea disputelor istorice "tradiționale" cu vecinii și mai departe...

În vechiul birt, la un pahar cu bere, bătrânul și înfocatul chibiț din Rucăr se consola; citez: „D-le, noi rucărenii am arătat altora că suntem buni în multe. Să nu se nască și să nu fim în stare să „producem” măcar un exemplar care să demonstreze „văna” și să ne facă cunoscuți la nivelul cel mai înalt și în domeniul sportului rege !?” Închei citatul.

Răspunsul a venit abia acum de la Dan Nistor. A debutat ca fotbalist la vârsta de 16 ani la A.S. Rucăr, în seria a IV-a județeană. În anul 2007 echipa sa a disputat finala „Cupei României”- faza pe județ cu echipa F.C Argeș II, meci disputat în Trivale. În acel meci, Dan a evoluat foarte bine, a obținut un penalty și a înscris un gol. La acel meci-putem spune- lui Dan Nistor i s-au „deschis porțile” spre performanță, iar soarta i s-a schimbat, acela fiind un meci de referință. A fost remarcat-chiar dacă nu are o alură impunătoare- de către patronul echipei internațional C. de Argeș , dl. Benone Lazăr. Transferul de la A.S. Rucăr la internațional C. de Argeș s-a făcut gratis.

Nu-i rău să-ți forțezi limitele și să-ți provoci destinul de bună seamă. Totul e să știi să o faci. Să ai, altfel spus, stilistica optimă pentru o asemenea încercare. Cine își ignoră zestrea reală e pândit de pericolul inadecvării, care-l transformă în caraghios.

Dan Nistor a promovat cu această echipă din Curtea de Argeș, după care a fost împrumutat la Mușcelul C-lung, apoi a ajuns la C.S. Mioveni și din nou la Curtea de Argeș, de unde a plecat la Pandurii Tg. Jiu.

Primul său salariu de fotbalist a fost 1.200 lei lunar, probabil atunci gândea că acei bani îi erau suficienți să cumpere multe perechi de teniși, deoarece la început rupea câte o pereche în fiecare săptămână.

Fiind un băiat foarte cuminț și ascultător a absolvit Liceul în cadrul "Grupului Școlar Forestier" din localitatea natală, după care a absolvit I.E.F.S din Pitești. De câțiva ani, are o prietenă din Alba-Iulia pe nume Cosmina și ea absolventă I.E.F.S

(fetelor, îmi pare rău, l-ați pierdut!!). fără a fi nostalgic părinții lui Dan, vor ca tinerii să se căsătorească în 2013, dar să nu uităm că decizia le aparține în totalitate tinerilor.

Până în prezent, bucuria maximă din viața de fotbalist a lui Dan, a fost momentul când a fost anunțat de către selecționarul României, dl. Victor Pițurcă, că este convocat în lotul României pentru meciul amical cu Belgia din noiembrie 2012. Rucărenii au primit vestea cu mare bucurie. La o mica discuție cu edilul șef al comunei (mare fan Dan Nistor) precum și cu fratele lui Dan pe nume Adrian Valentin, ne întrebam cât și cum o să evolueze acesta în primul său meci în reprezentativa României?

Și pentru cei prezenți la meci dar și pentru noi toți surpriza a fost totală deoarece Dan a evoluat ca titular pe un post cheie în națională timp de o repriză. A avut o evoluție foarte bună, având o ocazie de gol și dând pasă decisivă pentru înscrierea primului gol de către colegul său de la club. Evoluția sa a fost apreciată de către selecționar care a declarat că se bazează pe aportul său în continuare iar noi de ce să nu sperăm că-l vom vedea și la RIO în 2014 la C.M.

Asemenea părinților marilor campioni, nici părinții lui Dan nu fac excepție de la regulă:-dacă nu este pe stadion, tatăl , vizionează meciul la TV, iar mama care nu are puterea de a-și urmări fiul în direct, îi ține pumni în altă cameră pentru evoluțiile sale!

În numele iubitorilor de fotbal din Rucăr, vreau să-l asigurăm pe Dănuț că-l vom susține neconținut și-l vom încuraja tot timpul, nu dintr-un patriotism nătâng sau solidaritate mimată, ci dintr-o afecțiune sinceră și din dorința unei reprezetări cuvincioase la porțile tuturor viselor sale de fotbalist consacrat.

Prin decența și demnitatea sa, suntem siguri că Dan ne poate îndulci într-o-câtva pilula amară pe care iubitorul de fotbal din România o înghite la el în țară etapă de etapă. Sărbătorile de iarnă 2012 dorim să-l prindă pe Dan alături de Cosmina în mijlocul rucărenilor la un taifas, la un șorici crud și de ce nu la un mic păhărel de țuică fiartă.

„Dănuț... ești persoană publică!! Paparatzi sunt cu noi, dar și pe noi...”Îți mulțumim că ești !!

ACTUALITATE

CRONICĂ DE FILM: „CĂTUN FERICIT”

Critic –și de film– Tudor „Mărgelatu”... fără semințe de floarea soarelui și fără pistol cu 8 țevi...

Se spune că dacă vrei să fii cu adevărat fericit trebuie din când în când să te întorci în copilărie, trebuie să găsești o cale către inocență și bucuria pierdute în uitare și griji cotidiene. *„V-aș ruga un minut încercați să zâmbiți, un singur minut să fiți iar copii, adunați zi de zi doar iubire în voi și lumea mai bună va fi. O minune, o minune, e a ta copilărie, ea e poartă părăsită, floarea albă de cireș!”* Așa era definită copilăria într-o carte despre copii... și cred că destul de greu găsești o formulare mai bună.

O astfel de întoarcere s-a petrecut în realitate, anul acesta la Cabana „Cătun Fericit” unde casa de producție Rolfilm a realizat într-adevăr un film muzical pentru copii și adolescenți deosebit, de recomandat tinerilor noștri pentru a face diferența cu ce avem acum pe piață în materie de „entertainment”. Aș remarca prezența de excepție a unor artiști precum Ileana Șipoteanu, Silvia Dumitrescu dar și a simpaticului și carismaticului Alexandru Jula.

Este o producție de excepție realizată de studenții de la Facultatea de Arte de la Universitatea „Ovidius”

din Constanța prin prezența unică a unui talent înăscut în persoana maestrului Dumitru Lupu care semnează scenariul și regia.

S-ar putea spune multe despre acest film, dar orice ai zice trebuie să recunoști că este un film excelent, un film ce încântă copilăria, și pe care toți copiii din ziua de astăzi ar trebui să-l vadă, o poveste ce te încântă prin personajele amuzante și pline de culoare, un film ce trebuie vizionat neapărat!

Este vorba de fapt despre aventurile unor copii-de la cei mai mici și până la cei din pragul adolescenței-care sosesc la cabana „Cătun Fericit” aparținând familiei Iosif și Lucia Nistor, copii care au parte de o experiență de neuitat alături de artiști, un vânător, un poștaş și un „moș” sfătos și toți, laolaltă redevin inocenți și fericiti, într-un decor natural, de vis la Sătic.

Vedem în acest film de la „copii printre energii” cum frumos spune un cântec din coloana sonoră, la nelișitul foc de tabără unde „povești se deapănă”, Ileana Șipoteanu ne spune cu înconfundabilul său glas că a aflat că doare cel mai rău să plângi de dor și să n-ai de ales, gazda Iosif Nistor este

votat primar de către Silvia Dumitrescu, iar o invitată de marcă în persoana unei cântărețe de muzică populară vine la „concert” „nu cu o limuzină ci cu o căruță... că doar suntem la țară în România... cum altfel!

La realizarea artistică a filmului au fost combinați în mod reușit mai mulți factori cum ar fi naturalețea interpreților, decorul natural- autentic, fondul musical neașteptat de diversificat(cuprinzând muzică ușoară, rock, operă, populară, folk, muzică de petrecere), povestea desfășurată pe baza unui scenariu bine pus la punct.

Un aspect surprinzător, oarecum greu de observat la o primă vedere este impactul educațional al acestui film, chiar dacă în zilele noastre nu mai este apreciat cum trebuie un astfel de demers. Este vorba de faptul că acești copii și tineri sunt frumoși, curați la suflet, fără atitudini blazate sau artificiale, cu acel amestec de inocență și maturitate dozate superb.

În concluzie este un film care merită văzut indiferent de vârstă, deoarece este plăcut datorită muzicii de excepție și a poveștii în sine.

BALUL BOBOCILOR 2012

Cătălin BĂDULESCU

lui Nenea Iancu. Au participat și concurat elevii claselor a IX-a de la liceul din Rucăr.

Lume multă, lume bună, părinți, bunici, prieteni și rubedenii care i-au încurajat pe concurenți. Organizarea a fost exemplară, demnă de orice bal similar desfășurat într-o metropolă cu pretenții. Meritul acestei organizări aparține Organizației PNL Rucăr, condusă de domnul consilier Ion Ghidan.

Concurenții au uimit prin spontaneitate, costumație, abilitate, entuziasm și inteligență. Probele au fost gradate și diversificate, de la parada costumelor, până la scenete, dansuri, mimă și teste spontane de logică. Juriul a avut de luat o decizie grea pentru că marea majoritate a participanților au fost bine spre foarte bine pregătiți.

Un plus mare pentru cei doi prezentatori care s-au descurcat de-a dreptul profesionist!

După îndelungi deliberări, juriul a dat verdictul:

Locul I la fete și titlul de Miss Boboc 2012 i s-a acordat elevele **Ioana Miloș**.

Locul I la băieți și titlul de Mister Boboc 2012 a fost adjudecat de **Nica George**.

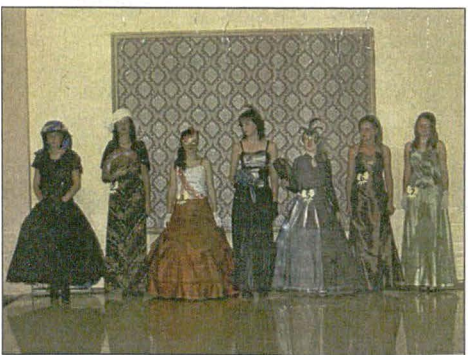
Clasamentul final a fost:

Locul II: Ciorciovel Cristina și David Nicușor

Locul III: Idor Andreea și Dulamă Ionuț.

Impresia generală lăsată de participanți, juriu, organizatori și locație a fost una de top, balul bobocilor rucăreni putând fi prezentat cu fruntea sus în orice oraș cu pretenții.

Bravo!

Vineri 19 octombrie a avut loc la pensiunea Dealul Sasului un mare bal, mare. Al bobocilor, să avem rezon, că tot este anul Caragiale și multe scenete și personaje au fost inspirate din opera

ACTUALITATE MÂNDRIA DE A FI DASCĂL ...

Prof. CRISTINA ISTRATE

Știam de mult timp că sunt mândră să fiu profesor, în general, și dascăl în această școală, în mod special. Dar, de curând, am înțeles și mai bine de ce!

Am participat, în calitate de membru în juriu și de coordonator al unor elevi ce au prezentat eseuri, la Simpozionul Județean „Este important ceea ce studiem?”, organizat în școala în care îmi desfășor activitatea de 36 de ani, respectiv Liceul Tehnologic „Victor Slăvescu”. De-a lungul carierei, am avut multe prilejuri de a munci umăr lângă umăr cu elevii mei și de a fi mândră de ei, de talentul și receptivitatea, de puterea imaginației și creativității lor. Simpozionul mai sus-menționat a fost doar ultimul, dar nu cel de pe urmă, prilej care m-a făcut să mă bucur, să-mi vină să-mi iau elevii în brațe ca pe copiii mei, să mi se umfle pieptul de mândrie și să am, din nou, sentimentul că munca dascălului seamănă întrutotul cu cea a olarului. Deosebirea este că olarul dă formă lutului, în timp ce dascălul modelează minți și suflete, aduce lumină în ochi de copii, scoate la iveală tot ce e mai prețios în ei.

La modul teoretic, simpozionul a fost organizat spre a da participanților ocazia de a se simți competenți în a deține și utiliza informația, de a deveni deschiși spre

schimbare, de a învăța să respecte valorile unei societăți democratice într-un climat stimulat de muncă și învățare. La modul practic, elevii participanți cu eseuri și prezentări PowerPoint au înțeles mai bine rostul învățării, și-au exprimat deschis gândurile privind eficiența acesteia, ba ne-au dat, uneori, nouă, dascălilor, idei privind organizarea activităților pe care ar dori să le desfășurăm cu ei.

Țin, în mod deosebit, să menționez excepționala organizare a simpozionului, dusă până la nivel de detalii, de d-na prof. Virginia Pestițu. Simpozionul s-a desfășurat pe două secțiuni - eseuri și prezentări PowerPoint -, majoritatea interesante și bine realizate, și s-a bucurat de o largă participare a liceelor și școlilor gimnaziale din Rucăr, Câmpulung, Dragoslavele și Podu-Dâmboviței. Datorită popularizării pe internet, ne-am bucurat și de participarea indirectă a unor școli din județele Buzău, Gorj, Brăila, Constanța și Botoșani. Invitații și profesorii îndrumători au primit o mapă cuprinzând programul simpozionului, un calendar de promovare a școlii organizatoare și adevărul de participare.

Dar momentul cel mai emoționant, care a făcut să merite orele nenumărate petrecute întru ascultarea și vizionarea materialelor prezentate, a fost acordarea diplomelor de premiere

a celor mai buni. Strălucirea din ochii elevilor premiați și satisfacția de pe fețele profesorilor îndrumători i-au făcut pe toți cei prezenți să uite de oboseala unei zile lungi și istovitoare. Era mulțumirea adusă de munca bine făcută și de implicarea într-o activitate interesantă și instructivă.

În nume propriu, dar cred că nu greșesc dacă o fac și în numele tuturor elevilor și profesorilor participanți la simpozion, îi mulțumesc d-nei prof. Virginia Pestițu pentru munca depusă și efortul de a organiza minuțios această activitate deosebită, cu un foarte timid ajutor din partea echipei de proiect formată din: director adj. prof. Stănescu Ștefan, prof. Ștefănescu Doina, prof. Urdeș Alina, prof. pentru învățământ primar Oprei Veronica și subsemnata. Cred cu tărie că, dacă îți pasă de tot ce faci, de tine la fel ca și de ceilalți, dacă pui suflet și implicare în munca ta, dacă ai, ca dascăl, minunatul sentiment al „olarului”, reușita în tot ce întreprinzi e sigură și energia pozitivă cu care te încarci mereu te poate ajuta să te regenezi tot timpul din propria-ți cenușă!

SOS PĂDUREA... UN INGINER SILVIC

" Omul va supraviețui pe Terra numai în alianță cu Pădurea, fără de care se va pierde mai întâi controlul asupra naturii, apoi controlul asupra sistemului social "

V. Giurgiu

Știați că...

O pădure în suprafață de 1 km pătrat poate produce zilnic 9 tone de oxigen, aproape de 10 ori mai mult decât aceeași suprafață de teren agricol.

Într-o oră un stejar în vârstă de 100 ani dă în atmosferă 1,7 kg oxigen pur, ceea ce reprezintă rația zilnică de oxigen pentru 3 persoane. Pentru înlocuirea unei asemenea producții trebuie să replantezi cca. 2500 puiți.

Un hectar de pădure sedimentează anual 50- 70 tone de praf.

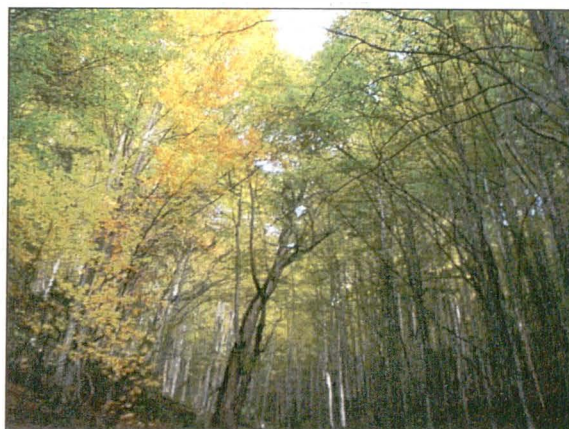
O perdea forestieră lată de numai 30 m reduce cu 8-10 % intensitatea zgomotului.

Din numărul mare de puiți care se plantează la hectar (4000-7000), după 80-100 de ani abia de mai rămân 5-6 sute de arbori.

Prima lucrare de împădurire s-a făcut în anul 1497 de Ștefan cel Mare la Codrul Cosminului.

Pădurea~ cununa verde a pământului

Cuvântul pădure derivă de la latinescul „ palus-udis,, ceea ce înseamnă mlaștină acoperită cu trestie sau teren acoperit cu arbori. Din cele mai vechi timpuri se știe că pădurea a fost mijloc de adăpost, de refugiu atât pentru animale cât și pentru oameni. Ea este strâns legată de istoria românilor. Numai grație ei poporul nostru a putut supraviețui și perpetua, păstrându-și continuitatea în acest ținut. Ea a însemnat, în primul rând, adăpost în epoca migrațiilor semințiilor asiatice, dar și în epocile ce au urmat, când cotropitori de toate neamurile au încercat să nimicească acest popor.

Pădurea e o bogăție naturală, al cărei rol în economia națională și ale cărei multiple funcții în menținerea echilibrului ecologic sunt greu de evaluat. Secole la rând, pădurea a fost (și mai continuă să fie) privită doar ca o sursă de materii prime. Ea furniza combustibil, lemn pentru construcții de case, poduri, mijloace și căi de transport, ustensile casnice etc. Însă pădurea vie este mult mai valoroasă

ACTUALITATE

decât materialele obținute prin sacrificarea ei.

Factorul principal care determină caracterul pădurilor este climatul. Prezența unor formațiuni silvice pe o configurație geografică concretă este urmarea unui proces îndelungat de evoluție. În epocile geologice din trecut, continentele actuale erau amplasate altfel și obstacolele acvatice, care împiedică răspândirea florei și faunei, aveau de asemenea un alt caracter. De-a lungul secolelor clima s-a schimbat, iar odată cu ea - și particularitățile solului și regimul hidric.

Factorul antropogen constituie activitatea omului cu impact asupra mediului de trai al speciilor de plante și animale. Pe parcursul istoriei omenirii dezvoltarea inițial a vânătorii, apoi a agriculturii, industriei, transportului a modificat considerabil natura planetei noastre. Omul a cauzat în mediu modificări de amploare, profunzime și rapiditate fără precedent.

Ca rezultat al acțiunii umane, au avut loc:

Convertirea ecosistemelor naturale în agricole, menținute doar cu intervenția omului;

Supraexploatarea bogățiilor subsolului, pădurilor, pășunilor, solului, speciilor de plante și animale, ceea ce a avut multe efecte negative: s-au redus bogățiile naturale, au dispărut unele specii;

Introducerea accidentală sau intenționată a unor specii de plante și animale în zone nespecifice: de exemplu gândacul de Colorado;

Amenajări de teritorii: mine, baraje, canale, sisteme de irigații, ce duc la distrugerea ecosistemelor naturale;

Poluarea mediului: intervenția factorului antropogen produce modificări profunde ce afectează biocenoza la nivelurile de organizare a materiei vii.

În prezent soarta tuturor speciilor de organisme se află în mâinile societății umane.

Datorită omului, în prezent, cele mai mari păduri ale lumii sunt în grav pericol. Jumătate din suprafața originală de pădure a fost distrusă și lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească, dacă rata actuală de despădurire nu este încetinită. În fiecare minut 26 de ha de pădure sunt pierdute - și nu e greu de văzut că dacă continuăm vom avea o planetă lipsită de păduri. Acest lucru ar fi catastrofic nu numai din pricina faptului că multe specii de animale își au habitatul în pădure, ci și deoarece pădurile joacă un rol important în reglarea climei planetei. Cu un deceniu în urmă, pe

glob, pădurile ocupau o suprafață de aproximativ 3,8- 4,7 miliarde ha și reprezentau cam 2,6- 3,4 % din suprafața uscatului.

Datorită despăduririlor de lungă durată practicate pretutindeni pe glob, pădurea planetară de azi ocupă suprafețe incomparabil mai mici, nu mai formează masive mari și neîntrerupte, refugiindu-se în munți și în locuri greu accesibile, cu soluri sărace și climat nefavorabil pentru agricultură. Din circa 70%, cât deținea pădurea în perioada preistorică, proporția a scăzut în prezent la 30%. În Republica Moldova, terenurile silvice constituie 384,7 mii ha, care prezintă cca 9% din suprafața ei totală. Astfel, Moldova este practic una din cele mai puțin împădurite țări din Europa, la fiecare locuitor al țării revenind doar câte 0,075 ha păduri. O cifră alarmant de mică pentru menținerea unui echilibru natural. Pentru comparație: procentul mediu de împădurire pe glob este de 29%, în Canada- 45%, în Estonia - 48%, în SUA- 32%, în România-27%. Această insuficiență este rezultatul unei neîncetate și barbare pustiiri din partea populației. Căci în trecut, pământul nostru a fost acoperit în proporție de 50% cu păduri. Ca urmare a barbarismului forestier, criza ecologică se acutizează tot mai vertiginos.

S-au intensificat procesele de erodare a solurilor;

Sunt tot mai frecvente secetele;

S-au intensificat alunecările de terenuri, ce produc grave pierderi materiale economiei naționale;

A degenerat starea masivelor forestiere; A sărăcit flora și fauna, s-a creat pericolul dispariției unor specii de animale și plante.

În Cartea Roșie, ediția a 2-a, sunt înscrise deja 210 specii de plante și animale periclitate (față de 55 specii, pe care le conținea ediția I-a).

Nevoia de lemn, defrișarea pentru a face loc terenurilor agricole, drumuri și căi ferate, incendii, mine, combustibili sunt toate cauze legate de despădurire. Odată cu mărirea numărului populației, nevoia pentru spațiu de locuit și agricultură a dus la o degradare fără precedent asupra pădurii. În a doua jumătate a secolului XX avântul dezvoltării industriale a adus cu sine metode noi, și mai necruțătoare, de distrugere a pădurilor. Așa, de exemplu, exploatarea la suprafață a zăcămintelor de minereu, cărbune, pietriș, bauxite, caolin și a altor bogății subterane necesită deseori înlăturarea pădurii și a straturilor de sol fertil. Cu aceasta începe un lung proces de transformare a regimului hidrologic și a

microclimei cu urmări imprevizibile pentru echilibrul ecologic.

Nimicirea unor mari suprafețe de pădure a dus la dereglarea regimului hidrologic al unor întregi zone geografice, la desertificarea acestora, la secătuirea și, deci, la pierderea solurilor fertile și degradarea generală a mediului de viață al omului. Efectul cel mai dezastruos pe care l-ar putea avea defrișarea este impactul asupra climei planetei. Cu toții am auzit de pericolele încălzirii globale și a efectului de seră, cauza principală a acestora fiind acumularea de dioxid de carbon în atmosferă. Copacii și alte plante verzi absorb dioxidul de carbon și produc oxigen prin fotosinteză, în timp ce animalele consumă oxigenul și expiră dioxid de carbon. Distrugerea pădurilor ar produce un imens dezechilibru în cantitatea de dioxid de carbon produs și reciclat lucru care ar duce la acumularea acestuia în atmosferă și schimbări majore de climă. În plus mulți copaci tăiați pentru a face loc agriculturii au fost arși sau lăsați să putrezească eliberând astfel mult mai mult dioxid de carbon în atmosferă. Toată natura este un sistem vast care acum există într-un stadiu mai mult sau mai puțin balansat. Jucându-ne cu factori de o importanță majoră cum e pădurea ar putea duce la dispariția lumii cum o știm noi. O altă consecință a defrișării are legătura cu posibilitățile științifice care ar putea fi pierdute o dată cu pădurea. Este estimat că doar o mică parte din plantele și animalele care trăiesc în pădure au fost identificate iar majoritatea cercetătorilor sunt de acord că acestea ar putea reprezenta cheia descoperirii unor medicamente pentru unele din cele mai mortale boli cunoscute omului. De exemplu, Institutul American al Cancerului a catalogat peste 3000 de plante cu proprietăți anticancer, 70% dintre care se găsesc în pădurile tropicale.

La defrișările din trecut, făcute în special cu scopul extinderii păstoritului, agriculturii și așezărilor umane, timpurile moderne au adăugat tăierile în scopuri economice pentru satisfacerea nevoilor de lemn ale societății. Rezultatul nu constă doar în diminuarea pădurii, ci și în degradarea ei progresivă. Pădurile cultivate nu au același randament ecologic, ca stabilitate, rezistență și forță proiectivă. În funcție de procentajul actual de împădurire, distingem:

Țări cu păduri suficiente (în Asia, Oceania, America Centrală);

Țări cu păduri relativ puține dar încă în limita de echilibru ecologic (în Europa și America de Nord);

ACTUALITATE

Țări extrem de sărace în păduri (în Africa Tropicală, Australia).

Pe ansamblu, starea cea mai apropiată de optimul ecologic o are America de Sud, fiind conținutul cu cel mai mare procent de împădurire (46,7%).

În Africa, despădurirea a luat proporții dramatice, în special, în Algeria, Egipt, Africa de Sud. Foarte afectată a fost Sahara, care din zonă fertilă, parțial împădurită, a devenit un vast deșert. În Ghana, Nigeria și Kenya se despăduresc zone imense pentru a face loc culturilor agricole. Singura parte a Africii relativ păstrată, cu un potențial forestier apreciabil, este zona ecuatorială (Zair, Gabon, Nigeria, Congo).

În Asia, pe locul pădurii de odinioară s-a instalat deșertul (Hindustan, Iranian, arabic, Sirian). Tăblițele de lut babiloniene descoperite la Marea Moartă vorbesc de bogate culturi de cereale, livezi cu pomi fructiferi, podgorii, păduri de cedri, care ocupau un areal continuu din Munții Taurus până în Munții Libanului, Amanului (Siria) și Cipru. Tăierea masivă a cedrilor a condus la dispariția lui. Astăzi există în Liban o modestă rezervație de cedri. La fel de puternic a fost impactul și în Extremul Orient. Cele mai mari distrugerii au avut loc în China, în bazinele fluviilor Huanhe și Iantzi.

În America de Nord, deși pădurea a fost bine conservată până la venirea coloniștilor (sec.XVIII), apoi a suferit cea mai rapidă și mai violentă transformare din istoria omenirii. Pădurea a fost afectată astfel că din 382 milioane ha au mai rămas doar 311 milioane ha, din care 216 milioane ha productive, 6 milioane ha rezervații și 89 milioane ha păduri degradate.

În America de Sud, despăduririle au avut intensitate inegală, în funcție de gradul de accesibilitate și direcția de propagare a presiunii demografice. Cea mai afectată zonă a fost Brazilia răsăriteană, dar și Columbia și Chile. Pădurea amazoniană tinde și ea să fie distrusă din cauza mijloacelor de transport - marea magistrală amazoniană.

În Europa, despăduririle s-au produs lent, dar „moartea pădurilor” este aici poluarea. Tăierile, distrugerile neraționale nu conduc numai la pierderea pădurilor, ci chiar a unor pierderi materiale, pierderi de vieți omenești, cum s-a întâmplat în nordul Italiei, unde, din cauza despăduririlor, inundațiile au avut efecte devastatoare. Nici un alt ecosistem terestru, nu asigură un echilibru mai complex și o mai mare stabilitate, decât pădurea. Spațiile verzi, indiferent de apartenență

și destinație, servesc la îmbunătățirea calității mediului, menținerea echilibrului ecologic și a genofondului autohton, la îmbogățirea asortimentului de plante ornamentale, menținerea și protejarea obiectelor naturale prețioase și la armonizarea peisajelor artificiale cu cele naturale în vederea realizării unei ambianțe favorabile desfășurării activităților antropogene. Sub aspect economic și ecologic, pădurea a îndeplinit și îndeplinește o serie de funcții importante, unele vitale:

1. Protecția aerului

Pădurea nu este numai un peisaj frumos. Pădurile sunt un fel de plămâni ai pământului, uriașe fabrici de oxigen. Nevoile de oxigen cresc anual cu 4-5% , iar posibilitățile lui de producere scad, din cauza diminuării suprafețelor de pădure. Totodată, pădurea absoarbe dioxidul de carbon în procesul fotosintezei, noxele și gazele ce poluează aerul, reține o mare cantitate de praf din atmosferă. Într-un an, 1 ha de pădure purifică aerul de 80 tone de praf, îl umezește și-l împropățează de 10 ori mai bine decât un bazin de apă cu aceeași suprafață.

Spațiile verzi diminuează puternic zgomotele produse de vehicule, întreprinderi industriale etc, reprezentând un adevărat ecran acustic. Perdelele forestiere și grupele de arbori dintre locuințele orașenești reduc zgomotul până la 50%.

2. Protecția apelor

Apa și pădurea sunt indispensabile. Arborii din păduri, cu rădăcinile lor, rețin 40% din precipitațiile atmosferice și umezeala provenită din topirea zăpezilor, facilitând infiltrarea treptată a apei în sol și diminuând forța puhoaielor ce se scurg spre albiile râurilor. Părțile solide de sol, bolovani și pietrele aduse de torenții de apă sunt reținute de păduri și nu ajung în bazinele de apă. În felul acesta pădurile le apără de colmatare. Pădurile din văile râurilor rețin o mare parte din substanțele poluante ce se scurg de pe terenurile agricole, acționând astfel, ca veritabile filtre biologice. În acest mod pădurile stau la straja purității apelor în bazinele acvatice. Ele reglează și regimul hidrologic al apelor curgătoare, prevenind substanțial inundațiile din timpul ploilor torențiale și al topirii zăpezilor.

3. Protecția solului

Pădurile contribuie la menținerea sănătății solului prin reducerea eroziunilor lor. Ele opresc vânturile care pot spulbera stratul fertil de sol de la suprafață; rădăcinile arborilor opresc torențele de apă, care în câmp deschis spală cantități enorme de sol și le depun în văi și bazine acvatice.

Picăturile de ploaie sunt interceptate de frunzele copacilor și de litiera (stratul format din frunze uscate și alte resturi organice care acoperă solul din pădure), micșorând în felul acesta viteza apei pe versanți, cât și procesul de evaporare a apei din sol. Astfel un ha de pădure poate înmagazina în sol, în primii săi 50 cm de la suprafață, o cantitate de aproximativ 1450 m³ de apă (echivalentul a 145 mm precipitații).

4. Protecția și ameliorarea climatică

Datorită structurii, densității și dimensiunii arborilor, în interiorul pădurii se creează un climat propriu, cu însușirile deosebite de cele ale terenurilor goale. În pădure temperaturile aerului sunt cu 2°-4° mai scăzute decât pe teren descoperit. Prin aceasta pădurea atenuează temperaturile excesive din timpul verilor aride. Prin evaporarea intensă a apei prin frunzele arborilor, pădurile mențin o umiditate constantă a aerului, contribuind la reglarea regimului pluvial. De aceea, în popor se spune că „pădurea atrage ploaia”. Acolo, unde sunt păduri multe, lipsesc secetele distrugătoare.

5. Pădurea în slujba sănătății și recreării omului

Pădurea este izvor de sănătate și liniște. Toate acțiunile pozitive exercitate de pădure asupra mediului înconjurător, stând la straja sănătății acestuia, se reflectă în mod direct asupra sănătății oamenilor. Ansamblul condițiilor favorabile vieții create în pădure determină ca frecvența pulsului să se reducă cu 4-8 pulsații/ minut, să se tindă spre optimizarea tensiunii arteriale și să favorizeze starea de bună dispoziție. Pentru bolnavii cu unele afecțiuni respiratorii, pădurile de rășinoase sau amestec de rășinoase și fag din zonele montane sunt benefice. Pădurea este cadrul cel mai prielnic pentru agrement și turism. De aceea, majoritatea stațiunilor balneo-climatice sunt așezate în sânul pădurii. Ea este un lăcaș biologic pentru un număr mare de plante medicinale. Nu există arbore ale cărui componente să nu fie, într-o formă sau alta, recoltate în scopuri de alimentație, medicinale, pentru extragerea coloranților sau confecționarea obiectelor de artizanat, a instrumentelor muzicale etc. Un rol important ce revine pădurilor este și cel de protecție a monumentelor istorice și de cultură națională. Pădurile din jurul lăcașelor de cult de la Căpriană, Hârjauca, Japca, Sahama, Călărășăuca, Țăpova, Hâncu etc, sunt o dovadă în acest sens.

ȘI TE AȘTEPT, IUBITO!

Aurel PETEOACĂ

FII EDERĂ...

Fii iederă și acceptă-mă să -ți fiu
copac,
Coboară în trunchiul meu o
îmbrățișare,
Adapă-te cu seva mea, dacă îți e pe
plac
Și înalță-te peste mine frunzișul către
soare.

Îți dăruiesc un cer cu toate ale sale,
Cu păsări vii, cu stele și zeități divine,
Dar mai întâi de toate eu îți sunt o cale
Și taina în care azi împreunăm destine.

Fii iederă și urcă în copacul solitar,
O lume îți așez sub gingașe picioare,
Din viața mea iubirea ți-o ofer ca dar,
S-o învălui în tandrețe, fiindcă moare.

Și când o fi să plec un timp spre
veșnicie,
Am să-ți cer și ție, simbolic, definitiv
acord,
Fiindcă suntem legați în rădăcini de
poezie,
Iar emoțiile le percem printr-un singur
cord.

AI FOST SIMFONIE

Noaptea se îmbracă în catifea,
complice,
Decor de taine, mister ce-l treci de
moarte,
Doar luna plină parcă voia să pice
În basmul reîncarnat într-un final de
carte.

În noaptea asta ai fost o simfonie,
Cascadă urlătoare de plăceri carnale,
Iar trupul tău mă îngroapă, mă învie,
În prăpăstii și extazuri abisale.

Pe frunze moarte, în mijloc de pădure,
Când stelele doinesc a nemurire,
Am trăit baletul, două trupuri sure,
Pe muzica creată de iubire.

Am coborât timid în carnea doritoare
Și ți-am urcat prin sânge în plăcere,
M-am destrăbălat, iubito, cu vigoare,
În râuri cu otravă, în fluvii doar cu
miere.

TĂNĂR ÎNCĂ

Îmi plouă în gură cu urme de sărut
Și am edem la pleoape, de visare,

Genunchii sunt alergici la pantele de
lut
Și-i înfloresc artroze de atâta căutare.

Un vânt turbat îmi șterge urma pe
nisip,
Iar valul mării mă învăluie cu sare,
Mi-au amputat ecoul, dar totuși o să
tip,
Când silueta ta de înger refuză să mai
zboare.

Va fi poate o noapte și poate iarăși zi,
În cordul meu cadența-i deșănțată,
În ceasul acela tainic, tu sigur vrei să
știi,
De ce mi-e fața de riduri asaltată.

De ce pe tâmplă un nerv se zbuciumă
ușor
Și-o venă a colmatat complice cu un
cheag,
Doar sufletul plutește, rebel ca un fuior
Și nu-mi acordă încă verdictul de
moșneag.

EȘTI PREA FRUMOASĂ...

De n-ai fi frumoasă... precum ești,
N-ai prinde rădăcini în gândul meu ,
profund,
Căci te confund adesea cu astrele
cerești.....
Iar de ochii lumii, instinctiv, te-
ascund.

Te ascund de mine uneori, că ești
frumoasă,
Te pierd prin vise și te adun din flori,
Iar când te reîntâlnesc, nici nu-mi pasă,
Că de fiecare dată ai putea să mă
omori.

De n-ai fi tu să mă readuci la viață
Poate că aș rămâne definitiv în somn,
Dar eu te aștept curtenitor în Piață-
Un ultim muritor cu aere de domn!

Ești paradox perpetuu, atipic de
frumoasă,
Iar universul acesta aproape nu te
încapă,
În ochii mei ți-ai ales să fii mereu
acasă
Privirile mi-se îmbată de trupul tău,
mioape.

Iar trupul tău divin e simplu curcubeu,
O buză a primăverii, care mă sărută,
Doar tu mă faci să cred ca aș fi un zeu
Și mă ridici la ceruri, credința
absolută.

De n-ai fi frumoasă.... dar tu ești,
Te-aș recompune în visul meu din dor,
Ți-aș da un nume, ai locui în povești
Și ai fi surghiunul dulce al clipelor
fior.

De n-ai fi frumoasă, poveste și
minune,
N-ai fi a mea... atâta de a mea!
Mi-e sufletul teribil încărcat de tine,
Ești Meca mea, îmi ești destin și stea!

Îmi ești... ce bine că încă îmi mai ești,
Nici nu vreau să știu din care lume vii,
Ești poate o zeiță din coruri îngerești,
Dar te iubesc și sigur vreau să știi.

ÎN BUZUNAR LA PIEPT

Ascund o floare în buzunar la piept,
O port din vremuri ancestrale,
De-o vesnicie aproape te aștept,
Cu bratele deschise o să-ți ies în cale.

Și beat probabil de uimire,
Retina mea te fură încet,
Plutesc pe-o muzică de lire
Și uit de floarea de la piept.
Dorea de mult o îmbrățișare
Și un sărut de buze reci,
Iar gestul meu, cumplit o doare,

ARS LONGA, VITA BREVIS!

Ireparabil poate-n veci.

Când mâna în tinzi a mângâiere
Și ea îți tremură din cot,
Îmi pare floarea că o cere,
Tresar, amnezic, cât mai pot.

C-un gest febril de om uituc
Descopăr floarea în așteptare,
Iar ție ți se pare un truc,
Un artificiu ți se pare...

În genunchi cu floarea întinsă
Lacrimi mi-se înfundă în petale,
Tu mă săruți pe tâmpla ninsă
E prea frumoasă această cale!

CUVINTE COSITE

Pe buze-mi cresc cuvinte prea
frumoase,
Sărutul tău mi-le cosește cu tact de
ritual,
Sunt victima ucisă de repetate coase,
Resuscitat cu grija, de-un zambet, în
aval.

Și mor frumos, artistic, de repetate ori
Și-s re'nviat, aleatoriu, de fiecare
dată,
Atingerea de înger mă fecundează-n
pori
Și pielea mea cedează de-o vrajă
secerată.

Pasiuni arzânde, ascunse-n spate de
obloane,
Descind în mine tiptil și mă prefac în
rug,
De fericirea aceasta ești responsabil,
Doamne,
Și prima dată-n viață promit că n-o să
fug.

Te ating cu ochii puri și totuși prea
avizi,
În contrapartidă, tu, răspunzi cu
disperare,
Și tot cosind din buze, în brazde mă
întinzi,
Mă usuci, păstrându-mă, sub razele de
soare.

SUNT UMBRA TA

Sunt umbra ta, deși nu știi de mine
Și am culcuș în gândul tău de taină,
Ai tremura de frig, de dor, de bine,
De n-aș fi eu, o umbră, ca o haină.

Eu sunt povara care-ți stau în suflet,
Mă poți călca-n picioare din greșeală,
Dar pașii tăi s-ar poticni în urlet,
Cuprinși de disperare ca de-o boală.

Te-ai rățăci în problemele spinoase,
Ți s-ar toci genunchii în temenele
acide,
Te-ar sechestra cărcei în glezne și în
coapse,
De n-ar fi umbra ce toate le desfide.

Sunt umbra ta, de care n-ai habar,
Eu mă preumblu sau stau de veghe,
Să nu -ți pătrundă-n viață vreun
coșmar,
Să nu se îmbrace fericirea în zeghe.

PORT ILEGAL DE IUBIRE

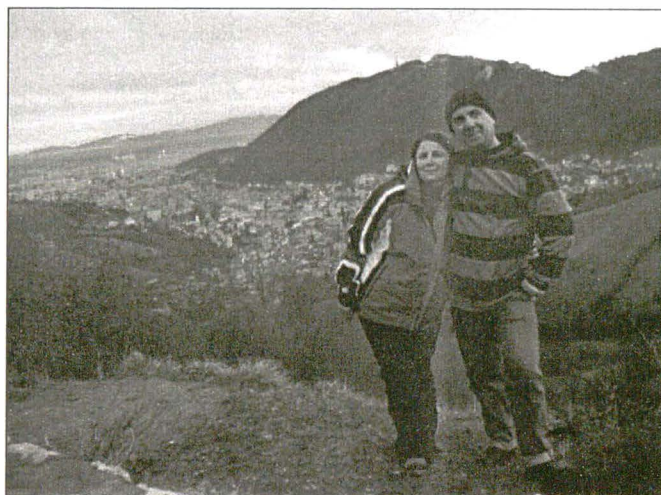
Risc probabil pedeapsa capitală,
naivitatea mea a căzut în flagrant,
sunt pus sub acuzație de port ilegal de
iubire,
s-au găsit asupra mea sentimente
care mă incriminează fără drept de
apel.
Curtea s-a retras să delibereze,
jurații sunt de-a dreptul oripilați,
au constatat cu stupoare că un mojiu,
un suflet simplu și primitiv,
și-a luat libertatea să iubească.
Fapta mea este cu certitudine o
infracțiune!
Eu nu m-am mulțumit să comit
contravenții mărunte,
ocheade, flirturi, bezele sau astfel de
maruțișuri,
Nu, eu, pur și simplu, am iubit,
ziua în amiaza mare,
m-am afișat cu iubirea în piață, minut
cu minut,
la scenă deschisă,
până când autoritățile s-au sezizat din
oficiu.

Doamne, vin în vârful inimii spre tine
rostogolind lacrimi ca pe niște revolte
rotunde,
Doamne apără-mă,
invocă o probă cu martori, fă ceva,
dizolvă constituția, schimbă dreptul
penal...
dar lasă-mi iubirea să o port ca pe un
dar ceresc,
legal sau
ilegal, dar
s-o port!

SĂ LOCUIM PE CRESTE

Eu m-aș
muta o
vreme,
iubito, în
Brusturet,

Tu să mă cauți doar dacă o să-ți lipsesc
acut,
Voi lua cu mine merinde, pixuri și-un
caiet...
Și voi urca pe Culmea Păduricii, singur
și tăcut.
La Funduri vreau să fiu dis de
dimineață,
Aș bea cafeaua în poiană, pe o cioată,
Nici n-o să-mi pese de e soare sau e
ceață
Atâta timp cât Piatra Craiului mi-se
arată toată.
Și totuși dacă vrei să vii, vino prin
Valea Seacă,
Dar fii atentă la bolovani și chiar la
viitură,
Sunt sigur că ochii ți se încântă și-o să-
ți placă,
Vino, în Piatra Craiului ! Să pornim în
aventură.
Când soarele va urca pe cer o sulită sau
două,
Noi vom răzbate poteci abrupte și
întortocheate,
Și vom urca, vom tot urca, pe brânci pe
coate,
Vom bea cu poftă, din urma caprei
negre, rouă.
Epuizați, zdreliți, înfomețați și fără
vlagă
Vom ajunge și La Om, în fapt de seară,
Doar aici îți voi spune cât îmi ești de
dragă,
Iar lumina lunii o să ne învăluie în
ceară.
Să ne mutăm, iubito, definitiv pe creste
Și să privim extaziați spre Plaiul Foi,
Căci raiul acela se desprinde din
poveste
Și canoane aici îți dă doar picătura
ploii.
Din când în când, vom face escapade
în Curmătură
Și vom coborî prin Prăpăstii spre
Zărnești
Și dacă o să-ți placă, te rog, iubito,
jură,
Că vrei cu mine, în munți, o viață să
 trăiești!

ARS LONGA, VITA BREVIS!

E TOAMNĂ AFARĂ IAR TU... PLECI!?

Damian AVRĂMESCU -Mereni-Constanța

E TOAMNĂ IAR...

E tot mai ruginită frunza-n vîi
Și rîndulelele sunt încă în dilemă:
Le place-n țara unde-s flori pe ii,
Dar în curînd, întâia crizantemă,

Le-o da un semn știut nu numai de ele:
E vremea pentru lungă pribegie,
Pe unde, poate nu sunt vremuri grele
Dar nu-nfloresc nici florile pe ie!

Ai venit iar, tu, doamnă arămie!
Mă înfioară frunzele ce cad
Și norii de pe bolta plumburie
Și tânguirea cetinii de brad...

Eu, măcinat de griji și de himere
Pășesc prin ceață-nici nu știu pe unde,
Visând tărâmurii pline de mistere
Unde doar norocoșii pot pătrunde...

Dar trezit brusc din dulcea reverie,
Am înțeles că altul mi-e destinul:
Rămân cu tine, toamnă arămie
În țara-mi, unde tare dulce-i vinul!

Și chiar de viața-i uneori amară
Și n-am mereu motiv de bucurie,
Rămân în țara-mi, unde-n primăvară,
Vin rîndunicii s-admire flori pe ie.

STRES AUTUMNAL

(Parodie după " Balada unui greier mic" de G.Topârceanu)

A ieșit un greieruș
Din căsuța lui de humă
Zgribulit de frig și brumă ,
Ridicînd un picioruș
Care-i folosea de-arcuș
Astă-vară când cânta ,
Plînge, blestemîndu-și soarta
Slab și negru parcăi tuș:
Cri , Cri , Cri
Toamnă gri,
Ai venit ! I-ar m-ai găsit
Stresat și nepregătît
Pentru iarnă ! E-un blestem
Sau poate-s eu prea boem ?
Toată vara am cântat
Relaxat și fericit,
Fără să mă fi gîndit
C-o să vină iarna-n sat
Înainte de Crăciun
Cînd puteam ceva s-adun !
Rea, vecina mea, furnica

Mi-a spus ieri: "nu-ți dau nimica "
Azi mi-a spus că-mi dă, de-o rog,
Dar să-i las ceva zălog
Pentru că-i mereu flămîndă,
Vrea să-mi dea doar cu dobîndă,
Că așa e azi în viață:
Economie de piață.
Și nu te mai joci cu banu'
Ca-n vremea lui Topârceanu!
Sătul să o mai tot rog ,
M-am dus la un psiholog
Ca să văd ce o să zică.
Lui, m-am plîns: „ mi-e tare frică!”,
Sunt stresat cum pot să scap?
Am mereu dureri de cap,
Și-am o premoniție :
"Mor de inaniție !
Ce să fac să-mi fie bine“?
Scurt, concis, răspunsul vine :
-Te-am ascultat atent și-am înțeles
Îți dau un sfat ca să te scap de stres:
Eu nu spun să nu cânti vara pe luncă,
Dar.... fă-o rar! Și mergi mai des la muncă!!!

RESEMNARE

Mi-am prins la rever înc-o toamnă
Și la tîmple, m-au nins ghiociei...
S-au „dus” anii ca floarea de tei...
Importanță nu-mi dă nicio doamnă!?!

A plecat pe furiș tinerețea!
Aș da bani s-o arunc înapoi...
De-ar veni, aș fi pară și vîpăi,
Aș închide cu lacăt tristețea

Și m-aș prinde cu viața în joc,
Pătimaș v-aș iubi mîndre fete
Și luceferi v-aș prinde în plete
V-aș vrăji cu săruturi de foc...

Prea târziu...și regretu-i imens!
V-am crezut doar un simplu decor
Și-am rămas singuratic cocor,
Rătăcind într-un zbor fără sens...

Importanță nu-mi dă nicio doamnă
S-au dus anii ca floarea de tei
Și la tîmple, m-au nins ghiociei...
Singur sunt... eu și umeda toamnă...

NU VREAU SĂ PLECI!

Se-ntoarce toamna iar la voi.
Din cerul-nalt cad sfinte ploi

Plîng îngerii triști cu lacrimi reci.
Cad frunze moarte pe poteci,
Tu pleci!

De dorul tău, un dor imens,
Mi-e zborul frînt, zbor fără sens
Și de sărutu-ți, însetat,
Te chem, te strig neîncetat
De ce-ai plecat?

De veghe stau, aștept să vii
De dorul tău, fac noaptea zi,
Trece un înger, eu tresar
Dar n-ai fost tu... și te-aștept iar,
E în zadar?
A plecat vara... Și tu, pleci...
Cad frunze moarte pe poteci,
Din cerul sfînt nori plumburii
Cad lacrimi reci peste câmpii
Ai să revii?

Iar de revii într-un târziu,
Nu vreau iubirile să-ți știu
Și când pe lângă mine treci,
Nu mă privi cu ochii reci,
Eu te iubesc!
Să nu mai pleci!

MI-E DOR DE ACASĂ...

Mi-e dor de dealul cu mesteceni
De lac, pădure și de Gruî ,
De patul meu, de tot ce-mi spui
Cînd amintirile îți depeni...

Noi, tot mai rar ne învîrtim ...
Oare așa mi-i datul sortii?
Sau poate fiindcă-n fața porții
Nu iese nimeni, să-i zămbim?

Doar în odăi reci, colbuite,
Zăresc chipul frumos al mamei
Ce strălucire dă maramei,
În poze vechi, îngălbenite...

Plec iar ...și mi se face dor
Și-mi pare totul fără sens,
Să zbor în sat mi-e dor imens
Dar ce păcat nu pot să zbor!

E toamnă și sunt negri norii...
Spre Sud, trec păsări călătoare ...
Mă-ntreb ades: voi mai fi, oare,
Cînd dinspre Sud se-ntorc cocorii?

ARS LONGA, VITA BREVIS!
RĂDĂCINI DE POEZIE ȘI IUBIRE!
Adelina M. VOROVENCI

POEM I

Mimozele-mi bat iarăși în fereastră
 Și ce amăgitor e al lor tact...
 Te și iubesc, te și urăsc deodată...
 Nici eu nu știu acum cum e exact!

Îmi povestești doar vise ezitante
 Dulcegării de crai adolescent...
 Iar eu sunt simbolistă pân' la moarte
 Și feministă-pe undeva latent!

POEM II

Iubesc blestemul ce mă poartă
 Și-ocultul dor ce l-am avut
 Iubesc confuză a ta vorbă
 Și clipa care m-a durut!

Mă contopesc cu soarta rece
 Și în tăcere vreau să mor...
 Te -aștept să îți citesc poeme,
 Să comentăm facerea lor!

Ilogic timpul mă încearcă
 Și șterg iubirea cea dintâi;
 Mi -e greu să-ți spun azi iarăși pleacă!
 Sau poate vreau să-ți spun ... rămâi!

POEM III

Cu flori de galbenă gherghină
 Mă -mbrac acum amăgitor
 Și la fereastră în lumină
 Să îți pozez mă așez ușor!

Iar tu obraznic și spontan
 Să îmi amâni mereu chemarea...
 Și nonșalant și romanțios chiar
 Să nu-ți termini nicicând lucrarea...

Epuizați s-abandonăm
 A zilelor grea tănuire
 Și fortuit și nebunește
 Să credem iarăși în iubire!

POEM IV

Mi -e dor să simt miros de zămoșită
 În pragul casei, prinsă la zenit,
 Iar tu sfios să-ți împletești perciunii
 Cu buclele- mi gălbui, în asfințit!

Să te descânt de zmei și zgripturoaice
 Și ușile adânc să le încui,
 Ca să te știu ferit de orice grijă,
 Ce te-ar determina să nu rămâi!

Mi -e dor să bem din clopote aghiasmă
 Și feciorelnice bucate să mâncăm
 Și brațe voluptoase să-mi alinte
 Zănată -mi făptură, fără somn!

POEM V

Știu că mă minți, iubite!
 Obraznic și dulceag
 Și-otrava vorbe tale
 N-o pot da în vileag!

Îmi amăgești dorința
 De-a fi doar alintată
 Și în singurătate
 Îmi petrec viața toată

Nici muză, nici femeie
 Și nici măcar iubită
 Nu-ți mai sunt de o vreme...
 Mă simt tot părăsită!

Trăiesc printre iluzii
 Și preget în zadar:
 Să plec sau să revin?!
 S -apun sau să răsăr?!

POEM VI

The Phantom of the Opera
 Răsună în noapte
 Maria naște pruncul
 Moartea-i pe moarte
 Iona spintecă burta
 Și peștii mor în vis
 Mai am timp de o cină
 Irod mi-a promis
 Îmi cresc spinii pe tâmplă
 Și stau și te blestem
 Mă cheamă la el Iuda
 Să mint și să te-nșel

POEM VII

Azi stau pe iarba udă
 Sub alcov de busuioc
 Și te aștept, iubite
 Să -ți zic de nenoroc...

Să ispitesc în tine
 Și ultima dorință
 Și -aezi să cânte ode
 De dor ... de neființă

S -arunc brocartul moale
 Cu care mă-nvestmânt

Și-ambrozia să curgă
 Din oale de pământ
 Iar tu să-ți scoți cămașa
 Cu borangic cusută
 Și să mă duci departe
 De lumea cea știută

Să mă trezesc în noapte
 Și dor iarăși să-mi fie
 Să mă cuprinzi în brațe
 Să -mi spui o poezie...

POEM VIII

Să rătăcim, iubite
 Într-un limpid amurg
 Căci ticăloase vorbe
 Pe trup lumesc se scurg

Să propovăduim azi
 Iar casta iubire
 Și josnicia lumii
 Și recea nemurire...

Să îmbrăcăm odăjdii
 Cusute-n profan fir
 Și să purtăm pe frunte
 Dumnezeiescul mir!

Să-mi torni din oale-aghiasmă
 Absent și iubitor
 Și-n dulcea amăgire
 Să -mi spui vorbe de dor!

POEM IX

Mă - ntind pe canapeaua
 Prea rece fără tine
 Și-ncerc să mă conving
 Că totuși va fi bine!

Culeg o lămâiță
 Și mi-o așez în păr
 Și îmi adap iubirea
 Cu -n șovăielnic dor...

Afară o baladă
 Descurajant răsună
 Și moartea mieroasă
 Îmi spune: "Noapte bună!"

Și iar e dimineață
 Și-ncerc să mă trezesc
 Și flori de lămâiță
 Pe trup îmi rătăcesc!

ARS LONGA, VITA BREVIS!

RICȘA CU VISE

Mihai EPURE

CROCHIU DE PORTRET

Sunt navetistul între pagini
Și cartea scrisă sus, în munte,
Novice pictor de imagini,
Ce face din cuvinte punte.

Sunt curgerea vremii, grăbită,
Care anunță anotimpul,
Că nu e faptă mai pripită
Decât întrecerea cu timpul.

Sunt nerostirea din cuvânt
Și muzica tăcerii mele,
Pe care plânsetul de vânt
La risipește printre stele.

Sunt întâmplarea de o viață
Trăită azi, uitată mâine,
Născută într-o dimineată,
Când câmpul mirosea a pâine.

Mai sunt cireșul fără poame,
Pe care l-a născut natura,
Și samuraiul fără foame,
Ce se hrănește cu... Sakura.

Am fost și-am să rămân oricând,
Trecut, prezent și viitor,
O amintire dint-un gând
Și tot suspinul dintr-un dor.
Rucăr, iulie 2011

DE-AȘ FI

... O amintire-n viitor
Și un trecut mereu prezent,
Ori vocea dintr-un antic cor
Ce cântă viața-n ton decent.

... O rătăcire de amor
În universul cel tăcut
Sau risipirea dintr-un nor,
Ori strigătul unui om mut.

... O mărtuire fără glas,
Ce jură adevărul mare,
Sau umbra de la un popas
Ivită-n arșiță de soare.

Orice aș fi, puțin contează,
Pentru că vârsta poartă zale,
Visarea nu mai este trează,
Iar bucuria sun-a jale.

Voi fi, curând, o zi de post,
Un lacăt ferecat de soartă,
Și călător în avanpost,
Sub lespede de lângă poartă.
Rucăr, iulie 2011

ILUZII

Când simt chemarea dinspre tine
Odaia sufletului meu
Se înfășoară în cortine,
Ce au culori de curcubeu.

Înfățișarea ta din vis
Nelinești naște și uimire.
Ascunzi ceva din paradis,
Iar în priviri ai nemurire.

Mă resemnez că se duc anii
Pre aplini de-atâta așteptare,
Și mă hrănesc precum sărmanii,
Din ce se-ndură fiecare.
Rucăr, noiembrie 2009

RUGĂ

Vântul, care bate-n poarta
Amintirilor senine,
Mi –a șoptit că tu ești soarta
Hărăzită pentru mine.

Constelația de lacrimi,
Efemere și amare,
Adumbrește-n mine patimi
Devorate de uitare.

Ruga mea la uși creștine,
Amanet de nemurire,
Germinează pentru tine
Aluatul de iubire.
Rucăr, mai 2006

VIS LA MUNTE

Din prisma mea cu
stâlpi de visuri,
Cioplită-n
nemuriri și dor,
Mă cheamă
tainice abisuri,
Dinspre
mestecenii ce
mor.

În Vârf, de munte, lângă Cruce,
Năluca tinereții mele
Îmi face semn că ea se duce
La spovedania de rele.

Mereu cu gândul la Sakura,
La glasul-i care strigă: Nanu!
Nu încetez ca să țin cura,
Iubind-o într-o zi cat anu'.
Rucăr, 1 iulie 2008

ECOU DE VORBĂ

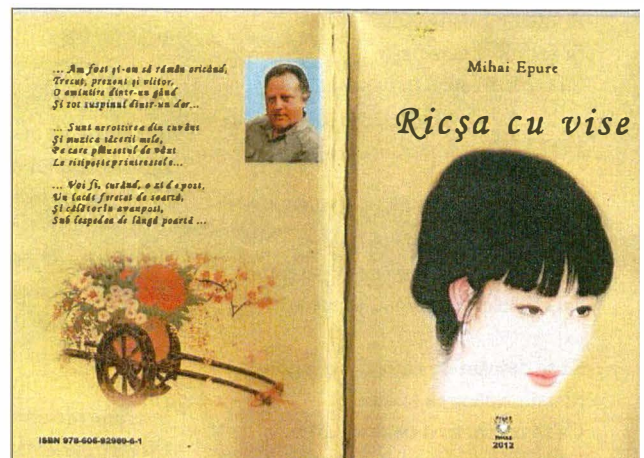
Când dimineța, gust prescura,
Dospită-n razele de soare,
Se simte gustul de... Sakura,
Dar și parfumul ei de floare.

Mai e pițin și o să vină
În Rucărul cu munți și ape,
Unde natura este plină
De frumuseți ce n-au să-i scape.

Se leagănă Vârful din Cruce
De-atâta ploaie și de vânt.
Prin crengile de pin se duce
Ecou prelung de la cuvânt.

Sub lespede de nor și ceață,
În casa mea, ca o visare,
Concep „Demisia din viață”,
Care și astăzi, încă, doare.

Cu asta-nchid eu trilogia,
Creată ca un testament,
O alinare la orgia
Pusă în scenă de-un dement.
Rucăr, 21 iulie 2001

ARS LONGA, VITA BREVIS!

ÎNCĂ ÎNDRĂGOSTIT DE TINE... MUZICĂ!

Traducerea și adaptarea:

Two-doors- the wild and old country fan

Începând cu acest număr inaugurăm o serie de traduceri din textele muzicii epocii contemporane. Sunt texte cu încărcătură emoțională majoră-nerecomandate persoanelor cu afecțiuni la inimă!..„Debutăm” cu genul *country*-că vorba aia e tot de la țară !! Ce dacă e din S.U.A !!

Artist :Brooks and Dunn-
Titlu original„Still in love with you”

Încă îndrăgostit de tine

Taxiul meu a sosit și așteaptă afară
Și cât de mult mi-aș fi dorit
Să te mai strâng odată în brațe
După tot ce am avut împreună
Aș dori să fie o cale mai bună
Prin care să-ți spun adio

*Dacă aș avea un cal
Aș alerga spre asfințit
Dacă aș avea aripi
Aș zbura spre cerul albastru
Dacă aș mai avea timp
mi-aș petrece întreaga viață visând
dar mă trezesc și sunt încă
îndrăgostit de tine*

Voi fi în alt oraș mâine dimineață
Cred că deja îți va fi dor de mine până
atunci
Și aș vrea să fiu pentru tine
Genul de amintire
Care să te facă pe tine
Să mă vrei din nou în brațele tale
Mai ales în nopțile în care
Te trezești singură
Și-ți amintești de mine...

Artist Willie Nelson
Titlu original „Always on my mind”

Pentru că ești întotdeauna în mintea mea

Poate că nu te-am iubit
Atât de des cât aș fi putut
Și poate că nu te-am prețuit
Atât de mult cât ar fi trebuit
Dacă te-am făcut vreodată
Să te simți pe planul secund
Te rog să mă ierți
Am fost la fel ca un orb
Dar tu ești întotdeauna în mintea mea
Și poate că nu te-am ținut în brațe
În toate aceste vremuri
însingurate
Și cred că nu ți-am spus niciodată
Cât de fericit sunt că ești a mea
Ar fi trebuit să fac și să-ți spun
Niște lucruri atât de simple
Și niciodată nu mi-am făcut timp
pentru ele

Dar ești întotdeauna în mintea mea
Spune-mi te rog totuși
Că dulcea ta iubire n-a murit
Și mai dă-mi o șansă

Să te fac fericită
Da să te fac fericită
Pentru că ești întotdeauna în mintea mea

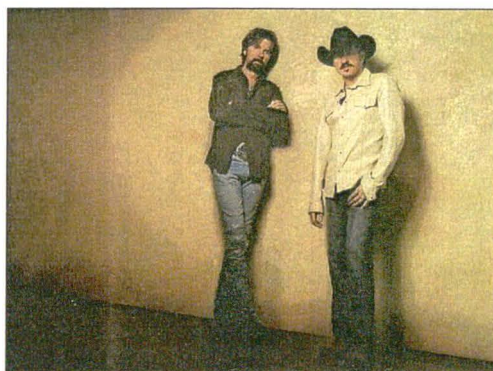
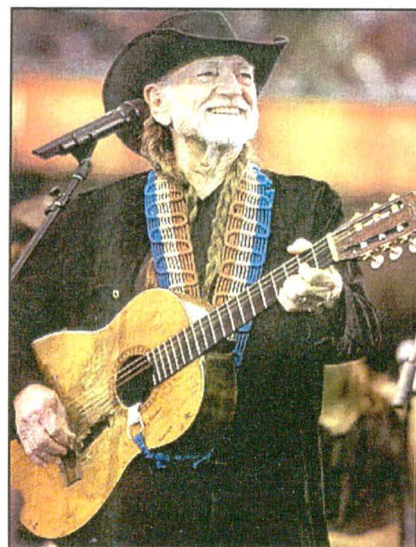
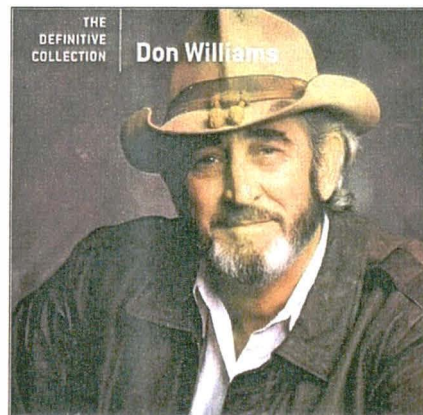
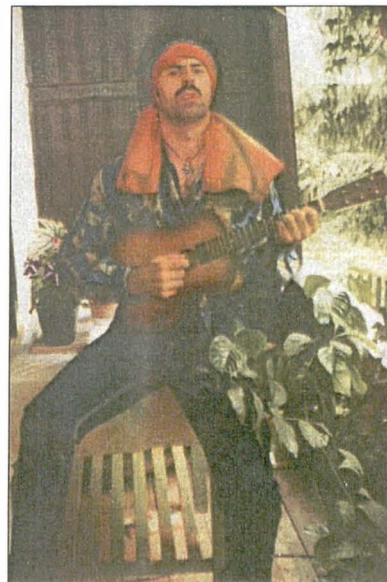
Artist :Don Williams
Titlu original: „Listen to the radio”

Ascultă la radio...

Cred la fel ca oricare iubit
Că am și alte drumuri de urmat
Atunci când cineva te dorește
Ar trebui să ți-o spună direct
Dar vei înțelege dacă mă vei lua de mână

Și vom dansa încet pe o piesă de la radio
„Ascultă la radio, da ascultă la radio
Hai să rămânem în noaptea asta împreună
Iubito, te rog nu pleca!
Asta cântă ei la radio”
Am încercat să găsesc o cale să-ți explic

Ce e în mintea mea,
Dar nu e limpede pentru tine
Dar vei înțelege dacă închizi ochii
Sentimentele pe care vorbele nu le pot exprima
Dar pe care le cântă ei la radio
Cuvintele pe care ți le spun
Nu par să fie reale
Dar cântecele pe care ei le cântă
Sunt așa cum simt cu adevărat

ARS LONGA, VITA BREVIS!
POVESTEA LUI POPA ONEA

Damian AVRĂMESCU
Mereni Constanța

Povestea aceasta, adevărată și plină de învățăminte, s-a întâmplat demult. Ea a ajuns până la noi prin viu grai, de la părinte la copil și de la copilul devinit la rândul lui părinte și bunic la alt copil. Și tot așa până în zilele noastre...

Cele povestite aici s-au întâmplat nu mult după anul 1890, an în care locul bisericii din lemn din satul Nucșoara, județul Muscel, s-a ridicat lăcaș nou de rugăciune făcut din piatra de râu adusă de la mulți kilometri, din albia Râului Doamnei, cu carele trase de boi și cu multă trudă din partea sătenilor. În pisană bisericii scrie așa: „Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului și săvârșirea Sfântului Duh, cu osârdia și oborul credincioșilor parohiei și a altor creștini, cu îndemnul și grija, preot Petre Amăuțoiu, preot din Milea și preot Onea Cujbescu, s-a ridicat acest sfânt locaș în locul celui de lemn, în anul 1890, cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului”.

Cei trei preoți amintiți mai sus, slujeau pe rând în marea biserică. Erau toți preoți după tipic, adică preoți care învățaseră slujba și rânduielile bisericești într-un schit de călugări. Ei nu erau școliți de școli speciale. Așa erau vremurile. . .

În perioada în care nu era de rând la parohie, popa Onea, om mândru și harnic, nu se sfia să muncească din zori până-n noapte propria gospodărie sau să lucreze la pădure, la prelucrarea lemnului sub diferite forme: ulucă, lați pentru gard, șită, șindrilă, lemn de foc. Stătea zile întregi în pădure, într-o baracă, împreună cu alți săteni și-și făcea din lemn cele trebuincioase gospodăriei, întorcându-se acasă când îi venea rândul să slujească. Într-una din aceste zile, când s-a întors de la pădure, a găsit-o pe preoteasa lui tristă și cu ochii plânși.

Ce s-a întâmplat, preoteasă, de ce plângi?

Și preoteasa îi spuse ce se întâmplase: copiii popii plecaseră de dimineață cu caprele la păscut. Luați cu joaca, au uitat pentru un timp de capre și animalele au intrat pe moșia boierului. Când s-au dus după ele, oamenii boierului au închis și caprele și copiii într-un grajd. Preoteasa i-a așteptat zadarnic la prânz să vină la masă. Înștiințată de cineva de cele întâmplate, zadarnic s-a rugat preoteasa de boier să le dea drumul măcar copiilor. Acesta n-a vrut în ruptul capului:

Să vină popa Onea la mine să mă roage !

Aveau ei, popa și boierul principii mai vechi pentru care nu se înghițeau, dar popa Onea nu era omul care să se plece cu slugărnice înaintea boierului. Acesta, urmaș de-al lui lordache Filipescu, cel care stăpânise moșia de pe la anul 1850, căuta mereu nod în papură popii Onea pentru felurite pricini. Ba își mai ațâța și pe oamenii lui împotriva acestuia. Ca un făcut, găsise și de data aceasta prilej de gâlceavă.

Popa Onea n-a zis nimic. S-a înroșit de mânie și la lăsarea întinericului, a pregătit el așa cum știa călii amestecați cu seu de oaie și cu mămăligă și s-a dus către grajdul boierului unde știa că sunt închiși copiii și caprele. A aruncat la câini călii preparați cu seu și aceștia, încercând să-i înghită, au rămas cu cocoloașele în gât. Și pas de-au mai putut lâtra! A deschis repede popa ușa grajdului, slobozind prizonierii: caprele și copiii.

A doua zi, popa s-a pomenit la poartă cu oamenii boierului, înarmați și puși pe harță:

Părinte-zise mâna dreaptă a boierului-stăpânul a zis să vii deîndată la Curte! Popa, care cioplea niște ulucă în bățatură, cu o bardă grea, sub formă de semilună și cu coada scurtă, i-a răspuns calm:

- Nu vin. Dacă boierul vrea să stăm de vorbă, să poftască la mine acasă.

- Nu te juca, părinte, am ordin să te duc legat la Curte. Dacă nu, am ordin să te împușc-îi spuse îndârjit omul boierului.

- Mă, nu te juca cu vorbele, n-o să tragi tu pentru un fleac! Se adunaseră la gardul popii între timp, vecinii:

- Du-te părinte, știi că boierul nu glumește și că omul lui e dintr-o bucată! Asta o să tragă în dumneata, iese cu moarte de om!

- Ia să vedem, trage? Zise popa și strânse cu putere în mâna dreaptă coada de lemn a bardei, până i se albiră degetele. Omul boierului, negru de furie, nu așteaptă să i se mai spună odată: duse arma la ochi și ochindu-l pe popă, apăsă pe trăgaci. Se făcuse o liniște de mormânt. Arma nu luă foc! Omul mai apăsă odată pe trăgaci: ca prin minune, arma nu luă foc nici de data asta! Popa nu mai așteaptă, ridică fulgător barda și zise: ”ia să vedem

dacă arma ta n-a luat foc, a mea ia foc”? Și aruncă cu putere barda spre fruntea slujitorului boieresc. Taișul se înfipse adânc în fruntea acestuia și omul căzu ca fulgerat. În cădere i se descărcă undeva spre cer și arma...

Sângele curgea fără conținere din capul celui lovit și în scurt timp omul își dădu sufletul...

Popa nu mai așteaptă: i și luă o desagă cu ceva merinde și haine de schimb și fugi spre pădure. Mai apucă să spună preotesei că îl găsește într-un loc departe de sat care se cheama Râpa Roșie. Până spre toamnă, târziu a stat popa ascuns. Între timp, preoteasa tocmise avocați și în procesul care urmă, preotul fu achitat de instanțele lumești. Se socotise că fusese în legitimă apărare, lucru susținut și de vecinii care fuseseră martorii întâmplării și martori la proces. Popa Onea era liber. Putea să-și continue slujba la biserică. Se prezentă la mai-marii săi cu oarecare strângere de inimă:

Părinte, judecata oamenilor te-a găsit nevinovat. Noi nu te putem împiedica să slujești în continuare. Depinde de ce-ți spune conștiința ta. Depinde de semne vei primi de la Dumnezeu. Abia atunci vei putea hotărî cu adevărat.

Îngândurat, popa Onea se întoarse la biserică lui. Era la răscruce de drumuri. Și nu știa deloc încotro s-o apuce. Avea slujbă în biserică în zilele următoare și se apucă să prepare agheasma trebuitoare. O prepară cum știa el mai bine: cu apă curată, cu busuioc frumos mirositor păstrat la icoana maicii Domnului și rostind din inimă și cu pocăință slujba potrivită pentru această sfântă rânduială. A doua zi, din vasul în care preparase agheasma se împrăstia în jur miros de pucioasă: agheasma se stricase! Era semnul pe care Dumnezeu îl trimisese preotului cum că nu mai era vrednic de om, chiar dacă instanțele lumești îl iertaseră, Dumnezeu îi arătase Calea, El care este CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA. Împăcat că Dumnezeu îl ajutase să găsească drumul, de a doua zi, popa Onea a încetat să mai fie preot, ducând cu el în mormânt adevăratul motiv al hotărârii sale.

PROZĂ - ADUCERI AMINTE... DAN CONSTANTIN AGRICOLA MIU

Era anul 1953 sau 1954. Eu eram elev la Școala de Băieți din orașul Curtea de Argeș, parcă în clasa a doua. Îmi aduc aminte că într-o zi a apărut o doamnă, însoțită de un băiețel, care a discutat cu Doamna învățătoare și apoi au hotărât ca acesta, noul nostru coleg de clasă, să stea cu mine în bancă. Am aflat că doamna era Profesoară de Limba Română la aceeași școală, iar băiatul era nepotul ei. Băiatul s-a așezat lângă mine și s-a prezentat scurt: Dan.

Aveam 8-9 ani, vârstă la care prietenii se leagă repede. Chiar dacă la început Dan părea ușor distant, lucru și datorat faptului că era nou în clasa noastră, ușor, ușor s-a integrat în colectiv. Îmi aduc aminte, căutând prin cotloanele memoriei, că Dan era un băiat liniștit, îngândurat, bun coleg, inteligent și bine educat. Se vedea că provenea dintr-o familie de intelectuali, că avea o educație aleasă. Dan era blond, înalt, liniștit, serios, amabil. Avea ochii foarte expresivi, ochi albaștri, ochi care trădau o trăire interioară deosebită, ochi care în același timp emanau și multă bunătate dar și o suferință ascunsă, nemeritată pentru un copil la acea vârstă.

Dan, băiat inteligent, așa cum am mai spus, s-a integrat rapid în clasă și s-a impus chiar de la început ca premiant la toate disciplinele umaniste. Avea un talent la desen extraordinar, avea o ușurință la exprimare și un talent către literatură care îl scotea în

evidență. Avea înclinații și către muzică, lucru confirmat mai târziu prin înființarea de către el a unei orchestre de muzică ușoară. Foarte prietenos, Dan a început să aibă mulți prieteni pe care îi iniția în tainele desenului și mai târziu în cele ale literaturii. Era un bun camarad.

La început coleg de bancă, apoi a devenit cel mai bun prieten al meu. Eu marșam pe matematică și fizică iar Dan nu era cu nimic mai prejos decât mine. Familia mea era foarte mulțumită că am un astfel de prieten. Prietenia noastră era binevenită nu numai nouă, copiilor, dar și familiilor noastre.

Ambele familii erau familii de profesori, oameni stimati și buni pedagogi, dascăli care formau generații de tineri în condiții deosebit de grele.

Părinții mei, în special mama mea, ținea foarte mult la Dan. Li aprecia talentul la desen și mai târziu la pictură.

Am fost colegi de bancă până în clasa a șaptea, când eu a trebuit să mă mut în bancă cu un văr de-al meu, cu Petrică.

În toată această perioadă, între noi a fost o competiție nedeclarată. Niciodată nu s-a pus problema unei concurențe pe față: care are notele mai mari sau care este cel mai bun din clasă. Concurența, dacă se poate spune astfel, a evoluat de la sine, fără să aibă nimic forțat. Faptul că astăzi pot să scriu aceste lucruri, că

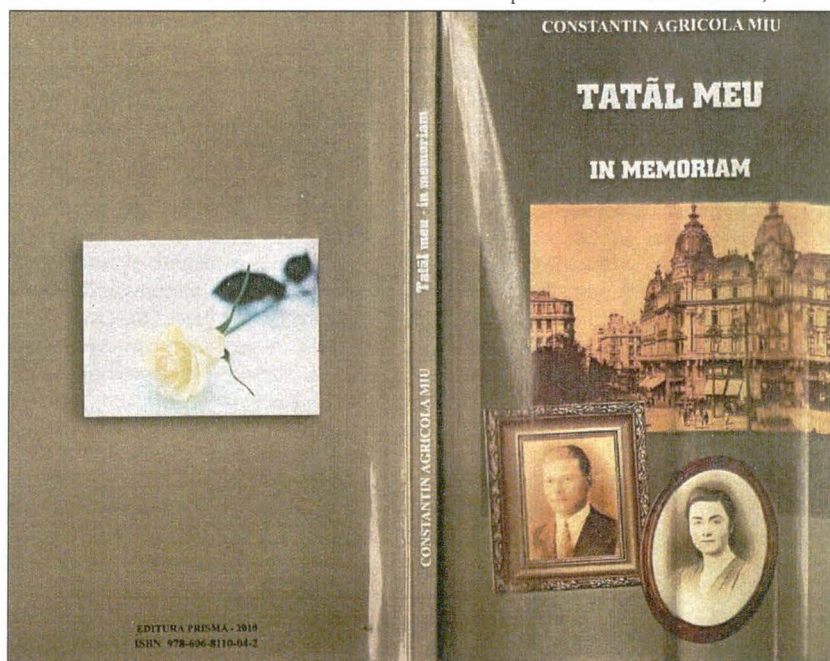
sunt autorul mai multor cărți, că mi-am redescoperit talentul la anii maturității, se datorează și anilor de început ai instruirii mele, și poate și a influenței pozitive pe care Dan a avut-o asupra mea în acei ani ai copilăriei noastre. Nutresc cu speranța că acest *fenomen a fost reciproc și benefic pentru amândoi!*

În toată această perioadă nu ne-am certat niciodată. Poate că comportamentul nostru, mult mai matur decât ne-o indica vârsta, a fost dictat de caracterul nostru, chiar de firile noastre total diferite, dar călăuzite de aceeași dorință: aceea de a învăța, de a ne împlini ca oameni, de a ne perfecționa într-o meserie care să ne placă și să ne asigure viitorul.

Nu am auzit vreodată un cuvânt urât spus de Dan la adresa mea. Independent de acest lucru, nici eu n-am avut motive de a mă plânge cuiva de prietenul meu. O prietenie bărbătească este un fapt cu totul deosebit!

Au trecut de atunci aproape 60 de ani !

Reafirm că prietenia cu Dan a fost benefică pentru mine. Poate că pare o ușoară exagerare, dar noi nu știam să înjurăm, precum mulți alți copii, nu făceam prostii care să ne atragă muștrările familiei, nu participam la bățiile obișnuite între băieți. Mătușa lui Dan, Doamna Profesoară Lecca, era o distinsă și foarte apreciată profesoară de Limba Română și Latină. Soțul dumneaei, Domnul Profesor Lecca, era profesor de fizică la Liceul din localitate. Era tipul savantului, cu preocupări extraprofesionale deosebite. Astfel, formase un cvartet de coarde format din cadre didactice din orașul Curtea de Argeș, în care el cânta la violă. Era pasionat de fizică și Beethoven. Era captivat de dramaturgie, ca regizor de teatru pusese în scenă mai multe piese unde interpreta și roluri cheie. Să nu uităm că aceste lucruri se petreceau într-o perioadă grea prin care trecea cultura românească. Prostia, ura noilor conducători alogeni, batjocoreau aceste manifestări de cultură și se instala incompetența, samavolnicia, spiritul străin asiatic, anticultura și puterea semidoctilor.

ARS LONGA, VITA BREVIS!

Doamna Profesoară Lecca, mi-a mărturisit, după mulți ani, un fapt măgulitor pentru mine: studiindu-mă, a observat că-mi alegeam prietenii cu grijă, că fugeam de ridicol, nu făceam compromisuri și nu acceptam să-mi se terfească numele și personalitatea. Nu mă însoțeam cu oricine, fie că era fată sau băiat. Aceste caracteristici sesizate de un pedagog desăvârșit, au condus la încurajarea de către Doamna Lecca a prieteniei mele cu Dan.

Familiiile noastre au înțeles că noi, cei mici atunci, trebuia să trăim cu vremurile acelea și în vremurile acelea. Nici eu, nici Dan, nu aveam dosare curate! Să ținem minte că eram niște copii de 10-12 ani. La 14 ani, la câteva zile după ce am împlinit amândoi această vârstă, eu în iulie, Dan în august, Doamna Lecca ne-a găsit o modalitate de a face cerere de aderare la Uniunea Tineretului Muncitor-UTM, la organizația de la Casa de Copii Școlari din Curtea de Argeș. Dar Casa de Copii găzduia fete. Nu au fost probleme ca doi băieți să devină uteciști la o școală de fete! La confirmare, la Raionul UTM, am avut de sărit un hop. Am fost întrebat de originea mea legionară. Se pare că și pe Dan l-au întrebat același lucru. Ce vină aveau niște copii de 14 ani, în anul 1960, ca să fie judecați pentru presupuse înclinații politice ale părinților lor, într-o perioadă când nici nu erau născuți? Am înțeles mai târziu! Cea care ne-a ajutat dezinteresat se numea Domnișoara-Tovarășă Sima. Peste 10 ani am lucrat împreună cu ea la Combinatul Petrochimic Pitești. Eu devenisem inginer și obținusem repartitie guvernamentală la această mare întreprindere.

De mici, ne vizitam foarte des, ne jucam împreună, dar după cum îmi aduc aminte, jocurile noastre erau mai mature, preocupările noastre erau legate de activități caracteristice tinerilor mai mari. Familia lui Dan era compusă din bunicii săi, unchiul săi, familia Lecca și fata lor, Ioana. Mai aveau și o pisică albă și serioasă pe care o chema Blănșă, desigur de culoare albă.

Eu nu mai aveam bunici și mi se părea atâta bunătațe la bunicii lui Dan, mai ales la bunica care avea o voce caldă. Ea nu-l certa niciodată, ne învăța pe amândoi cum să ne comportăm în societate. Mai știu că bunica lui Dan făcea niște pārjoale moldovenești unice. Toată viața am căutat să mai mănânc așa minunăție, dar nimeni n-a putut să realizeze ceva asemănător.

Bunicul, om respectabil, purta pălărie, și acasă se purta la

costum, nu fusese oricine, lucru ce se vedea din comportamentul său.

Familia Lecca, unchiul lui Dan, avea preocupări intelectuale, lucru ce constituia pentru copii un exemplu. Erau îngăduitori cu copiii, dar și destul de intransigenți atunci când se impunea, în special Doamna Lecca. Fata lor, Ioana, era mai mică ca noi. Era o fire mai bolnăvicioasă, de aceea Dan o iubea foarte mult și avea grijă de ea în mod deosebit.

Atmosfera sobră, dar nu forțată, se asemena cu cea din familia mea, de aceea la Dan mă simțeam ca acasă. Mama mea, pot spune că ținea la Dan ca și la mine. Era fericită când Dan îi făcea cadou câte un tablou inspirat din natură. În același timp, și eu am simțit ajutorul și grija Doamnei Profesoare Lecca pentru mine.

La liceu ne-am despărțit. Dan a plecat la București unde a urmat Liceul de Arte Plastice. Eu am continuat studiile la Liceul Vlaicu Vodă din Curtea de Argeș. În vacanțe Dan venea acasă. Îmi aduc aminte că mama mea l-a rugat pe Dan să-i facă un tablou după o poză din natură. Dan și-a găsit timp să-l facă, l-a început, l-a lucrat repede, dar n-a mai avut timp să picteze și soarele. ***Acest tablou se găsește astăzi la mine și cu prima ocazie îl voi ruga pe Dan, după 50 de ani, să termine pictura. Nu vreau să-mi rămână dator cu un... soare!***

În clasa a șaptea am participat amândoi la concursul cititorilor iubitori de literatură. Am trecut proba scrisă la nivel de raion și numai noi doi am intrat în proba finală. Aceasta s-a desfășurat în genul concursurilor „Cine știe, câștigă!” A fost un concurs cu public și s-a desfășurat pe scena Casei de Cultură Raională „George Topârceanu” din Curtea de Argeș. Am trecut de întrebările principale, am intrat la baraj „cap la cap” și în final eu am fost primul care... a greșit! În toamnă, Dan a plecat la București iar eu am participat în continuare la acest concurs, la fazele superioare.

În vacanțe Dan venea acasă la Curtea de Argeș. Eram ca întotdeauna nedespărțiți. Dan învățase să cânte la chitară, încerca să mă învețe și pe mine, dar eu nu aveam chemare. Pe lângă el erau în permanență copiii mai mici de pe strada lui. Era privit ca un maestru! Dan se purta frumos cu ei, îi învăța tainele desenului, picturii, astfel că mulți dintre ei au ajuns mai târziu arhitecți, ingineri dar și pictori amatori. După terminarea liceului, eu am ajuns student la Politehnică, la București, iar Dan student la Institutul de Arte Plastice din Capitală. Datorită programelor

de studiu foarte diferite, ne întâlneam rar, preocupările noastre fiind direcționate pe coordonate ce nu se intersectau. Știu că Dan a format o orchestră de muzică ușoară denumită „Coral”, pe care o conducea chiar el și în același timp cânta la chitară și muzicuță. Îl auzeam la radio și-mi plăcea melodia ***A ruginit frunza din vii***, prelucrare a renumitei poezii efectuată tot de Dan. Am văzut și câteva expoziții unde erau etalate picturile sale. Rețin o expoziție cu lucrări de grafică semnate de el, organizată la Casa de Cultură din Curtea de Argeș.

Eu am terminat facultatea, am lucrat o lună, apoi am plecat să-mi fac stagiul militar. În perioada aceea de o lună, eu făceam naveta zilnic la Pitești. Chiar dacă locuiam în aceeași casă în Curtea de Argeș ne vedeam sporadic. Dan se căsătorise cu o studentă americană, tot la Arte Plastice, avea doi copii gemeni, nou-născuți.

Când am revenit din armată am aflat că Dan plecase împreună cu noua lui familie în Statele Unite. Ne-am reîntâlnit întâmplător peste 20 de ani, lângă parculețul din centrul orașului Curtea de Argeș.

Astăzi, peste alți 20 de ani, aflu că Dan Lecca a devenit cel mai mare fotograf din Statele Unite. Ar fi interesant dacă povestirea aceasta ar fi continuată de el.

Voi povesti două întâmplări pe care nu le voi uita niciodată!

-Eram în clasa a șaptea, deci mai aveam puțin și împlineam vârsta obținerii Buletinului de Identitate, adică 14 ani. Aveam 1,8 metri înălțime, deci mă distingeam dintr-un grup de colegi, care erau mult mai mărunți ca mine, exact cum se zice, ca măgarul între oi. Mai era unul ca mine, mai înalt, care vorbea și cocoșește pentru că avea vocea în schimbare. Este vorba chiar de Dan. Am hotărât amândoi să mergem cu colindul pentru ultima oară în viața noastră. Eu și Dan, viitor artist plastic, am luat cu noi trei puști din vecini și am plecat voioși să agonisim covrigi, nuci și prune uscate.

Totul a mers strună în zona orășenească a itinerariului nostru. Cântam toți cinci la poartă. Dar când ieșea gazda, eu cu Dan ne lăsăm pe vine ca să nu ne vadă înălțimea. Apoi cei mici intrau în curte, luau darurile pentru cinci persoane, motivând că doi rămân afară ca să nu-i umplem curtea gazdei. A mers bine treaba, săcoteiul se

ARS LONGA, VITA BREVIS!

rotunjea, ne și faceam planuri despre viitorul nostru fericit, când recreațiile ne vor surâde cu buzunarele pline de covrigi.

Pe negândite, ajungem într-o mahala, ca la țară, cu vaci, cu grajduri, cu oi. Cântăm la o casă mai sărăcăcioasă. Iese cu greutate o femeie mai în vârstă, ca să nu-i zic babă, se uită ciudat la noi și ne mai pune să cântăm o dată. Apoi îl întreabă pe Dan de ce nu cântă mai tare. Când dă să-i răspundă, femeia se întoarce și ne cheamă pe fiecare să ne dea nuci. Le dă la cei trei mititei, iar noi rămânem la urmă, conform procedurii. Dar gazda lămurește situația:

„-Bă, voi ăia doi găligani, care cântați cocoșește, vouă nu vă dau nimic. Voi sunteți buni de însurat, să vă duceți în peți! După fete, nu după covrigi!”

Și așa am făcut apoi toată viața! Eu am ajuns inginer iar Dan Lecca a ajuns cel mai mare fotograf din Statele Unite ale Americii!

- Eram prin clasa a șaptea, la Dan acasă, când ne pomenim cu profesorul de desen care îi cunoștea talentul și știa că pictează ca un artist autentic. Ne povesti că UNESCO a organizat un concurs pentru tinerii pictori a cărei finală se va desfășura în India. România va participa cu unul sau doi candidați, de fapt cu lucrările lor. Pentru aceasta se face o selecție începând cu școlile, apoi pe raioane, pe regiuni, pe țară. Îi trecu în revistă lucrările și se opri la trei picturi. Una dintre ele are o poveste interesantă.

Iat-o!

De multă vreme mă țineam de Dan să-mi arate pe viu cum se pictează un tablou. Într-o duminică, pe la prânz, Dan se hotărî să-mi demonstreze practic cum pictează el. A luat trusa și am plecat pe deal. Mi-a spus că s-a hotărât să-mi predea lecția despre cum se face un peisaj. Am mers ca să găsim un loc corespunzător, cum zicea el. Am ajuns cam deasupra liceului și am surprins o panoramă excepțională. Lecția a durat cam trei ore, rezultând un tablou în ulei, la dimensiuni relativ mici. Înțelegerea artei culorilor facea diferența între mine, un ageamiu, și un pictor autentic. A vrut să-mi dea mie tabloul, dar am hotărât amândoi că poate va participa la vreun concurs și să aibă de unde alege dacă are mai multe. Aceasta era una din cele trei lucrări selectate de profesor. Trece prin

fazele preliminară și, după un timp, este anunțat de profesor că, la faza pe țară, i-au fost selectate două tablouri, unul din ele fiind chiar peisajul despre care am vorbit. Mai trec câteva luni și, de data, asta, este anunțat oficial că Peisajul i-a fost selectat din partea României la Concursul de Pictură de la Bombay. Alte amănunte nu mai sunt date. Iar se lasă uitarea, dar peste o perioadă, nu mai contează cât, primește acasă o scrisoare în limba engleză. Era anunțat că a câștigat marele premiu și era felicitat de organizatori. Lângă scrisoare era și o revistă a concursului în care tabloul lui Dan ocupa cel mai mare spațiu, fiind marele câștigător. N-aș vrea să mă înșel, dar parcă era chiar Peisajul!

Dan a ajuns un mare artist plastic. Doar peisajul care l-a inspirat pentru obținerea premiului din India, a rămas la fel de frumos, tot acolo, pe dealurile ce străjuiesc orașul eternității Regilor României, oraș cu nume predestinat, Curtea de Argeș!

Astăzi aflăm din mass-media că Dan Lecca a devenit cel mai mare artist fotograf din Statele Unite ale Americii. Secretul acestei arte, arta fotografică, este lumina. De aceea, pentru mine nu este o surpriză că Dan este un mare fotograf. El era **stăpânul luminii** de mic, de atunci de când pe dealurile argeșene, îmi explica legile luminii, legi care obligatoriu sunt respectate de un pictor. În fotografie, un adevărat artist este cel care face lucrări în culorile alb-negru. Aici este cu adevărat proba luminii. Mă opresc aici cu aceste comentarii de nespecialist.

Am scris despre Dan cu multă emoție. Am scris din inimă și pentru că mi-am adus minte de o perioadă a copilăriei și a tinereții noastre care și-a pus amprenta pe evoluția ulterioară în viață, societate și profesie, a amândurora. Acesta era prietenul meu Dan Agășanu, acesta este astăzi marele fotograf american Dan Lecca. Pentru mine rămâne desenatorul chipului meu pe o foaie de hârtie de caiet, în anul 1960, rămâne colegul meu de bancă cu care nu

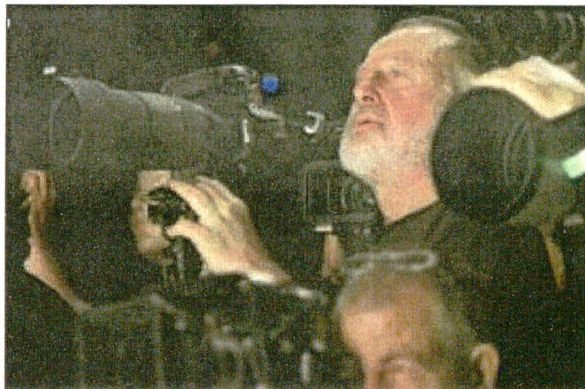
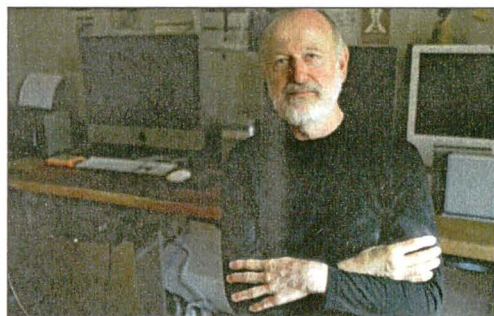
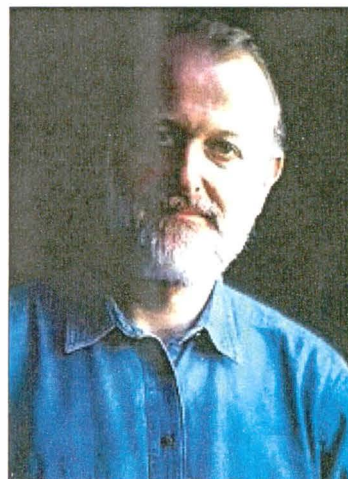
m-am certat niciodată.

Dan rămâne pentru mine colegul blând, cu privirea catifelată și expresivă, cu vocea calmă, modest și aureolat de culorile regale alb și negru. Țara asta, țara lui, nu l-a apreciat, nu l-a iubit, a trecut prin Scila și Caribda, în țara fângăduinței și împlinirii a celor curajoși, perseverenți și muncitori.

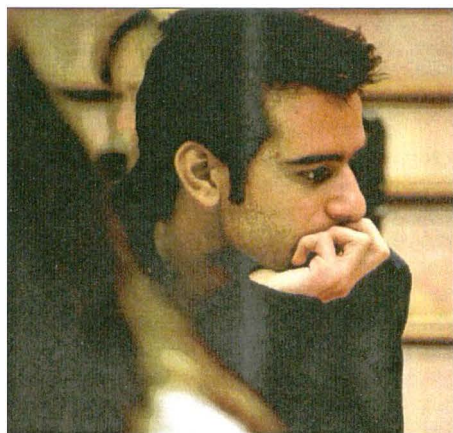
Este astăzi cetățean american, dar sunt sigur că atunci când aude de orașelul Curtea de Argeș, are o strângere de inimă și fără să vrea simte că iartă tot ce l-a îndepărtat de locurile natale! I-a rămas în suflet o poză alb-negru, luminoasă, pentru că el nu va putea urî niciodată leagănul copilăriei!

**SALUT DAN LECCA!
GODENI-MUSCEL 18 APRILIE**

2012

FIRMITAS, UTILITAS, VENUSTAS... ANDREI ȘAIN

M –am născut pe 10 iunie 1992, la Câmpulung Muscel, jud. Argeș... Dar sunt din stațiunea Bughea Băi, cum îmi place să spun... Grădinița și școala le-am făcut la Câmpulung, la 7 km... distanța de casă.

Amintiri frumoase mă leagă de această perioadă a vieții. Mama îmi povestește că încă de mic, însemnând 2-3 ani, îmi plăcea să desenez, nu pe pereți, ci pe foi albe de caiet, monștri, dinozauri, personaje din povești...

Abia când am ajuns pe clasa a X-a, am înțeles că acestei pasiuni va trebui să-i dau o formă, să se materializeze. Și am început să fac pregătire la desen cu domnul profesor Gheorghe Paulian.

Dar mie îmi plăcea mai mult să desenez în creion decât să pictez.

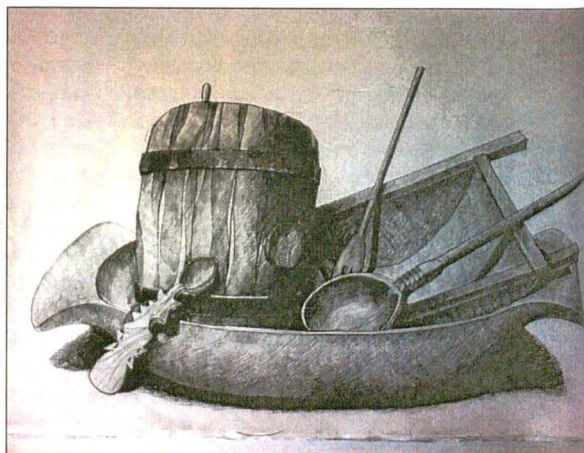
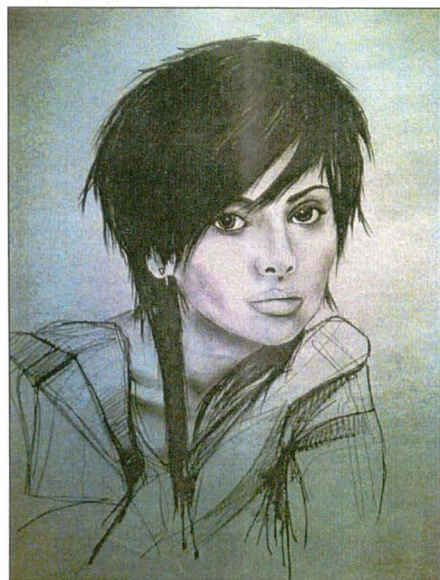
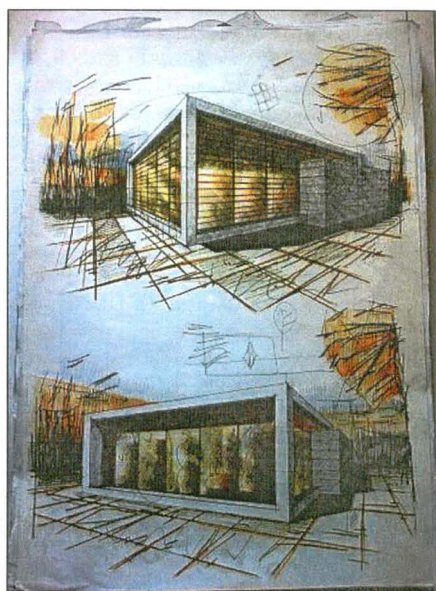
Prin urmare am început meditațiile pentru arhitectură la Pitești cu arhitectul Mihail Naum Teodorescu (cel care a proiectat Bazinul Olimpic din Pitești).

De ce arhitectură? Păi... se desenează mai mult în creion și eu făcând mate-info la Dinicu Golescu, eram atras și de sfera reală, tehnică, nu doar de cea artistică.

Între timp (clasa a XII-a) am început meditațiile și la București cu doi studenți (acum au terminat arhitectura... fac stagiatura, unul în Kuwait, celălalt aici).

Am susținut examenul la Facultatea de Arhitectură Ion Mincu, în septembrie, fiind ultima facultate care își susținea probele în această perioadă. Încrederea în propriile forțe a fost 100% deoarece nu-mi depusesem dosarul la nicio altă facultate.

Și după un examen controversat(subiecte greșite și apoi modificate în timpul examenului... link pentru detalii <http://www.ziarulring.ro/stiri/31904/adminter-e-la-ion-mincu-subiecte-agramate-si-gresite>) am reușit!

ARS LONGA, VITA BREVIS!

După ce-am intrat, lucrurile s-au schimbat pentru mine, alți oameni, altă gândire...

Sunt dezamăgit totuși de ceea ce am găsit aici în comparație cu ce așteptări aveam (îmi imaginam corectitudine și mai multă implicare din partea profesorilor), însă... eu consider că indiferent de cum stau lucrurile aici, drumul ales... este cel pe care mi-l doream.

Acum, gândindu-mă la felul în care s-au desfășurat evenimentele, poate prea repede, realizez că s-au schimbat foarte multe lucruri.

Am început iar să pictez, și pentru școală și în timpul liber... portrete, monștri, aproape orice...

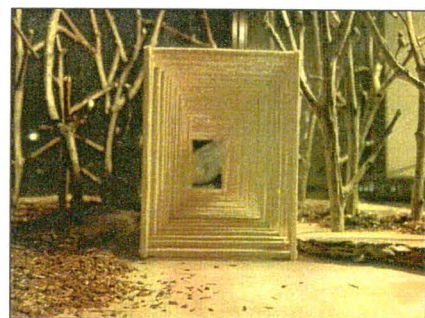
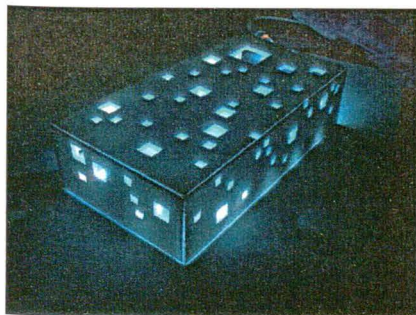
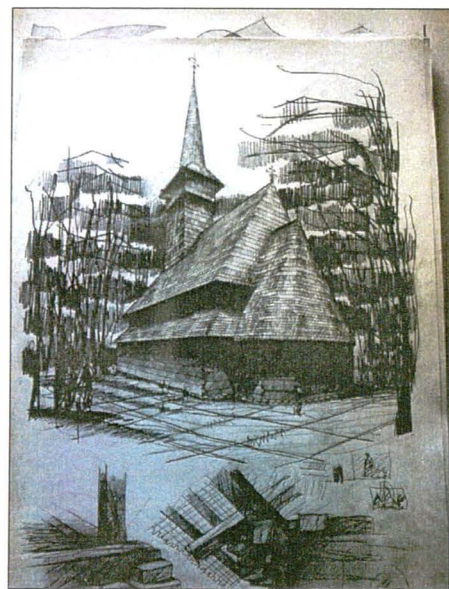
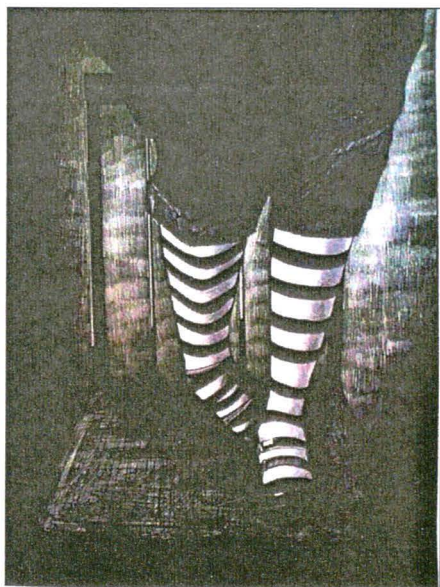
Spun că lucrurile s-au schimbat, pentru că, întrebat la meditații de felul în care văd eu arhitectura... am răspuns zicând că e profesia ce îmbină arta cu tehnica, asemănător cu ceea ce spunea Vitruviu : firmitas, utilitas, venustas, adică durabilitate, utilitate și estetică.

Cred acum că arhitectura e un mod de a fi, un mod de a gândi, pe lângă cele trei calități, pentru că necesită foarte multe informații din alte domenii, literatură, filosofie, astronomie, psihologie, etc.

În afară de desen, îmi place să lucrez pe calculator, modelări 3D, editări photoshop, corel. Cu timpul arhitectul

lasă creionul și lucrează doar pe PC, eu voi încerca să nu las creionul așa ușor, pentru mine, desenele pe care le fac înseamnă mai mult decât niște desene! Sunt amintiri, ce mă bucură uneori sau alteori mă întristează...

Dar pe lângă desen am și alte ocupații, tenis, fotbal (mai rar) îmi place să mă plimb, îmi place să observ, să privesc, să contemplez... și când o anumită carte mă motivează să o descopăr... o citesc!

O JUMĂTATE DE VEAC, ÎNTR-O CARTE DE VERSURI

Mihaela CHICOMBAN, data: 16.12.2004, Monitorul Expres

Profesorul Nicolae Vlad, fost deținut politic la Gherla, și-a lansat volumul de poezii „Cu lira prin veac”

Profesorul Nicolae Vlad (foto), membru al Asociației Foștilor Deținuți Politici din Brașov, și-a prezentat ieri, în fața prietenilor și a foștilor colegi de suferință, cartea de versuri „Cu lira prin veac”. Volumul adună câteva zeci de poezii și face o trecere în revistă a tuturor etapelor de creație din viața autorului, de la poezii și fabule scrise în primii ani de viață, la versuri concepute în închisoare și la poeme transpuse pe hîrtie acum 2-3 ani.

„Sufletul n-au reușit să mi-l confişte”

Impresionant este faptul că poetul a refăcut din memorie poeziile copilăriei și pe cele din anii de detenție, deoarece securității i-au distrus toate manuscrisele. „După ce m-au arestat, au făcut o percheziție acasă și mi-au confiscat un caiet gros cu vreo 400 de poezii, scenete și piese de teatru scrise pe la 9-10 sau 14 ani. Nu erau subversive. Partea subversivă a activității mele am început-o pe la 17 ani, cu un an înainte să fiu arestat”, a povestit Nicolae Vlad. În 1991, a depus o cerere la fosta Securitate solicitînd să-i fie restituite lucrurile, dar i s-a răspuns că în evidențele instituției nu există nici un proces-verbal de confiscare. „Sufletul n-au reușit să mi-l confişte, dovadă că sîntem aici, acum”, a întărit fostul deținut politic.

Coleg de suferință cu Radu Gyr și Nichifor Crainic

În iunie 1958, la numai 18 ani, Nicolae Vlad, pe atunci student în anul I la Facultatea de Filologie din București, a fost arestat pe motiv că făcea parte dintr-o asociație de tineret caracterizată de regimul totalitar drept o organizație paramilitară cu caracter fascist. A fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică. Cei mai mulți ani de detenție i-a petrecut la Penitenciarul Gherla unde s-a împrietenit cu Radu Gyr și Nichifor Crainic. A fost eliberat în toamna anului 1964. Și-a reluat studiile, a absolvit facultatea în 1971 și a lucrat ca profesor la țară. „Am avut noroc atunci, că am scăpat cu viață. Acum sînt pensionar. Sănătatea e cam subredă, dar important este că mai sînt în stare să scriu”, a spus Nicolae Vlad. „Cu lira prin veac” este cea de-a doua carte a lui Nicolae Vlad. Prima se intitulează „Zîmbete în iad” și este un roman memorialistic despre perioada de detenție.

AUTOGRAF

Atunci când ca să bată toaca
Și clopotul prelung în dungă,
Vestind că s-a gătat cu joaca
Și-ncepe calea cea mai lungă,

Voi împărți la fiecare
Câte un strop din lutul meu
Ca să simțiți din depărtare
C-aici eu v-am iubit mereu.

Vă las înscrisu-mi tremurat
Pe-un spic de grâu, pe o petală
Pe-o undă de izvor curat
Ca o pecete voievodală,

Pe glasul păsărilor-n zori
Pe fața lunii cea blajină
Când triluri de privighetori
Cu vraja nopții se îmbină.

Și când călugării la schit
Șoptesc vecernia în noapte,
Pe ce senin am iscălit
Un autograf ce n-are moarte.

BASMELE COPILĂRIEI

Când somnul se lasă alene
De parcă era o pasăre-n zbor
Simțeam că vine și Moș Ene.
Să-mi spună dulce: „Somn ușor!”

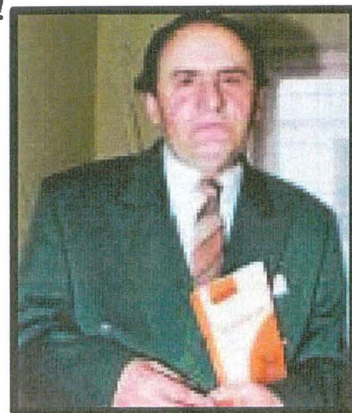
Și-n somnul privegheat de lună
Și zeci de stele sclipitoare
Vedeam că-n jurul meu s-adună
Un Făt-Frumos și-o Cosânzeană.

Și-n noaptea binecuvîntată
Îmi povesteau cu dulce glas
Povești și basme de-altădată
Care și astăzi au rămas.

Cu animale năzdrăvane
Cu vrajitoare și cu zmei
Cu-mpărași și curtezane
Iar eu stam mândru printre ei.

Dar din această armonie
În care eram fericit
M-a scos din vis o ciocărlie
Vestind că noaptea s-a sfîrșit.

Iar basmul în sfîrșit se curmă
Pe nisimțite nu-mi dau seama
Aveam să aflu pîn'la urmă
Că Făt-Frumos era tata
Iar Cosânzeana era mama.

IUBIRE IDEALĂ

Întâi va trebuie să știu
Ce-i un sărut neprihănit
Oricât va fi el de târziu
Nu vreau să fiu nepregătit.

Și să fiu iară pregătit
Să te mângai când sunt fericit
Cu-n cer de stele-acoperit
Și luna ce va fi complice.

Și liliacul înflorit
Atunci, în Mai, de început
Va fi sorocul mult dorit
Când va veni primul sărut.

Iubirea ca o ancoră
Ne va cuprinde pe vecie
Iar trupul tău-o amforă
Plină de mir o veșnicie .

A fost numai un vis dorit?
Ca un parfum de violete?
Și-apoi încet s-a risipit
Lăsând în urmă doar regrete?

Ce bine că nu te-am atins
Cu degetele tremurate.
Aș fi strivit poate-n adins
Iubiri sub munții de păcate

Așa rămâi tot vapoasă
Precum petalele de crin
Și noaptea stînd cu luna-n casă
Pe- altarul tău smerit mă-nchin.

Mă bucur că nu te-am atins
Și ai rămas neprihănită
O flacără ce nu s-a stins
Arzând de-a pururi înzecită.

Bunica

Credeam că ne-am născut odată
Când eu eram doar atîtăica
Cum îi spuneau în casa toată,
I-am spus și eu, ca ei, bunica.

Ea era tată, era mamă
Era și unchi și verișori
Eu nu știam nici cum o cheamă
Dar mă trezeam cu ea în zori.

Și toată ziua robotea

ARS LONGA, VITA BREVIS!

Neostenita mea bunică
Și niciodat-nu ostenea
Și toți ziceam că-i o furnică.

Dar într-o zi n-a alergat
Cum o știam de obicei
Ședea cuminte-ntinsă-n pat
Cu lumânări la capul ei.

Ș-atâta lume adunată
Fără să scoată un cuvânt
Și apoi frumos încolonată
Au petrecut-o la mormânt.

Nu mai aveam nimic în schimb
Dar îmi spusese o vecină
Că va ședea acolo-un timp
Ș-apoi acas' o să revină.

COLIND

Sunt singur și de toți uitat
Nici un motiv de veselie
Iar gându-mi zboară întristat
Spre anii din copilărie.

Știu că afară iar a nins
Se-apropie Măreța Taină
Dar simt că ceva s-a prelins
Odat' cu frigul, pe sub haină.

E-un zvon zglobiu de zurgălăi

Și cozonaci aburii pe vatră
Se-aud și glasul de flăcăi
Cu "O, ce veste minunată".

Parc-am trăit de mult un vis
Îngemănat cu veșnicia.
Iar poarta Raiului s-a-nchis
Odata cu copilăria.

Aștept s-apară o minune
Aici printre pereții goi
Să zic o sfântă rugăciune
S-aducă anii înapoi.

O, Maică Sfântă preacurată
Să vii în seara de Ajun
Voi fi-n celula înghețată.
Stând la povești cu Moș Crăciun.

CURRICULUM VITAE

Era o toamnă ca oricare
Când am purces domol la drum
Mi se părea că văd în zare
Pomi înfloriți plini de parfum.

Dar când să le culeg dulceața
Ascunsă-n florile de tei
Îi cuprindea de-odată ceața
Și iar porneam pe-ntinse căi.

Și-așa pornind din zare-n zare

Ca un evreu rătăcitor
Cu viața-mi pururea cărare
Căutând un loc odihnitor.

Și când credeam că pot petrece
Doar o frântură de răgaz
Vedeam cum clipa iarăși trece
Și iar schimbam un nou macaz.

Și ostenit a câta oară,
Zdrobit de visele deșarte
Stam cu valiza într-o gară
Cu gândul hoinărind departe.

Și parcă auzeam o șoaptă
Venită aevea de aiurea
-Nu dispera, mai stai, așteaptă
Că azi îți vine izbăvirea.

Simțeam că vine înspre gară
Purtat de-al roților refren
M-am repezit grăbit spre scară
Știind că-i ultimul meu tren.

Și când mă voi întoarce iară,
Pornit din tănuite trepte
Îmi voi găsi valiza-n gară
Lăsată-acolo să m-aștepte.

IARNA

Texte : Nicoleta DUDU, elevă a Liceului Militar, Breaza

Crăiasa Zăpezii a sosit iar,
Și cu-a ei garderobă imaculată
A acoperit pământul
Și cu zăpadă ne-a înveselit.
De la depărtare zărești
De pe dealul bătătorit
Copii cu sănii pe derdeluș,
Ce îi vestesc sosirea.
Oameni de zăpadă, de copii făuriți,
Te-așteaptă la fiecare poartă,
Să-ți spună cu mult drag:
„Iarna a sosit! Sărbători fericite!”

DE CRĂCIUN

De Crăciun se știe, că Moșul vine doar
la copiii cuminiți care știu să asculte de
părinți. Din strămoși aflăm: Crăciunul e
sărbătoare sfântă, deoarece în acea
noapte Iisus s-a născut...

De atunci copiii, vestesc cu bucurie
Sfânta Sărbătoare fiind mai buni, mai
darnici. Din legenda strămoșilor știm
că din acea noapte Moșul e trimis de
Iisus cu daruri multe la îngerașii Lui de
pe pământ.

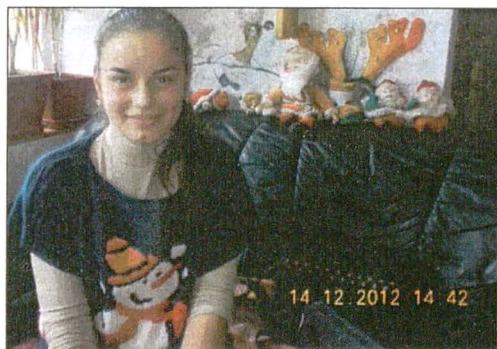
Legenda spune așa: înainte de nașterea
Mântuitorului, Fecioara Maria căuta un
loc de odihnă ca să poată naște. Cum
nimeni nu-i primea, umblând prin
Viflaem bătură la poarta unui

gospodar. Acesta le-a deschis poarta.
Iosif și Maria l-au rugat să îi primească
ca să-l nască pe Mântuitor, dar
gospodarul i-a refuzat.

Vrând să plece, au fost opriți de soția
gospodarului care le-a spus cu regret că
îi poate găzdui doar în staul. Cei doi au
acceptat și bucuroși în staul au intrat.
Animalele i-au primit bucuroase,
deoarece îl simțeau pe Iisus.

Și în noaptea sfântă Iisus s-a născut, iar
magii au venit cu daruri să-l dezmiere.
La nașterea pruncului, gospodarul a
aflat de fapta soției și în acel moment,
furios, i-a tăiat mâinile. Femeia s-a dus
la staul și atingându-l pe Hristos i-a

Desen : Antonia Gabriela Gorgoi Școala Nr.1 -
Nicolae Simonide- Pitești. Clasa I A

refăcut mâinele datorită faptei bune pe
care a făcut-o. Căindu-se de fapta cea
rea, gospodarul s-a dus la staul ca să-și
ceară iertare. Fiind iertat el a promis
că-n acea noapte sfântă va dărui
cadouri tuturor copiilor cuminiți.

ARS LONGA, VITA BREVIS!

Vă recomandăm II:
MARI ENIGME ALE TRECUTULUI
Costel MOICEANU

Preluare din „Mari enigme ale trecutului” (Dezvăluiri din culisele istoriei - Editura Reader's Digest)
Morți în împrejurări suspecte

◆ Regele nebun ◆

Ludovic al II-lea al Bavariei ducea o viață de basm în castelele sale; cum s-au înecat el și doctorul lui într-un lac alpin?

La vârsta de 18 ani, în aplauzele entuziaste ale supușilor săi, înaltul și chipeșul prinț se urca pe tronul Bavariei sub numele de Ludovic al II-lea. Când a împlinit 40 ani, era obez și ducea un trai retras, obsedat fiind de castelele sale de basm. La câteva zile după ce a fost declarat nebun și incapabil să conducă regatul, a murit înecat.

◆ Moarte la Ndola ◆

Dag Hammarskjöld încerca să pună capăt războiului civil din Congo, când avionul în care se afla s-a prăbușit în mod misterios.

Între forțele Națiunilor Unite și mercenarii din Katanga, provincia secesionistă a Congoului, au izbucnit lupte, fiind necesară intervenția personală a secretarului general Dag Hammarskjöld. Misiunea sa de pace s-a încheiat cu un accident fatal.

◆ Ucis într-o încăierare ◆

Un dramaturg care l-ar fi putut egala pe Shakespeare a fost omorât cu o lovitură de cuțit; oare știa prea multe?

O ceartă iscată de nota de plată după o zi de petrecere la un han englezesc s-a sfârșit cu moartea lui Christopher Marlowe, dramaturgul cel mai promițător al Angliei sfârșitului de secol al XVI-lea. Povestea adevărată, precum ne arată documentele descoperite după mai mult de trei secole, se pare că este mult mai interesantă și complicată.

◆ Destinul unei familii ◆

Ultimul țar al Rusiei era un conducător slab, dar un tată devotat; oare bolșevicii au omorât întreaga familie?

Romanovii conduseseră Rusia de mai bine de trei secole, când revoluția din 1917 a dus la înlăturarea lor. Un an mai târziu, țarul detronat Nicolae al II-lea și membrii familiei sale au fost uciși cu cruzime. Au reușit totuși unii dintre ei să scape?

◆ Triunghiul regal ◆

Regina Elisabeta I a Angliei avea un favorit printre curtenii săi; dar exista un obstacol în calea căsătoriei lor: acesta avea o soție.

La numai 25 de ani, noua regină a Angliei era o mireasă de râvnit pentru oricare dintre prinții Europei. Dar la Curtea ei nu era niciun secret că exista doar un singur favorit: lordul Robert Dudley. Avea ea puterea să depășească un obstacol major și să îl ia pe acesta în căsătorie?

◆ Îngropat într-un mormânt anonim ◆

Wolfgang Amadeus Mozart era convins că Recviemul pe care îl compunea era destinat propriilor funeralii.

Un copil minune în lumea muzicii, Mozart a început să cânte pentru aristocrația Europei și și-a compus primele lucrări la vârsta de șase ani. 30 de ani mai târziu, aflat la apogeul carierei, a murit după o scurtă suferință la Viena. Fusesse oare otrăvit?

◆ Asasin singuratic sau conspirație? ◆

La câteva decenii după asasinarea lui J. F. Kennedy, la Dallas, mulți americani mai cred că adevărul încă nu a fost spus.

Într-o zi ce nu va fi uitată vreodată de contemporanii vremii, președintele John F. Kennedy a fost împușcat la Dallas, în Texas. Asasinul a fost prins rapid, dar ucis în fața camerelor de televiziune două zile mai târziu. La un sfert de secol după eveniment, teoriile despre o posibilă conspirație mai circulă încă.

◆ Fiul împotriva tatălui ◆

Istoria l-a judecat cu asprime pe regele Filip al II-lea al Spaniei; a ordonat el oare moartea fiului său?

Un fiu rebel, îndrăgostit de tânăra și încântătoarea soție a tatălui său; stăpânul despot al jumătate din lume, vinovat de moartea moștenitorului său - aceasta este imaginea cea mai cunoscută a prințului Don Carlos și a regelui Filip al II-lea al Spaniei. Faptele însă spun altceva.

◆ Intrigă la Kremlin ◆

Despre Iosif Stalin, s-a spus că a murit din cauze naturale; mulți au fost sceptici.

Când postul național de radio a anunțat că ucigașul a zeci de milioane de oameni a murit din cauze naturale, lumea a intrat la bănueli. De ce ultimele sale zile au fost învăluite în mister? Și în Uniunea Sovietică oare cine nu a avut de câștigat de pe urma morții lui?

◆ Un filozof asasinat? ◆

S-a spus că René Descartes a murit de pneumonie în Suedia; după trei sute de ani s-a avansat ipoteza unei otrăviri.

Conform declarațiilor oficiale ale Curții regale suedeze din 1650, René Descartes a murit de pneumonie. Timp de mai bine de trei secole, niciunul dintre biografii săi nu a pus la îndoială acest verdict. Însă, în 1980, s-a lansat o teorie nouă și surprinzătoare în privința morții lui.

◆ Împăratul în exil ◆

Napoleon a murit convins că este victima unei conspirații; date recente au dovedit că a avut dreptate.

Odinioară cel mai puternic conducător european, Napoleon și-a sfârșit zilele în exil, pe o insulă din Atlanticul de Sud. A murit în 1821, convins că era ucis de englezii care îl luaseră prizonier. În 1978 a apărut, însă, o acuzație senzațională: crima a fost comisă de unul dintre tovarășii săi francezi.

◆ Soțul nedorit ◆

Maria, regina Scoției, s-a plictisit curând de tânărul ei soț; a avut ea un amestec în moartea acestuia?

S-au căsătorit din dragoste, tânăra regină plină de viață și înaltul și chipeșul ei văr vitreg. La câteva luni de la căsătorie, Maria, regina Scoției, era profund dezamăgită. Oare a fost ea vinovată de moartea soțului ei doi ani mai târziu?

◆ Tragedia de la Mayerling ◆

Doar servitorii știau că arhiducele avea o vizită secretă; întâlnirea romantică a avut un sfârșit fatal pentru amândoi.

Moștenitorul tronului Imperiului Austro-Ungar a plecat de la Viena pentru a merge la castelul de vânătoare imperial, Mayerling. Baroneasa Marie Vetsera, în vârstă de 17 ani, a venit fără a fi anunțată. Oare moartea celor doi din acea noapte a fost rezultatul unui pact de sinucidere?

◆ Impostor pe tronul Rusiei? ◆

Fiul țarului a fost ucis cu cruzime în 1591 - s-au poate adevărul este altul? Un bărbat care se pretindea a fi moștenitorul tronului și-a făcut apariția 12 ani mai târziu.

În 1591, Dmitri, fiul în vârstă de 10 ani al țarului Ivan cel Groaznic, a murit în împrejurări misterioase. 12 ani mai târziu, un tânăr din Polonia a pretins că el este prințul moștenitor, fapt ce a provocat nelinește în Rusia.

SFÂNTUL NICOLAE- HRAMUL BISERICII PAROHIEI RUCĂRUL DE JOS

Culese de pr. dr. Ion Sebastian ARSULESCU, parohul Bisericii Rucărul de Jos

Biserica parohiei Rucărul de Jos, ctitorie a regelui Carol al II-lea, cu ajutorul boierilor vremii și al vrednicilor enoriași rucăreni, între anii 1892-1894, poartă ca hram secundar, pe lângă cel al Adormirii Maicii Domnului, hramul Sfântului Ierarh Nicolae, Făcătorul de minuni, pomenit întotdeauna de către întreaga lume dreptmăritoare ortodoxă, la data de 6 Decembrie a fiecărui an.

De aceea, aflându-ne în această mare cinste și în preajma acestei mari sărbători, se cuvine în cele ce urmează să vorbim despre Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirei Lichia, pentru a cunoaște marea vrednicie și darul lui Dumnezeu oferit tuturor prin acest mare ierarh al ortodoxiei universale și mare făcător de minuni.

Sfântul Nicolae, patronul Greciei, Rusiei și al multor orașe din Apusul Europei, este unul din cei mai populari sfinți ai creștinătății, datorită multelor minuni săvârșite atât în timpul vieții, cât și după moartea sa, fiind numit mare făcător de minuni și mult milostiv, fiind în același timp un vrednic ierarh al Bisericii lui Hristos și un aprig apărător al dreptei credințe.

Nașterea Sfântului Nicolae și sfințenia prunciei sale

Sfântul Nicolae, s-a născut în părțile Lichiei, cetatea Patara din Asia Mică, în cea de-a doua jumătate a secolului al III-lea, din părinți cinstiți și de bun neam, dreptcredincioși și bogați. Tatăl său se numea Teofan, iar mama sa Nona. Născînd pe acest dumnezeiesc prunc, părinții l-au botezat cu numele de Nicolae, nume care provine din cuvintele grecești: nike - victorie, biruință și laos - popor, „om ce face parte dintr-un popor victorios”, „biruitor de popor”.

După nașterea sa, mama sa Nona nu a mai născut, fiindcă nu era cu putință a se mai naște vreun alt fiu ca sfântul Nicolae, care din pantecele maicii sale s-a sfințit cu darul cel de Dumnezeu insuflat.

Sfântul Nicolae își arăta semnele facerii de minuni încă din fragedă pruncie. El s-a deprins mai întîi a posti decât a se hrăni, chiar de când a început a vieții, din scutece, căci miercurea și vinerea se alăpta numai o dată și atunci seara, după săvîrșirea obișnuitei rugăciuni creștinești, lucru de care părinții lui se mirau foarte tare înțelegând că pruncul Nicolae avea să fie un mare postitor. Se alăpta numai din sânul cel drept al maicii sale, preînchipirea stării cea de-a dreapta cu cei drept-credincioși, de care avea să fie învrednicit.

Crescînd cu anii pruncul Nicolae, creștea împreună și cu înțelegerea și cu obiceiurile cele bune, pe care le învăța de la părinții săi cei buni, fiind ca o holdă roditoare, care primește în sine sămînța învățaturii celei bune, care odrăslește și aduce în toate zilele roade noi de fapte bune.

Sosind vremea de școală, s-a deprins cu învățătura dumnezeieștii Scripturi, și datorită agerimii minții sale și cu povățuirea Sfântului Duh, în puțin timp, a ajuns la multă înțelepciune, sporind în învățătura cărții, arătându-se desăvîrșit și în lucrul vieții, abținându-se de la prietenii deșarte și de la vorbe nefolositoare.

El zăbovea în Sfânta Biserică, de multe ori, cîte o zi întreagă și cîte o noapte, petrecînd în rugăciunile cele gînditoare de Dumnezeu și în citirea dumnezeiștilor cărți, învăța înțelegerea cea duhovnicească și se îmbogățea cu dumnezeieștile daruri pregătindu-se pe sine însuși locaș vrednic și vas ales al Sfântului Duh.

Deci tînărul Nicolae, cel îmbunătățit și curat, avînd în sine Duhul lui Dumnezeu, se arăta cu totul duhovnicesc, arzînd cu duhul și slujind Domnului cu frică, încît nu se vedea la dînsul nici un fel de nărav tineresc, ci numai obiceiurile omului bătrîn; nepotrivite sunt tinerețile pentru bătrînețe, dar cinstite și frumoase sînt bătrînețile încă din tinerețe.

Sfântul Nicolae primește preoția și ajunge Arhiepiscop al Mirelor Lichiei.

Sfântul Nicolae mult milostiv

În acea vreme, părinții săi, părăsind această viață vremelnică și mutîndu-se la cea veșnică, Sfântul Nicolae, rămînînd moștenitorul averii lor, a împărțit-o celor săraci, lepădîndu-se de toate poftele lumești, sîrguindu-se a se uni cu Dumnezeu, către care grăia: Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu; învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu.

Mîna lui era întinsă către săraci, ca un rîu cu apă multă ce curge cu îndestulare.

Era un bărbat foarte slăvit și bogat în cetatea aceea, care a rămas sărac. Bărbatul acela avea trei fete foarte frumoase și acum, fiind lipsit de toate cele de trebuință, nu avea nici hrană, nici îmbrăcăminte și cugeta să-și dea fetele sale spre desfrîinare, iar casa sa să o facă casă necurată. Dumnezeu nu a îngăduit această ispită spre păcat, ci cu iubire de oameni, plecându-se către nevoile noastre, a pus bunătate în inima plăcutului Său, Sfântul Nicolae și l-a trimis spre ajutor către bărbatul care era să piară cu sufletul, scăpîndu-l din căderea păcatului.

Auzind Sfântul Nicolae de lipsa cea mare a bărbatului acela și prin dumnezeiască descoperire înștiințîndu-

se de intenția lui, s-a întristat pentru păcatele în care avea să cadă și cu mîna sa cea făcătoare de bine, s-a hotărât să-l salveze împreună cu fetele sale din focul păcatului și din nevoia sărăciei în care se afla. Însă această milostenie a dorit să o facă în taină, în ascuns pentru a nu fi văzut de nimeni, nici chiar de cel pe care îl ajuta, pentru a scăpa de slava omenească, cum spune Sfânta Evanghelie, să nu faceți milostenia voastră înaintea oamenilor, să nu știe stînga ta, ce face dreapta ta și pentru ca să nu-l defăimeze pe bărbatul acela, care odinioară era bogat iar acum ajunsese în mare sărăcie.

Așadar, luînd o legătură mare de galbeni, a mers în miezul nopții la casa celui bărbat și, aruncînd-o înăuntru pe fereastra acelei case, degrabă s-a întors la casa sa. Dimineată, sculîndu-se bărbatul și aflînd legătura, a dezlegat-o și văzînd galbenii s-a înspăimîntat, căci socotea că este vreo nălucire, temîndu-se ca nu cumva aurul să fie vreo înșelăciune, de vreme ce nu aștepta de la nimeni și de nicăieri vreo facere de bine. Drept aceea, întorcînd galbenii cu vîrful degetului, privea cu dinadînsul și cunoscînd că este adevărat, se veselea și se minuna, iar de bucurie, plîngea cu lacrimi fierbinți și, cugetînd mult în sine cine i-ar fi făcut lui o asemenea facere de bine, nu se dumirea. Și socotind a fi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, îi mulțumea neîncetat, dînd laudă Domnului Celui care poartă grijă de toți. Apoi îndată pe una din fetele sale, pe cea mai mare, a măritat-o după un bărbat și i-a dat aurul cel primit din destul pentru zestrea ei.

Înștiințîndu-se minunatul Nicolae, că bărbatul acela a făcut după voia lui s-a bucurat. Și iarăși se arăta gata a face aceeași milă cu a două fiică a bătrînului, sîrguindu-se a păzi și pe fecioara aceasta prin nunta legiuită de păcatul cel fărădelege. Deci, pregăti și altă legătură de galbeni, asemenea cu cealaltă și, peste noapte, ferindu-se de toți, a aruncat-o pe aceeași fereastră, în casa bătrînului acela.

FIAT LUX!

Dimineată, sculându-se acel om sărac, a găsit iarăși aur, asemenea ca întâia oară. Apoi a început a se minuna și de acela și, căzând cu fața la pământ, cu lacrimi fierbinți mulțumea, zicînd: Dumnezeu, voitorul milei și chivernisitorul mântuirii noastre, care mai întâi m-ai răscumpărat cu Sîngele Tău și acum casa mea și pe fiicele mele izbăvind-ne prin aur din cursa celui rău, Însuși arată-mi pe cel ce slujește voii Tale celei milostive și bunătații Tale celei iubitoare de oameni. Arată-mi pe Îngerul Tău cel pămîntesc, pe cel ce ne păzește pe noi de pierderea păcatului, ca să știu cine este unul ca acela, care ne scoate pe noi din sărăcia ce ne întristează și care ne izbăvește de gândurile cele rele, că iată, după mila Ta, Doamne, cu îndurarea cea făcută în taină, cu mîna plăcutului al Tău, voi da și pe a doua fiică a mea cu nuntă legiuită după bărbat și așa voi scăpa de cursele diavolului, care vrea prin câștig necurat să-mi aducă mare pierdere.

Apoi bărbatul acela, rugîndu-se Domnului și mulțumind bunătații Lui, a făcut nuntă și fiicei sale de a doua, avînd nădejde în Dumnezeu cum că va purta grijă și pentru a treia fiică a lui și-i va da și acesteia să aibă viețuitor bărbat, după lege, trimițîndu-i iarăși aur din destul, tot cu acea mîna făcătoare de bine. De aceea, nu dorme noaptea străjuind, ca să poată simți pe făcătorul de bine și să se învrednicească a vedea de unde îi aduce aurul acela. Și iată, nu după multă vreme, a sosit cel așteptat. Căci a venit și a treia oară plăcutul lui Hristos, Nicolae și, ajungînd la locul cel obișnuit, tot așa a aruncat o legătură de galbeni pe aceeași fereastră și îndată s-a întors la casa sa.

Tatăl fecioarelor găsind aurul aruncat pe fereastră, a alergat îndată cît putea în urma celui ce se întorcea la casa sa, pe care, ajungîndu-l și cunoscîndu-l cine este - căci sfîntul nu era necunoscut pentru fapta lui cea bună și pentru neamul lui cel luminat -, a căzut la picioarele lui, sărutându-le și numindu-l izbăvitor, ajutător și mîntuitor sufletelor, celor ce ajunseseră întru pierderea cea mai de pe urmă. Apoi zise: De nu m-ar fi ridicat pe mine Domnul cel mare întru milă, prin îndurările tale, de mult aș fi pierit eu, ticălosul tată, împreună cu fiicele mele, prin căderea în focul Sodomei, vai mie! Și iată, acum prin tine suntem mîntuiți din amara cădere în păcat. Acestea și mai multe grăia cu lacrimi către sfînt. Iar el abia l-a ridicat pe picioare și cu jurămînt a zis aceluia, că în toată viața lui să nu spună nimănui ceea ce s-a făcut. Apoi

sfîntul, spunînd multe spre folosul omului aceluia l-a trimis la casa sa. De s-ar fi povestit milele lui una cîte una și cîte îndurări a arătat către cei săraci, pe câți flămînzi a hrănit, pe cîți goi a îmbrăcat și pe câți a răscumpărat de la dătornici, ne-ar trebui multă vreme.

Drept urmare a gestului de bunăvoință al Sfîntului Nicolae manifestat față de fetele bogatului sărăcit, cadoul a devenit emblemă a sărbătorilor de iarnă, în special a Sfîntului Nicolae și a Nașterii Domnului. Copiii tuturor țărilor creștine au fost învățați că în noaptea de 5 spre 6 decembrie Sfîntul Nicolae vine și le încarcă ghețele sau bradul cu dulciuri, jucării sau daruri din ce în ce mai costisitoare, chiar dacă unii găsesc și câte o nuielușă. În unele zone, copii îi lasă șomului apă și morcovi pentru calul său.

Sfîntul Nicolae, mare făcător de minuni

Cuviosul Părinte Nicolae a voit a se duce în Palestina, spre a se închina Sfintelor Locuri pe unde a umblat trupește Domnul nostru Iisus Hristos, cu prea curatele Sale picioare. Deci, plutind corăbierii împrejurul Egiptului și neștiind ce avea să li se întîmple, Sfîntul Nicolae, care era împreună cu dîșii, vedea mai bine că are să fie întunerice, vifor și lovire de vînturi cumplite. Apoi le spuse că, mai înainte a văzut pe vicleanul vrăjmaș intrînd în corabie, vrînd să o scufunde împreună cu oamenii. După aceea a năvălit asupra lor o furtună mare, fără veste și ridicîndu-se un nor, s-a făcut vifor pe mare. Iar cei ce pluteau s-au temut foarte mult de groaza morții și rugau pe Sfîntul Nicolae să le ajute și să-i izbăvească de nevoia cea fără de veste ce căzuse asupra lor zicînd: "Sfînte al lui Dumnezeu, de nu ne vei ajuta cu rugăciunile tale către Dumnezeu, îndată ne vom cufunda în această adîncime și vom pieri". Iar el, zicîndu-le să îndrăznească și să-și pună nădejdea în Dumnezeu și fără îndoială să aștepte grabnică izbăvire, însuși a început cu sîrguință a se ruga către Domnul. Și îndată s-a liniștit marea și toată groaza s-a prefăcut în bucurie, iar ei, trecînd necazul, s-au bucurat mult și au mulțumit lui Dumnezeu și plăcutului său, Sfîntului Nicolae și foarte mult se minunau de proorocirea furtunii și de scăparea nevoii.

Tot atunci, unul din corăbieri s-a suit în vârful catargului, precum este obiceiul celor ce îndreptează corabia, și, când era să coboare de acolo, a alunecat de sus și a căzut în mijlocul corăbiei, zăcînd fără suflét. Iar Sfîntul Nicolae, mai înainte de a-l chema în ajutor, l-a înviat cu rugăciunea pe acel

om și, nu ca pe un mort, ci ca pe cel cuprins de somn, l-a sculat și l-a dat viu corăbierilor.

Apoi, ridicînd toate pânzele și fiind vînt cu bună sporire, au plutit în liniște și au sosit la limanul Alexandriei, unde plăcutul lui Dumnezeu, Sfîntul Nicolae, a tămăduit pe mulți bolnavi. Izgonind diavolii din oameni și pe mulți necăjiți mîngîind, a pornit iarăși pe cale spre Palestina și ajungînd la Sfînta Cetate a Ierusalimului, s-a suit la Golgota, unde Hristos Dumnezeu a lucrat mîntuirea neamului omenesc, întinzîndu-și pe Cruce prea curatele Sale mîini. Acolo a înălțat fierbinți rugăciuni din inima sa, care ardea de dragoste, dînd mulțumire Mîntuitorului nostru. Apoi, a înconjurat toate sfintele locuri, făcînd multe închinăciuni pretudindeni. Iar cînd era să intre noaptea în sfînta biserică la rugăciune și ușile erau închise, s-au deschis singure, dînd intrare aceluia, căruia, chiar porțile cerești îi erau deschise.

Zăbovind în Ierusalim vreme îndelungată, se pregătea a merge în pustie, dar, printr-un glas dumnezeiesc de sus, a fost sfătuit să se întoarcă în patria sa. Pentru că Dumnezeu, Cel ce toate le rînduiește spre folosul sufletelor noastre, nu vrea să fie ascunsă sub obrocul pustiei acea făclie, pe care o pregătise să fie pusă în sfeșnicul mitropoliei din Lichia. Deci, aflînd o corabie, s-a tocmnit cu corăbierii să-l ducă în patria sa.

Aceștia au gândit însă să facă lucrul cu vicleșug, adică să îndrepteze corabia lor în altă parte, nu spre Lichia. După ce s-a așezat în corabie, plecînd de la mal, Sfîntul Nicolae a văzut că corabia nu plutește spre patria sa. Atunci degrabă a căzut la picioarele corăbierilor și-i ruga să îndrepteze calea spre Lichia, dar ei, nebăgându-l în seamă, mergeau în partea unde gîndeau ei, neștiind că Dumnezeu nu va lăsa pe plăcutul Său să fie în mîhnire. Deci, suflînd un vifor împotriva, a întors corabia în altă parte și degrabă a dus-o în Lichia, iar pe corăbieri îi îngrozea cu nevoia cea mai mare. Așa Sfîntul Nicolae, cu puterea lui Dumnezeu fiind dus pe mare, a sosit în patria sa. El însă, fiind fără de răutate, n-a făcut nici un rău acelor vrăjmași, nici s-a pornit spre mînie și nici măcar vreun cuvînt aspru nu le-a zis, ci cu binecuvîntare i-a liberat în părțile lor.

Sfîntul Nicolae întemnițat

Astfel, bine păștea turma cea încredințată lui, a oilor lui Hristos cele cuvîntătoare. Iar ochiul cel zavistnic al diavolului celui viclean, care niciodată nu încetează a ridica război asupra

FIAT LUX!

robilor lui Dumnezeu, nerăbdând a vedea credința cea bună înflorind în oameni, a ridicat prigoană asupra Bisericii lui Hristos, prin păgânii împărați ai Romei, Dioclițian și Maximian. De la ei a ieșit atunci poruncă prin toată lumea, ca toți credincioșii să se lepede de Hristos și să se închine idolilor; iar cei ce nu se vor supune, să fie siliți, cu chinuri, prin temnițe și cu munci grele, apoi, în sfârșit, cu moarte silnică să fie pedepsiți.

Un asemenea vifor pustiitor degrabă a ajuns și pînă în cetatea Mira, dus fiind de dotorii păgânătății celei întunecate. Iar fericitul Nicolae, în cetatea aceea fiind căpetenie a tuturor creștinilor, cu limbă slobodă propovăduia credința cea bună a lui Hristos și se arăta gata a pătimi pentru El. Pentru aceea a fost prins de muncitorii păgâni și băgat în temniță, dimpreună cu mulți creștini. Petrecînd aici multă vreme, a pățit multe rele, răbdînd foame, sete și strîmtoarea temniței. Pe cei împreună legați îi hrănea cu cuvântul lui Dumnezeu și-i adăpa cu apele cele dulci ale bunei credințe, sporind într-înșii credința în Hristos Dumnezeu și punând picioarele acelora pe temelia cea nezdărită. Apoi, întărindu-i întru mărturisirea lui Hristos, îi îndemna cu osărdie a pătimi pentru adevăr.

Sfântul Nicolae aprig apărător al dreptei credințe

După aceea, iarăși s-a dăruit pace creștinilor și ca soarele după norii cei întunecați, așa a strălucit dreapta credință sau ca o răcoreală ce vine după furtună. Căci, căutând Hristos cu dragoste de oameni asupra moștenirii Sale, a pierdut stăpînirea păgânilor, izgonind de la împărăție pe Dioclițian și Maximian; iar cu dănsii a izgonit pe cei ce slujeau păgânătății elinești și a ridicat poporului său corn de mîntuire, prin arătarea Crucii marelui împărat Constantin, căruia i-a încredințat stăpînirea Romei.

Constantin, cunoscând pe Unul Dumnezeu și punându-și nădejdea în El, a biruit pe toți potrivnicii săi cu puterea Sfintei Cruci și a pierdut nădejdea cea deșartă, a celor ce împărățiseră mai înainte, poruncind să risipească capîștile idolilor și să zidească biserici creștine; iar pe cei ce erau închiși în temnițe pentru Hristos, i-a liberat și cu mari laude i-a cinstit ca pe niște eroi; și toți mărturisitorii lui Hristos s-au întors în patria lor.

Atunci și cetatea Mirelor a primit iarăși pe păstorul său, pe acest mare arhiereu Nicolae, mucenic cu voia și fără sînge încununat. Acesta, având darul lui Dumnezeu într-însul, vindeca

patimile și neputințele oamenilor, nu numai ale celor credincioși, ci și ale celor necredincioși. Deci, pentru darul cel mare al lui Dumnezeu care petrecea într-însul, multora s-a făcut slăvit, minunat și foarte iubit; căci strălucea cu curăția inimii și era împodobit cu toate darurile lui Dumnezeu, slujind Domnului său în cuvioșie și dreptate.

Pe atunci erau încă multe capiști idolești, în care poporul păgân slujea cu dragoste diavolească și nu puțin popor pierdea din cetatea Mirelor. Dar dumnezeiescul arhiereu, aprinzându-se cu răvnă, a străbătut toate locurile acelea, risipind capiștile idolești, iar pe turma sa curățind-o de necurățiile diavolești. Sfântul Nicolae, luptându-se asupra duhurilor celor viclene, a venit și asupra capiștei Artemidei, care fiind locaș al idolilor, era mare și foarte împodobită. Pornirea sfântului era îndreptată mai mult asupra idolilor decât asupra necuratei capiști, pe care a dărâmat-o pînă la temelie, iar zidirea cea înaltă a risipit-o pînă la pămînt; atunci duhurile cele viclene, neputînd nicicum răbda venirea sfântului, scoteau glasuri de plîngere, strigînd foarte tare, căci erau biruite și izgonite din locul lor, prin arma rugăciunilor nebiruitului ostaș Nicolae, arhiereul lui Hristos.

După aceasta, binecredinciosul împărat Constantin, vrînd să întărească credința în Hristos Dumnezeu, a poruncit să se țină soborul a toată lumea în cetatea Niceii. Acolo adunîndu-se Sfinții Părinți, au propovăduit luminat dreapta credință, iar pe Arie, rău cugetătorul și semănătorul de neghină, împreună cu eresul lui, l-a dat anatemei. Apoi pe Fiul lui Dumnezeu întocmai de o cinste și de o ființă cu Tatăl mărturisindu-L, a dat pace dumnezeieștii și apostoleștii Biserici.

Atunci și minunatul Nicolae fiind la sobor, unul din cei 318 Sfinți Părinți, cu mare vitejie a stat împotriva hulelor lui Arie și împreună cu Sfinții Părinți a arătat dogmele credinței celei drepte și tuturor le-a făcut cunoscut cu adevărită.

Despre dînsul povestește unul dintre istorici, că, aprinzîndu-se cu răvnă dumnezeiască cu al doilea Ilie, a îndrăznit în mijlocul soborului a rușina pe Arie, nu numai cu cuvîntul, ci și cu fapta, lovindu-l pe Arie peste față. De acest lucru, s-au întristat Sfinții Părinți și, pentru aceea a luat de la dînsul semnele cele arhierești. Iar Domnul nostru Iisus Hristos și

Preabinecuvîntata lui Maică, privind din înălțime la nevoițele Sfântului Nicolae, au binevoit spre fapta lui cea

cu îndrăzneală și au lăudat răvna lui cea dumnezeiască. Aceeași vedenie a avut și oarecare din Sfinții Părinți cei mai vrednici, precum însuși Sfântul Nicolae a văzut mai înainte de alegerea sa la arhierie, adică, stînd de o parte a lui, Hristos Domnul cu Evanghelia, iar de altă parte Preacurata Fecioară Născătoare de Dumnezeu cu omoforul, au dat înapoi cele luate de la dînsul, cunoscînd din aceea că a fost plăcută lui Dumnezeu cea îndrăzneală a sfântului. Deci, pămîntii au tăcut și ca pe un plăcut al lui Dumnezeu, iar de mult l-au cinstit.

Întorcîndu-se Sfântul Nicolae de la sobor, a venit la turma sa aducînd pace, binecuvîntare și învățătură sănătoasă la toată mulțimea poporului, cu gura sa cea de miere izvorătoare. Apoi pe turma cea nesănătoasă și străină a tăiat-o din rădăcină și pe ereticii cei împietriți și nesimțitori, care îmbătrâniseră în răutate, muștrându-i, i-a izgonit de la turma lui Hristos, ca un lucrător de pămînt înțelept, care curăță toate cele ce sînt pe arie și în teasc, iar pe cele mai bune le alege, apoi pleava o scutură.

Astfel preînțeleptul lucrător al ariei lui Hristos, Sfântul Nicolae, umplea cu roduri bune hambarul cel duhovnicesc, iar pleava viclesugului nălucitor și ereticesc o vântura și o lepăda departe de grăul Domnului. Pentru această pricină Sfînta Biserică îl numește lopată care vântura învățăturile lui Arie ca pleava. El era cu adevărat lumina lumii și sarea pămîntului, de vreme ce viața lui era luminată și cuvîntul lui dres cu sarea înțelepciunii. Căci avea bunul păstor mare purtare de grijă pentru turma sa în nevoile ce i se întâmplau, nu numai cu pășunea cea duhovnicească hrănind-o pe dânsa, ci și de hrana cea trupească purta grijă.

Adormirea Sfântului Nicolae

În adânci bătrînețe, fiind plin de zile bune, și-a dat datoria cea de obște a firii omenești, bolind puțin cu trupul, apoi și-a săvârșit bine viața sa vremelnică. Deci a fost petrecut cu bucurie și cu psalmi la viața cea neîmbătrănită și fericită, însoțindu-l sfinții îngeri și întâmpinîndu-l cetele sfinților.

Lângă cinstitul lui trup adunându-se episcopi de prin toate cetățile, în mulțime fără număr, l-au pus cu cinste în biserica cea sobornicească a mitropoliei Mirelor, în ziua a șasea a lunii decembrie. Apoi se săvârșiră multe minuni de către sfintele moaște ale plăcutului lui Dumnezeu. Pentru că a izvorât mir cu bună mireasmă din moaștele lui, cu care, ungându-se cei bolnavi, dobândeau sănătate. Din

FIAT LUX!

această pricină, de la marginile pământului alerga lumea la mormântul lui, căutând tămăduirea bolilor și nu se lipseau de ceea ce căutau, căci toate neputințele se vindeau cu acel sfânt mir, nu numai cele trupești, ci și cele sufletești, iar duhurile cele viclene se îngrozeau, nu numai în viață, ci și după moartea sa le biruia pe acelea, cum și acum le biruiește.

Odată, niște bărbați temători de Dumnezeu, de la gura râului ce se numește Tanais, auzind de moaștele cele izvorătoare de mir și vindecătoare ale arhierelui lui Hristos, Nicolae, care se afla în Mira, cetatea Lichiei, s-au sfătuit să meargă pe mare, acolo, pentru închinăciune. Umplând corabia cu grâu, voiau să plutească. Dar vicleanul diavol, care era sălășluit mai înainte în capiştea Artemidei și pe care îl izgonise de acolo Sfântul Nicolae, risipind capiştea, simțind că vrea să plece corabia către marele părinte, mâniindu-se pentru risipirea capiştei cum și pentru izgonirea sa de acolo, se sîrguia cu toată puterea să se răzbune asupra sfântului.

Astfel, diavolul s-a gândit să facă împiedicare bărbaților aceluia din calea pe care o plănuiseră și să-i lipsească de sfințenie, făcându-le piedici dorinței lor. Deci s-a prefăcut în chip de femeie și se făcea că poartă un vas plin cu untdelemn, apoi a zis către bărbații aceia: "Aș fi vrut să duc aceasta la mormântul sfântului, dar foarte mult mă tem pe mare, că nu este cu putință unei femei neputincioase ca mine și bolnavă cu stomacul, a îndrăzni să călătorească pe atâta noian. Pentru aceea, rogu-vă pe voi ca, luând vasul acesta, să-l duceți în mormînt și să turnați untdelemn în candela sfântului". Zicând diavolul acestea, a dat vasul în mâinile aceluia iubitor de Dumnezeu. Nu se știa însă cu ce fel de vrăji era amestecat acel untdelemn, ca să vatame și să prăpădească pe cei din corabie. Dar aceia, neștiind lucrarea vicleanului, au ascultat cererea lui și au luat vasul cu untdelemn diavolesc și, pornind de la mal, în ziua aceea au plutit bine. Însă a doua zi a început a sufla vântul dinspre miazănoapte și a face plutirea cu anevoie; deci, multe zile primejduindu-se de valuri, se gândeau să se întoarcă înapoi. Întorcând corabia, li s-a arătat Sfântul Nicolae, plutind într-o barcă mai mică și le zise: „Unde mergeți, bărbaților? Pentru ce ați lăsat calea ce vă stă înainte și vă întoarceți? În mîna voastră este a potoli viforul și a face corabiei calea ușoară, căci este diavolească cea rea măiestrie care vă împiedică în călătoria voastră. Că nu o femeie v-a dat vasul, ci însuși

diavolul; deci aruncați-l în mare și îndată veți avea calea cu bună sporire".

Auzind acestea, bărbații aceia au luat vasul și l-au aruncat în adâncul mării. Și făcând aceasta, îndată a ieșit de acolo fum negru și pară de foc, care a umplut văzduhul de miros greu, iar marea se desfăcu și fierbând apa din adânc, clocotea. Iar picăturile apei erau ca niște scînteii de foc, încât foarte mult s-au temut cei ce erau în corabie și de frică țipau. Dar ajutorul care se arătase lor, poruncind să îndrăznească și să nu se teamă, a alinat marea; apoi pe călători, izbăvind-i de frică, i-a făcut a pluti fără primejdie spre Licia. Atunci, îndată, venind o răcoreală cu bună mireasmă, a suflat asupra lor și s-au bucurat; apoi au plutit cu bine până la cetatea cea dorită. Acolo, închinându-se moaștelor celor izvorătoare de mir ale grabnicului ajutor și apărător, mulțumeau Atotputernicului Dumnezeu. Apoi, înălțând rugăciuni marelui părinte, s-au întors în țara lor, povestind tuturor, cu lacrimi de bucurie, ceea ce li se întâmplase pe cale.

Multe, mari și preaslăvite minuni a făcut Sfântul Nicolae, acest mare plăcut al lui Dumnezeu, pe uscat și pe mare, ajutând celor ce erau în primejdii, izbăvind de înecare și scoțându-i din adâncul mării la uscat; răpindu-i din robie și aducându-i la casele lor; izbăvind din legături și din temnițe, apărând de tăierea de sabie și scăpând de la moarte, apoi multora le-a dat tămăduiri: orbilor, vedere; schiopilor, umblare; surzilor, auz; muților, grai. Pe mulți, din cei ce pătimeau în sărăcia cea mai mare, i-a îmbogățit, iar celor flămânzi le-a dat hrană. Și la toată nevoia, s-a arătat gata ajutor, apărător cald, grabnic folositor și sprijinitor; iar acum, deasemenea, ajută pe cei ce-l cheamă și din primejdii îi izbăvește. Ale cărui minuni precum este cu neputință a le număra, tot așa cu anevoie este a le descrie. Pe acest mare făcător de minuni îl știe Răsăritul și Apusul, și toți creștinii cunosc nenumăratele lui minuni.

Sfântul ierarh Nicolae a murit în anul 340, iar din anul 1087, moaștele sale sunt păstrate la o biserică ce-i este dedicată, în Bari, în sudul Italiei.

Sfântul Nicolae în tradițiile popoarelor europene

În tradițiile românești, Sfântul Nicolae apare pe un cal alb, aluzie la zăpada care cade în luna decembrie; păzește soarele, care încearcă să se refugieze pe lângă el spre tărâmurile de miazănoapte pentru a lăsa lumea fără lumină și căldură; stăpânește apele, fiind patron al corăbierilor pe care îi scapă de la înec;

apără soldații în război, motiv pentru care aceștia îl invocă în timpul luptelor; ajută văduvele, orfanii și fetele sărace care vor să se mărite. În colindele cântate în plină iarnă, vorbesc despre florile dalbe, flori de măr. Asta pentru că, bătrânii noștri cunoșteau și ei că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până la Nașterea Domnului, înseamnă că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dat crenguța flori albe.

Dacă la Sfântul Andrei se punea la încolțit grâul pentru a vedea cum va fi anul care vine, de Sfântul Nicolae se pun în apă crenguțe de pomi fructiferi, pentru ca acestea să înflorească, dovada iertării greșelilor, după cum spun tradițiile populare.

Minunile săvârșite de Sfântul Nicolae, precum învierea celor trei copii omorâți de un hangiu sau salvarea de la naufragiu a unor corăbii, sunt binecunoscute. De aceea Sf. Nicolae a fost ales ca ocrotitor al copiilor, dar și al marinarilor, al brutarilor, al fetelor fără zestre, al victimelor sistemului judiciar.

În Europa, în secolul al XII-lea, ziua Sfântului Nicolae a devenit ziua darurilor și a activităților caritabile. Astfel, în Germania, Franța și Olanda, ziua de 6 decembrie este considerată o sărbătoare religioasă, când sunt oferite cadouri copiilor și săracilor.

Multe țări și-au păstrat propriile obiceiuri și tradiții de Sfântul Nicolae. Astfel, în unele culturi, Sfântul Nicolae călătorește cu un însoțitor care îl ajută. În Olanda, episcopul călătorește pe un vapor, sosind pe 6 decembrie. Are la el o carte mare, din care află cum s-au purtat copiii olandezi în timpul anului. Cei cuminiți sunt răsplătiți cu daruri, iar cei obraznici sunt luați de asistentul său, Black Peter.

În Germania, Sfântul Nicolae călătorește tot cu un însoțitor, cunoscut drept Knecht Ruprecht, Krampus sau Pelzebock, care vine cu un sac în spate și o nuia în mână. Copiii obraznici sunt pedepsiți cu lovituri de nuia.

La creștinii din Ghana, moșul care aduce daruri vine din junglă, în timp ce în Hawaii, el coboară din barcă. În Danemarca, cel care aduce daruri cară un sac în spinare și este purtat de reni. Copiii pregătesc o farfurie cu lapte sau o budincă de orez, în speranța că aceasta va fi mâncată de elfi, personaje despre care se crede că îl ajută pe aducătorul de daruri.

„Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrînării te-au arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre" (Troparul Sfântului Nicolae). Amin!

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Decembrie 1918 – 1 Decembrie 2012, 94 de ani de la Unirea Transilvaniei cu Țara și făurirea României Mari unitatea de neam, de glie, de sânge și simțire.

Prof. Ion MOICEANU

Motto:

Suntem unul dintre cele mai vechi popoare din Europa, care prin strămoșii noștri avem o istorie de patru ori milenară. Aceasta este puterea, aceasta este mândria noastră.

N.Iorga

Unitatea – permanență a istoriei noastre milenare

Încă din antichitate, din trecutul nostru cel mai îndepărtat am avut – în acest spațiu în care ne-am zămislit ca popor – o uimitoare unitate de viață spirituală și materială adevărată de creațiile artistice ale omului neolitic, recte culturile Vădastra, Hamangia, Gumelnița, Cucuteni, Petrești, etc.

Această unitate a făcut posibil începutul procesului unificator al triburilor și uniunilor tribale încă din secolele al IV-lea și al III-lea î.Hr. sub conducerea unor căpetenii autoritare locale.

Tocmai din aceste uniuni și confederații tribale s-a putut constitui primul stat dac independent în secolul I î.Hr. sub conducerea primului titan al antichității noastre, regele Burebista (82-44 î.Hr.).

După dispariția lui de pe scena politică și totodată, din istorie, vasta sa săpânire s-a destrămat în 4-5 stăruite timp de 125 de ani, după care unitatea statală dacică a fost refăcută și consolidată de celălalt titan, regele erou Decebal (87-106).

Pentru a arăta de la început că unitatea statală s-a bazat mai întâi pe unitatea de teritoriu, pe conștiința apartenenței conducătorilor la acest spațiu și pe dragostea de glie, redau mai jos crezul lui Decebal transmis oștenilor lui:

"Ei sunt romani și ce mai sunt,
Nu ei, ci de-ar veni Cel Sfânt
Zamolxes cu-n întreg popor
De zei i-am întreba ce vor
Și nu le-am da nici lor pământ,
Căci ei au cerul lor".

După romanizarea oficială, organizată și ireversibilă, noul popor român aflat în plin proces de plămădire, s-a născut ca un popor statornic și creștin (față de alții, inclusiv vecinii care n-au avut această șansă), iar pentru a face față valorilor de populații în migrație s-a organizat în acele "romanii populare" așa cum magnific și semnificativ le-a numit

Nicolae Iorga.

Aici, ca istoric, mă văd silit să dau un răspuns succint la eventualele trei întrebări: când, unde și cum s-a format poporul român, asta pentru a alunga orice suspiciune și a închide gura pentru totdeauna clevetitorilor, diletanților și mistificatorilor istoriei: procesul de etnogeneză a început înainte de transformarea unei părți a Daciei în provincie romană, a continuat oficial în timpul acestei romanizări și după, încheindu-se în secolul al VII-lea d.Hr. în așa fel încât la venirea slavilor procesul de etnogeneză era deja cristalizat; s-a format în spațiul carpato-danubiano-pontic sau mai exact în arealul romanității orientale; prin împletirea, îmbinarea celor două elemente fundamentale: cel roman colonizator și cel geto-dac autohton.

NB: acceptând alte răspunsuri la această întrebare ar însemna să dăm mâna cu minciuna, să sfidăm evidențele, să trădăm istoria și adevărul.

Unitatea de care vorbeam și la care mă voi referi pe parcursul întregului demers avea să fie factorul care, la zorii Evului mediu românesc, a făcut posibilă apariția formațiunilor politice prestatale românești – cnezate, voievodate, jupanate, țări, ocoale, etc. în întreg spațiu intra și extra carpatic.

Nu știu, dar nici nu cred că una dintre căpeteniile acestor formațiuni, îl numesc aici pe Menumorut, care stăpânea în ținuturile Crișurilor cu reședința la Biharea, ar fi știut de crezul lui Decebal, atunci când răspunde trimișilor trufașului rege maghiar, Arpad, lui Usubu și Veluc: "Duceți-vă și spuneți stăpânitorului vostru că atâta vreme cât vom fi în viață, nici din dragoste și nici din teamă, nu vom ceda din pământul țării, nici măcar un deget". Fără comentarii!

Dacă n-am putut să ne constituim de la începuturile evului mediu ca cei din Apus, ca un stat centralizat, unitar, mare și puternic, asta dintr-un întreg complex de împrejurări nefavorabile (pe care nu le putem analiza aici și acum), apoi am fost

obligăți să ne ducem viața mai departe în condițiile separării în mai multe provincii românești: Țara Românească, Moldova, Transilvania și Dobrogea ale căror hotare au fost brăzdate pe nedrept.

Important este că această nedreptate istorică a fost anulată de unitatea despre care vorbim, de o evidentă și continuă complementaritate economică, socială, politică, militară, culturală întreținută de văile, dealurile, trecătorile, apele și munții noștri peste care s-au menținut permanente legături între locuitorii acestor meleaguri.

Meritul de a fi unit (iată că deja unitatea a devenit o permanență, o constantă și o coordonată a istoriei noastre) toate formațiunile politice prestatale dintre Carpați și Dunăre i-a revenit lui Basarab I Înaintemergătorul nostru (1310-1352), iar pasul următor l-a făcut un strănepot provenind din aceeași mare familie a Basarabilor, Mircea cel Bătrân (1386-1418), care în 1389 a adus Dobrogea sub ocărmuirea sa evitându-i astfel statutul de pašalac pe care otomanii i-l pregăteau.

Și alți vrednici voievozi de la Mircea la Mihai, ca Vlad Țepeș, Iancu de Hunedoara, Ștefan cel Mare sau Petru Rareș au avut pe steagurile lor de luptă, între preocupări ideea de unire a celor trei țări, pentru că altfel nici nu ne putem explica deesele intervenții ale unora în treburile celorlalți (vezi intervenția lui Iancu de Hunedoara în Țara Românească, a lui Ștefan cel Mare în Transilvania, etc.), dar condițiile concret istorice, n-au permis înfăptuirea unor astfel de planuri.

Primul dintre voievozii caruia i-a revenit acest merit, a fost Mihai Viteazul Unificatorul (1593-1601) care la 1600 a adus cele trei țări surori sub sceptrul său realizând planul dacic, adică prima Unire a celor trei țări române, care a fost doar o unire politică și numai politică, pentru că, așa cum am arătat, unirea era deja o

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

permanență, o constantă a istoriei românilor.

E adevărat că această operă a fost pe cât de măreață pe atât de efemeră, ea durând doar atâta timp cât înfăptuitorul ei a fost în viață, dar așa cum scria marele istoric N. Iorga:

"De la 1600 nimeni n-a mai putut concepe unirea fără uriașa personalitate a lui Mihai Viteazul, fără paloșul sau securea sa ridicate spre cerul dreptății, fără chipul lui de curată și desăvârșită poezie tragică".

Eroul luptei anti otomane și făuritorul primei uniri politice a celor trei Țări Române a rămas în istorie ca "onoarea ortodocșilor", "apărător al întregii creștinătăți", "Alexandru cel Mare al românilor", "meteoritul de pe cerul românesc", "noul Ahile", "eliberator al Balcanilor".

La 1601 a murit opera, dar n-a dispărut ideea!

Acesta va dăinui și peste veacurile care au urmat până la înfăptuirea ei cu adevărat.

Dacă n-ar fi avut intenția de a aduce Țara Românească sub conducerea sa alături de Moldova, cum ne-am explica intervenția domnului moldav, Vasile Lupu și conflictele sale cu Matei Basarab?

Apoi, după cum am mai scris, la 15 octombrie 1659, la Rucăr, s-au întâlnit Acațiu Barcsai principele Transilvaniei cu Mihnea al III-lea domnul Țării Românești, semnând un tratat de prietenie despre care Ioan Nemeș scria în "Jurnalul" său că la Rucăr, atunci, s-au unit principele cu voievodul și Transilvania cu Țara Românească. Păcat că n-a fost să fie!

Considerat și numit "Rex Daciae", bărbat inteligent, energic și vizionar, Horea a fost bănuț și de intenția reînvierii Daciei, el fiind întemnițat, condamnat la moarte și executat prin tragere pe roată pe platoul "La Furci".

Secolul al XIX-lea este străbătut de la un capăt la altul de unitate ca idee, dar și de unitate ca faptă.

Într-un document public datând din 5 aprilie 1821, Tudor Vladimirescu formulează ideea comunității de origine, destin istoric, interese comune spunând boierilor moldoveni:

"Ca unii ce sântem de un neam și de o lege, și supt aceeași stăpânire și ocrotiți de aceeași putere... urmează să știm cele ce se fac acolo și să vă vestim acestea de aici, ca fiind la un gând și într-un glas cu Moldova să putem câștiga, deopotrivă, dreptățile

acestor prințipuri, ajutându-ne unii pe alții".

Cu toate neajunsurile și părțile lor negative, Regulamentele Organice, ca prim așezământ constituțional din Țările Române, au însemnat, prin conținutul lor asemănător din ambele țări, ca fiind "o treaptă spre unire cu Țara".

La mijlocul secolului XIX-lea când Europa era răvășită de la un capăt la altul, iar noi ne aflam în toiul evenimentelor, Mihail Kogălniceanu spunea: "eu privesc ca patria mea toată acea întindere de loc unde se vorbește românește și ca istorie națională istoria Moldovei, a Valahiei și a Transilvaniei", iar Nicolae Bălcescu spunea în: "Mersul revoluției în istoria românilor":

"Dacă naționalitatea este sufletul unui popor, ... unitatea națională este trupul lui trebuincios, pentru ca sufletul să nu piară și să nu se amortească"

Însăși revoluția de la 1848 a fost o revoluție română, una organică și unitară prin cauzele și obiectivele ei, făcând din unire, așa cum spunea M. Kogălniceanu "cheia boltei, fără de care s-ar prăbuși tot edificiul național".

De ce unirea Moldovei cu Muntenia a fost obiectivul fundamental al revoluției române de la 1848, prevăzut în aproape toate cele șapte programe ale revoluției? Pentru că așa cum scria N. Bălcescu:

"Unitatea națională fu visarea iubită a voievozilor cei mari, a bărbatilor noștri cei puternici care întrupară în sine individualitatea și cugetarea poporului român pentru a le manifesta lumii. Pentru dânsa luptară toată viața lor îndelungată Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare, pentru dânsa Mihai Viteazul cade ucis în câmpul de la Torda, pentru dânsa Șerban Catancuzino bea otravă, pentru dânsa Horea moarte cumplită pe roată suferi".

Chiar dacă din piepturile a zeci și zeci de mii de oameni s-au auzit ca un crez cuvintele "Noi vrem să ne unim cu Țara", atunci, la 1848 n-a fost posibil, dar aceasta arzătoare dorință se v-a înfăptui fie și parțial în acea "zi de aur a veacului", la 24 ianuarie 1859 când, față de azi când am ajuns pigmeii Europei, lașul și Bucureștiul s-au impus în fața mai marilor vremii aducând, ca de atâtea ori în istorie, Marile Puteri în fața faptului istoric împlinit.

Micii Uniri i se v-a adăuga, după ce am purces la arme și am dat

10.000 de victime, revenirea Dobrogei la Patria Mamă, după războiul de independență văzut de poetul nostru nepereche ca fiind "suma vieții noastre istorice".

Și după aceste evenimente ideea unei uniri depline, totale și definitive clocotea cu cât mai mult se apropia cumpăna dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea și fierbea nu numai în vechiul Regat, dar mai ales în provinciile românești aflate încă sub stăpânire străină, adică Basarabia, Bucovina, Transilvania.

Concludentă este "Dacia viitoare" care pe la 1883 arăta: "voim Dacia așa cum ea fu fiindcă istoria și dreptul, tradițiunea și plebiscitul, trecutul și prezentul ne dau dreptul de a aspira la o Dacie română".

2. Preliminarii și înfăptuirea Marii Uniri

Unirea Moldovei cu Muntenia și întemeierea statului național român modern în 1859, precum și revenirea Dobrogei acasă, la Patria Mamă în urma războiului neațmării noastre la 1878, au fost primele două etape ale vastului proces de desăvârșire a unității teritoriale statale românești care se va pecetlui în istoricul an 1918, pentru că așa cum scria ziarul "Românul": "nici o putere românească nu v-a putea, în viitor despărți ceea ce Dumnezeu a unit pentru eternitate".

La cumpăna dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea, lupta pentru emancipare și unitate națională dusă de românii din Transilvania și din celelalte teritorii aflate temporar sub stăpânire străină s-a intensificat.

După doi ani de neutralitate activă de la izbucnirea Primei Conflagrații Mondiale, România a intrat în război în 1916, alături de Antanta care i-a promis satisfacerea dezideratului național și anume recunoașterea drepturilor legitime asupra Transilvaniei.

După alți doi ani de participare la război cu un greu tribut de sânge – 339.117 morți, 116.000 prizonieri și 299.000 răniți și mutilați – în toamna anului 1918 lupta pentru unirea Bucovinei și a Transilvaniei cu România a intrat în linie dreaptă, (aceasta fiind stimulată și de ceea ce românii basarabeni au înfăptuit la 27 martie 1918, când Sfatul Țării de la Chișinău a hotărât cu o majoritate confortabilă unirea Basarabiei cu Patriei Mamă pentru totdeauna) ea devenind un ideal suprem, un Crez

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Sfânt, o datorie și o onoare, întărindu-se convingerea că: "Ardealul nu mai este Ardeal ci România".

Luptătorii pentru unire spuneau: "strămoșii noștri ne-au conservat limba și pământul strămoșesc, părinții noștri, generațiunea care se duce au făcut unirea, independența și mult lucrat-au pentru libertate; acum, nouă ne este dat a completa unitatea națională, a întări libertatea și a face ca egalitatea să nu fie un rău nume"

Evenimentele din Bucovina și Transilvania s-au desfășurat concomitent și în solidaritate cu frații din vechiul Regat. Bucovinenii, reprezentați de cei 100 delegați în Congresul Metropolitan de la Cernăuți, au hotărât în unanimitate, pe 18 noiembrie 1918, unirea pentru vecie a Bucovinei cu România.

În Transilvania, caracteristica fundamentală a luptei pentru eliberare și unitate națională a constituit-o caracterul ei de masă, voința unanimă de unire a întregii populații din acest străvechi pământ românesc.

Deoarece la 3 octombrie 1918 împăratul Carol de Habsburg a lansat manifestul "Către popoarele mele credincioase" prin care intenționa crearea unei Confederații din care să facă parte și Transilvania, pe 18 octombrie același an, Alexandru Vaida Voievod a prezentat în parlamentul de la Budapesta "Declarația de independență" prin care a cerut dreptul Transilvaniei la autodeterminare, ceea ce era sinonim cu independența provinciei.

În aceeași zi, la Arad, s-a constituit Consiliul Național Român Central în care au intrat, pe bază de paritate, câte șase reprezentanți ai social-democraților și șase ai Partidului Național Român, acest organism fiind recunoscut ca "singurul for care reprezenta voința poporului român".

De asemenea, se constituie consilii naționale române la nivel local și gărzile naționale a căror componență reflectă caracterul larg al mișcării pentru unire.

Exact la o lună de la constituire, C.N.R.C. a lansat manifestul intitulat "Către popoarele lumii" prin care denunța refuzul guvernului maghiar de a accepta revendicările românilor spunând că: "națiunea româna este hotărâtă a pieri decât să sufere mai departe sclavia".

În condițiile în care tratativele româno-maghiare de la Arad din 13-15 noiembrie 1918, au eșuat din cauza rapacității delegației maghiare,

C.N.R.C. propune plebiscitul care v-a da forța și durabilitatea actului istoric săvârșit, apoi anunță, convoacă, pregătește și organizează Marea Adunare Națională de la Alba Iulia.

Am mai explicat și altă dată de ce s-a ales ca loc de desfășurare Alba Iulia, de ce acolo și nu alt undeva.

S-a desemnat pentru:

-profundele semnificații istorice pe care le avea;

-era vechi centru al Daciei romane;

-era locul primei uniri politice realizate de Mihai Viteazul și reședință a acestuia;

-era locul supliciului lui Horea, Cloșca și Crișan; locul înmormântării lui Avram Iancu;

-era centrul românismului din Ardeal, alături de Blaj;

-era martor și gazdă al atâtor și atâtor evenimente istorice.

Pe jos sau călări, în coloane nesfârșite de căruțe împodobite cu crengi de brad și steaguri tricolore, cu zeci și zeci de trenuri se îndreptau spre Alba Iulia ~ 150.000 de oameni veniți din toate părțile Transilvaniei într-o pașnică, sărbătorească și impresionantă mișcare românească.

Deschisă de Gh.Pop de Băsești, Adunarea a ascultat, prin glasul profesorului de istorie Vasile Goldiș, Rezoluția care, la primul său articol, prevedea:

"Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, decretează, Unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dâșii cu România".

De subliniat că Hotărârea de Unire a primit adeziunea totală și necondiționată a tuturor românilor din Transilvania, care, prin plebiscit, au semnat o pagină nepieritoare în marea Carte a istoriei neamului nostru.

Izvorâtă din adâncurile istoriei noastre, Unirea a fost o cerință legică, o dorință fermă și nestrămutată a înaintașilor, a fost o necesitate istorică, o înălțătoare epopee românească.

Cei aproape 150.000 de participanți au dat forța și tăria hotărârii 1228 de delegați împuterniciți cu mandate de către alegătorii din circumscripțiile electorale locale, orășenești și comitatense.

Marea Unire realizată în cea splendidă duminică de 1 Decembrie 1918, când Transilvania "a alergat – după cum se exprima Vasile Goldiș – în

brațele dulcii sale mame – România", a primit adeziunea totală și necondiționată a tuturor românilor din Transilvania.

În zilele următoare la unire și-au dat adeziunea și naționalitățile conlocuitoare ale germanilor de la Mediaș, șvabilor de la Timișoara, evreilor de la Târgu Mureș care au înțeles că era de datoria lor ca grupuri etnice integrate acestui spațiu să subscrie ideii de unitate națională.

Istoria demonstrează fără putință de tăgadă că făurirea statului național unitar român n-a fost rezultatul unui moment întâmplător, al unei conjuncturi, ci a fost o necesitate, o cerință legică, un crez și dorința fermă și nestrămutată a poporului român de a trăi liber, demn, unit și stăpân pe vatra strămoșească în care s-a născut.

Marea Unire a reprezentat nu numai un moment crucial în istoria noastră multimilenară, dar a realizat și cadrul economico-social și teritorial-statal necesar pentru dezvoltarea viitoare a României.

Îată de ce Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 rămâne coroana unui falnic stejar a cărui tulpină și ale cărui rădăcini au crescut nu fite-cum ci deosebit de viguros tragându-și permanent seva din solul fertil al Patriei.

3. Răsunetul internațional al Marii Uniri

Marea Unire și făurirea statului național unitar român au fost susținute și s-au bucurat de un larg răsunet internațional datorită dreptății și justiției cauzei românilor care au influențat opinia publică europeană și americană.

Istorici, diplomați, ziariști, scriitori, guvernatori, opinia publică din mai multe țări de pe bătrânul continent, dar și de peste Atlantic, cunoscând sentimentele, voința și starea de spirit a românilor din Ardeal, despre care spuneau că: "și-au manifestat în mod strălucit voința de a se uni cu frații din Regat", au susținut hotărât revendicările românilor de unire într-un singur stat. Iată câteva exemple:

Raymond Poincare, președintele Franței adresează Consiliului național al unității române – interpretul cel mai autorizat al românilor – urarea "pentru neîntârziata realizare a unității naționale a României, prietena Franței".

Cotidianul francez "Le Temps" din 2 decembrie 1918, sublinia legitimitatea idealurilor naționale ale românilor din

HISTORIA MAGISTRA VITAE!

Transilvania, iar ziarul "Le Matin" elogia faptul că "drapelul român flutură pe toate edificiile publice, că oamenii plâng de bucurie și se îmbrățișează pe străzi"

Reprezentantul diplomatic al Franței arată că: "reunirea tuturor provinciilor românești din Transilvania și Ungaria, adică inclusiv Banatul, hotărâtă la Alba Iulia, a fost notificată acolo (adică la Paris) ca un act împlinit și că V. Antonescu, reprezentantul României la Paris, acționează ca reprezentant al României Mari unificate".

De asemenea, mari personalități ale culturii fraceze în frunte cu Anatole France, au salutat actul istoric de la Alba Iulia.

La 5 februarie 1919, la Paris a avut loc o impresionantă manifestare filoromână, unde Nicolae Titulescu a rostit un discurs vibrant, de o mare sensibilitate patriotică prin care a influențat atitudinea lui Charles Richet, președintele Societății oamenilor de litere, pe Georges Clemenceau, pe președintele Wilson al SUA, pe Robert Lansing, secretarul de stat american, pe Stephen Pichon, ministrul de externe al Franței, pe Arthur Balfour, ministrul de externe al Marii Britanii ș.a.

În Italia au fost organizate manifestări de simpatie și solidaritate, de sprijin frățesc care aveau la bază tradițiile istorice române, limba, cât și interesele asemănătoare de desăvârșire a unității lor politice.

De exemplu, după înființarea, cu sprijinul primului ministru Orlando, a celor trei regimente "Horea", "Cloșca" și "Crișan", în scopul eliberării teritoriilor naționale și al unirii lor, Comitetul de acțiune al emigrației române a organizat, împreună cu Comitetul italian "Pro Romeni" mai multe conferințe și manifestații publice care s-au bucurat de o mare audiență în rândurile opiniei publice.

La rândul său, ziarul "Il Corriere della Sera" din Milano, își informa cititorii că Orlando, președintele Consiliului de miniștri a ținut un discurs în care sublinia caldă simpatie pentru națiunea română.

Unirea de la 1 Decembrie 1918 a fost apreciată și de mari personalități engleze ca: Edmond Fitzmaurice, Seton Watson, lordul Northcliffe ș.a., iar în locuința lui Wickham Steed, om cu mare influență în viața politică britanică și europeană, avuseseră loc mai multe întâlniri ale reprezentanților mișcării de eliberare națională a popoarelor oprite.

Guvernul englez s-a raliat la 19 martie 1920, după diplomația franceză,

poziției României în problema frontierelor cu Ungaria.

Astfel, Arthur Balfour, ministrul de externe al Marii Britanii, a declarat că acea comisie mixtă încredințată cu verificarea situației etnografice din zonă, după "cercetări minuțioase și bine gândite" a confirmat justetea frontierelor.

Cauza românească a fost susținută și apreciată atât de opinia publică, dar și de reprezentanții diplomației din Belgia, Elveția și alte state europene. Personalități ale vieții noastre politice, culturale, științifice s-au bucurat de un larg sprijin din partea belgienilor atât în propaganda dinaintea Unirii cât și după realizarea acesteia.

Opinia publică elvețiană a recunoscut de la început însemnătatea și justetea actului de la 1 Decembrie 1918.

În acest sens "Journal de Geneve" relatează în decembrie 1918 în articolul "Conferința românilor din Transilvania", despre organizarea Marii Adunări de la Alba Iulia la care au luat parte reprezentanți din toate provinciile românești.

Având și ei ca obiectiv unitatea națională, reprezentanții diplomației și opinia publică din Serbia au manifestat o caldă simpatie și solidaritate cu acțiunile politice din vechiul Regat și din Ardeal, asta cu atât mai mult cu cât vecinii noștri au adoptat hotărârea creării Regatului Unic Sârbo-Croato-Sloven, tot la 1 Decembrie 1918 la Belgrad.

Statul Major al Comandamentului Sârb relatează prințului moștenitor în decembrie 1918 despre desfășurarea Adunării Naționale de la Alba Iulia "la care participaseră 100.000 de suflete, unde românii au ales un Sfăt și un Consiliu", cel care va deveni Consiliul Diligent condus de Iuliu Maniu.

În Ungaria, guvernul de la Budapesta a trimis la 30 aprilie 1919, un Mesaj guvernelor român, cehoslovac și iugoslav, partidelor muncitorești din lume și președintelui Wilson al SUA prin care Republica Ungară a Sfatului declara că "nu dorește revendicarea unor teritorii locuite în majoritate de alte popoare și recunoaște fără rezerve pretențiile teritoriale-naționale ale românilor, cehilor și sârbilor pe baza unor temeiuri istorice".

Dincolo de Atlantic, în SUA românii americani originari din Transilvania au întreprins acțiuni în sprijinul unirii și recunoașterii ei, un rol remarcabil avându-l societățile

culturale patriotice ca: "Ulpia Traiana", "Ștefan cel Mare", "Avram Iancu", "România Mare", etc, precum și foile românești "Românul", "Dreptatea", "America", "Tulnicul", "Unirea", "Muncitorul Român" ș.a.

De asemenea, un rol deosebit de activ l-a avut Liga Națională Română din America condusă de V. Stoica în informarea și atragerea de partea cauzei românești a unor mari și influente personalități ale vieții politice americane.

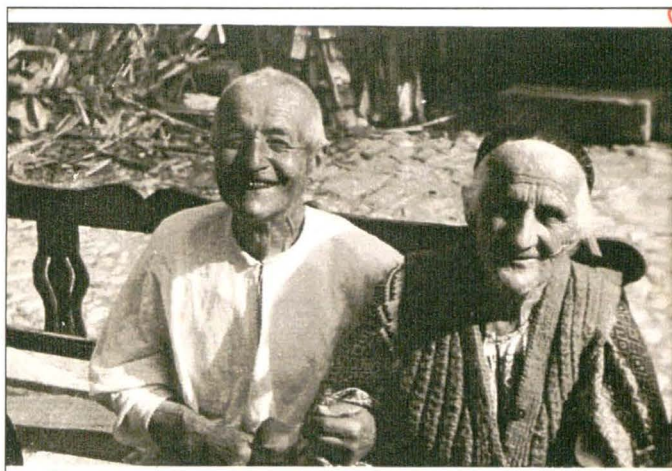
V. Stoica împreună cu prof. Ludovic Mrazec, având și sprijinul lui Franklin Lane, ministrul intern al SUA au avut întrevederi cu Comisia de experți a guvernului american condusă de col. House, prieten și sfătuitor al președintelui Wilson.

Iată stimate rucărean și nu numai că Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 a fost susținută și apreciată de opinia publică internațională și personalități de prim rang din Balcani și până în Insulele Britanice și de acolo până în Statele Unite ale Americii, dar ceea ce este cel mai important e că în cadrul Conferinței de pace de la Paris din 1919-1920, Unirii Transilvaniei cu România i s-a dat o recunoaștere internațională de jure și de facto prin semnarea, la 4 iunie 1920, a Tratatului de la Trianon la care, o voi spune cât voi trăi, să ținem la el ca la o Sfântă Icoană.

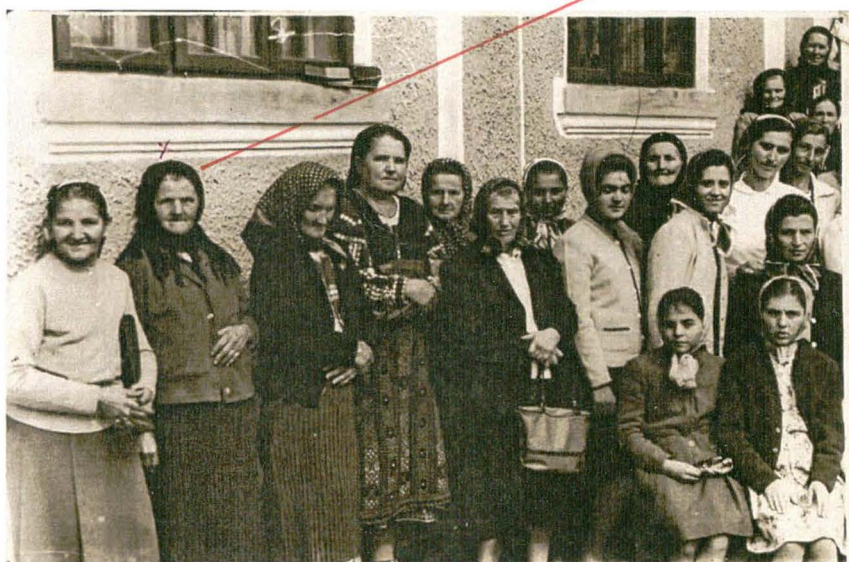

Moșii Nistor

Marioara și Niță Simene

Beateriuă Bălan

Amintire de la adunare cu bunica

Foto: Raluca Busioc, 2 dintre reprezentantele
Grupului vocal Dâmbovicioara
- Cântarea României 1986

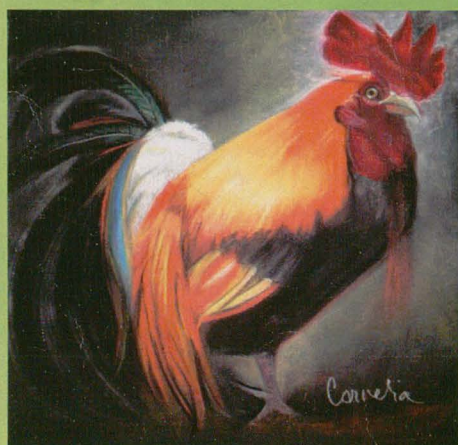
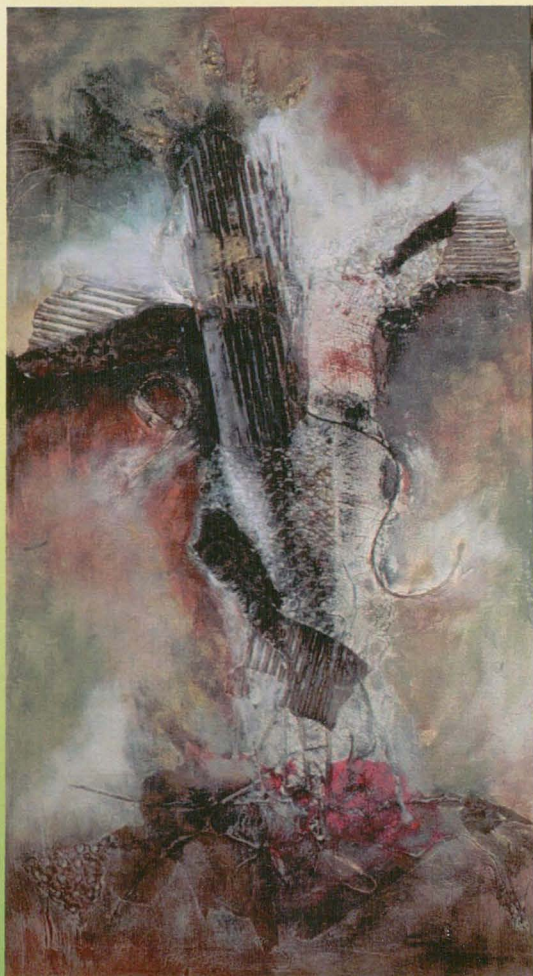
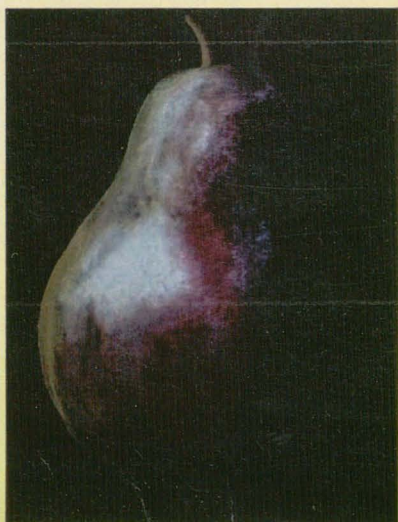
Brezaia cu Nicu și Cătălin-1987

Cornel, Lucica, Ilie și Genovița

"Pe pământ avem două șanse, credința și arta."

Grigore Leșe

ISSN 2247 – 1553
ISSN-L = 2247 – 1553

editura
Sedna Print